

ภาคปฏิบัติ

ความประทับใจ

อารยา พิพัทธกุลกุล

อารยา - สุรนาท - อัจฉวี - วิชิต พิพัทธกุลกุล

ก่อนที่จะข้าพเจ้าจะได้มีโอกาสเข้ามากราบหลวงพ่อดน วัดอัมพวันนั้น ข้าพเจ้าเคยได้รับทราบเรื่องราวของวัดและชื่อเสียงของหลวงพ่อดนมานานแล้วจากเพื่อนๆ และหนังสือกฎแห่งกรรม แต่ไม่เคยคิดเลยว่า ตนเองจะมีโอกาสเช่นนั้น เนื่องจากที่ตั้งของวัดมีได้อยู่ในกรุงเทพมหานคร ซึ่งข้าพเจ้าเองไม่ชอบเดินทางไปต่างจังหวัด ยกเว้นแต่จะต้องไปปฏิบัติภารกิจที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่การงานเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ในปี พ.ศ. ๒๕๓๖ เพื่อนสนิทคนหนึ่ง ได้มาชวนข้าพเจ้าไปกราบมนัสการหลวงพ่อด้วยกัน โดยมีเพื่อนอีกคนหนึ่งซึ่งมุ่งมั่นจะไปวัดอัมพวันเป็นอย่างมาก ชั้นอาสาเป็นโซเฟอร์ขับรถยนต์ พาพวกเราไปด้วยกันอย่างเต็มใจยิ่ง ทำให้ข้าพเจ้าต้องรีบปากแบบจำใจ โดยมีข้อแม้ว่า จะต้องรีบกลับโดยเร็ว ครั้นเมื่อพวกเราไปถึงจุดหมายแล้ว เจ้าหน้าที่ของวัดก็ได้แจ้งให้ข้าพเจ้าและเพื่อนทั้งสองคนไปกราบหลวงพ่ที่ศาลา ร.๕

เราทั้งสามตรงไปที่ศาลาดังกล่าว ขณะนั้นหลวงพ่อกำลังเทศน์อบรมเด็กหญิงบ้านเมตตาทายู่ ข้าพเจ้าและเพื่อนจึงมีโอกาสได้ฟังเทศน์จากท่าน ธรรมเทศนาของหลวงพ่อสื่อสร้างความปีติซาบซึ้งให้แก่ข้าพเจ้าเป็นอย่างยิ่ง ช่วงเวลานั้นข้าพเจ้าปรารถนาที่จะฟังหลวงพ่เทศน์จนจบ ไม่ว่าเวลาจะล่วงเลยไปแค่ไหน ซึ่งแตกต่างกันเหลือประมาณจากการรีบปากเพื่อนแบบจำใจในเบื้องต้น ขณะเดียวกันก็หวนระลึกคิดถึงบุตรสาวว่าน่าจะได้มีโอกาสไปฟังคำสั่งสอนนี้ด้วยกัน เสียเหลือเกิน

ความประทับใจในคำเทศนาของหลวงพ่เมื่อไปเยือนวัดอัมพวันเป็นครั้งแรกนั้น เป็นจุดเริ่มต้นของการได้มีโอกาสไปปฏิบัติธรรมของข้าพเจ้า ณ ที่แห่งนี้อย่างต่อเนื่องเวลาสิบกว่าปี และได้สัมผัสถึงความแตกต่างอย่างที่ไม่เคยได้เห็นจากธรรมสถานแห่งอื่นที่เคยไป หลายประการ อาทิ

- การเทศนาสั่งสอนของหลวงพ่ที่มุ่งเน้นให้พุทธ

ศาสนิกชนช่วยเหลือตัวเองเป็นหลัก ไม่เน้นเรื่องการทำบุญ แต่เทศนาสั่งสอนให้ทุกคนเก็บเกี่ยวความรู้ด้านการปฏิบัติ ธรรมเนียม และนำธรรมะไปประยุกต์ใช้ให้เกิดผลจริงในชีวิตประจำวัน เช่น ความมีสติ ความอดทน ความกตัญญู ฯลฯ

- ทุกวันพระหลวงพ่อก็จะนำพระสงฆ์ในวัดอัมพวัน สวดมนต์ปฏิบัติธรรม และเทศน์สั่งสอนผู้ปฏิบัติธรรมฐาน และฆราวาสที่ไปทำบุญที่วัดอย่างสม่ำเสมอเป็นประจำ

- การจัดระเบียบภายในวัดที่เรียบร้อย เข้มงวด เคร่งครัด มีการแบ่งแยกเขตของสงฆ์ ผู้ปฏิบัติธรรมชาย ผู้ปฏิบัติธรรมหญิง อย่างชัดเจน ไม่ปะปนกัน โดยขณะที่ข้าพเจ้าไปปฏิบัติธรรมฐานนั้นจะไม่เคยเห็นพระสงฆ์อยู่ในเขตของผู้ปฏิบัติธรรมเลย ยกเว้นแต่ท่านจะไปทำพิธีสงฆ์หรือสอนกรรมฐานเท่านั้น เป็นต้น

ตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้นเป็นความประทับใจส่วนหนึ่งของข้าพเจ้าที่ได้สัมผัสตลอดระยะเวลาที่ได้ปฏิบัติธรรม ณ วัดอัมพวัน ความประทับใจนี้ยังหมายรวมไปถึงความเมตตาที่หลวงพ่อก็ได้มีให้แก่สมาชิกครอบครัวของข้าพเจ้าด้วย ดังเช่นกรณีที่ท่านได้เทศน์เตือนล่วงหน้าเกี่ยวกับโรคหัวใจของสามี แต่ข้าพเจ้ามิได้นึกเฉลียวใจ อย่างไรก็ตามหลวงพ่อก็ได้ช่วยเป็นกำลังใจและแผ่เมตตาให้สามีข้าพเจ้าทำบายพาสจนผ่านพ้นวิกฤตนั้นไปได้ หรือในกรณีของบุตรสาวที่สำเร็จปริญญาโทจากสหรัฐอเมริกาเมื่อปลายปีนี้ ก็ได้รับความเอื้ออาทรและเมตตาจากหลวงพ่อบริเวณอย่างมาก และ

ในปัจจุบันนี้บุตรชายของข้าพเจ้าที่กำลังไปศึกษาต่อ ณ สหราชอาณาจักรก็ได้รับความเมตตาจาก หลวงพ่อเช่นกัน ฯลฯ

ครอบครัวของข้าพเจ้าผ่านพ้นปัญหามาที่ร่มรื่น เข้ามาได้และประสบความสำเร็จเป็นนิมิต ก็ด้วยบารมีของ หลวงพ่อและการเพียรปฏิบัติกรรมฐานและสวดมนต์ตาม คำสั่งสอนของหลวงพ่อ ข้าพเจ้าและครอบครัวจึงใคร่ขอ กราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ในความเมตตาของหลวงพ่อ ที่มีให้แก่พวกเรา และขอเชื้อเชิญพุทธศาสนิกชนที่ปรารถนา จะแสวงหาความรู้ด้านวิปัสสนากรรมฐาน หรือศึกษาเรียนรู้พุทธศาสนาอย่างลึกซึ้งถึงแก่นแท้ หรือเข้ารับอบรมปฏิบัติ ธรรมพัฒนาจิต เพื่อเป็นกุศลแก่ตนเองและผู้อื่น ก็ขอให้ แวะเวียนมาเยี่ยมเยือนวัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัด สิงห์บุรี ศาสนสถานสำคัญภายใต้เมตตาบารมีของหลวงพ่อ จรัญ แล้วทุกท่านก็จะได้พบกับแสงสว่างแห่งชีวิตอย่าง ที่ ผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลายได้สัมผัสมาแล้ว

พระคุณหลวงพ่อบัณฑิต

วิฑูรย์ ตระการพุกษ์

ผมชื่อวิฑูรย์ อายุ ๓๗ ปี รู้จักวัดอัมพวันเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยเพื่อนชวนให้ไปปฏิบัติธรรมเป็นเวลา ๔ วัน ได้รับการฐานกับพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญและอาจารย์ชูจ้อ ซึ่งขณะนั้นเป็นแม่ชีเป็นผู้สอน แต่ด้วยความที่มีได้มีความเข้าใจและศรัทธาตั้งแต่นั้น จึงมีได้รับผลจากการปฏิบัติมากมาย นอกจากรู้จักกับเวทนาตลอด ๔ วันและรู้สึกที่จิตสงบบ้าง เมื่อกลับบ้านก็ได้ปฏิบัติต่ออีกเลย และได้ดำเนินชีวิตเรื่อยมาโดยมิได้เห็นความสำคัญของการสวดมนต์ปฏิบัติธรรมแต่อย่างใด

ต่อมาในเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๓ ภรรยาผมซึ่งเป็นชาวมาเลเซียได้มาปฏิบัติธรรมเป็นเวลา ๓ วัน และเมื่อกลับบ้านก็ได้ปฏิบัติต่อเนื่องมาเรื่อยๆ จนภายหลังเกิดสามารถอ่านหนังสือไทยได้โดยมิได้เรียน ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญได้เมตตาบอกให้เขียนเรื่องลงไว้ในหนังสือกฎแห่งกรรมฉบับที่ ๑๖ แล้ว เป็นที่น่าแปลกใจว่าอีก ๑ ปีให้หลัง

คือในเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๔ ข้าพเจ้าเกิดอยากที่จะไปปฏิบัติธรรมที่วัดอีก หลังจากที่ได้ประสบปัญหาชีวิตและครอบครัว จึงได้เดินทางไปที่วัดอัมพวันพร้อมกับภรรยา และอยู่ปฏิบัติเป็นเวลา ๓ วัน ในครั้งนี้ด้วยความศรัทธาพระเดชพระคุณหลวงปู่ ด้วยความตั้งใจปฏิบัติ ทำให้ผมได้รับอานิสงส์ซึ่งเห็นได้ชัดเจนคืออารมณ์เย็นลงมาก จนบุคคลรอบข้างสามารถสังเกตได้ หลังจากวันนั้นเป็นต้นมาก็ได้สวดมนต์ปฏิบัติต่อเนื่องมาเป็นประจำ ชั่วโมงหนึ่งบ้าง หรือครึ่งชั่วโมงบ้าง แล้วแต่เวลาและสภาพร่างกาย แต่ผมจะพยายามไม่ให้ขาด

ผลจากการสวดมนต์ปฏิบัติธรรมทำให้ผมได้ประสบกับเหตุการณ์ ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นปาฏิหาริย์หลายๆครั้ง ทำให้ผมยังมีความศรัทธาต่อพระเดชพระคุณหลวงปู่และพระกรรมฐาน ซึ่งในแต่ละครั้งผมก็ได้กราบรายงานต่อท่าน ซึ่งท่านก็มีได้กล่าวอะไร เพียงแต่พยักหน้ารับเท่านั้น

ในปี ๒๕๔๓ ผมได้เปลี่ยนที่ทำงานจากงานราชการที่มั่นคงอยู่แล้วไปยังบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง ซึ่งให้เงินเดือนสูงกว่ามาก ซึ่งในขณะนั้นผมมองเห็นว่าเป็นโอกาสที่จะได้มีฐานะที่ดีขึ้น และหวังว่าจะได้ซื้อบ้านที่ใหญ่ขึ้น ทุกอย่างดูดีไปหมด แต่ด้วยความที่เป็นลูกศิษย์พระเดชพระคุณหลวงปู่ ผมจึงได้นำเรื่องไปกราบเรียนท่าน โดยคิดว่าท่านจะต้องเห็นด้วยแน่นอน แต่เมื่อผมได้นำเรื่องกราบเรียนท่านแล้วปรากฏว่าท่านกล่าวกับผมว่า “ที่เก่าก็มั่นคงดีอยู่แล้วมิใช่หรือ

ที่ใหม่ให้เงินเรามากกว่าก็จริง แต่ถ้าเราทำงานสำเร็จแล้วเขาเอาเราออก เราจะอย่างไร” เมื่อผมได้ยินพระเดชพระคุณหลวงพ่อกล่าวดั่งนั้นก็แปลกใจ แต่ก็ยังคิดว่างานใหม่ยังไวกี่ดีกว่า จึงไปปรึกษาผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง ซึ่งท่านก็บอกว่าที่ทำงานใหม่ไม่น่าจะมีปัญหาอะไรเพราะมั่นคง และไม่เคยได้ยินว่ามีพฤติการณ์การใช้พนักงานเสร็จแล้วปลดออก ผมจึงได้กราบเรียนกับพระเดชพระคุณหลวงพ่อกอีกครั้ง ซึ่งคราวนี้ท่านคงเห็นว่าไม่มีประโยชน์ที่จะตัดทวนศิษย์ตื้อคนนี้ ท่านจึงกล่าวว่า “ถ้าเป็นเช่นนั้นก็เอา ขอให้ตั้งใจ” ผมจึงได้ออกจากงานราชการในปี ๒๕๔๓

เมื่อทำงานในบริษัทเอกชนนี้ได้ประมาณ ๒ เดือน ผมก็ได้ขยับขยายซื้อบ้านใหม่หลังใหญ่กว่าเดิม ซึ่งผมก็ได้นำเรื่องกราบเรียนพระเดชพระคุณหลวงพ่อกท่านอีก ซึ่งท่านก็บอกว่า “ก็บ้านที่อยู่นี้ก็พออยู่ได้มิใช่หรือ ทำไมถึงรีบซื้อ” และก็เป็นเช่นเดิม ลูกศิษย์ตื้ออย่างผมก็หาเหตุผลมาว่าบ้านหลังเก่าจะขายให้กับน้องสาว และเอาเงินไปดาวน์บ้านหลังใหม่เงินที่จะผ่อนส่งก็มี เพราะเงินเดือนที่ทำงานใหม่ได้มากขึ้น และอยากให้ครอบครัวได้อยู่บ้านใหญ่ขึ้น ท่านก็มีได้ตัดทวนว่าอะไรอีก

เมื่อทำงานในบริษัทแห่งนี้ได้ประมาณ ๑ ปี ก็เริ่มมีปัญหาหลายเรื่อง ทั้งจากเรื่องคนและปัญหาการเมืองภายในบริษัทเอง ทำให้ประสบกับปัญหามากมาย แต่ก็ได้นายซึ่งเป็นชาวต่างชาติคอยสนับสนุนเรื่อยมาก็ทำให้ยังสามารถ

อยู่ได้ แต่ต่อมาเมื่อทำงานจนเกือบครบ ๒ ปี ผู้ถือหุ้นซึ่งเป็นชาวต่างชาติได้ถอนตัวออกไป และนายก็ได้บอกกับผมว่าตัวท่านเองก็คงจะมีได้อยู่บริหารต่อไป และแนะนำว่าเมื่อมองปัญหาภายในแล้ว ผมควรจะออกจากที่ทำงานเดิมและไปหางานใหม่ดีกว่า เพราะอยู่ไปก็ไม่มีประโยชน์และอาจถูกกลั่นแกล้งได้ ผมจึงได้ออกจากงานในที่สุด เป็นไปดังที่พระเจ้าพระคุณหลวงพ่อได้เคยกล่าวเตือนผมไว้ตั้งแต่แรก

ตลอดเวลาที่ผมทำงานและประสบกับปัญหาต่างๆ กระทบได้เดินทางไปที่วัดพร้อมกับครอบครัว ซึ่งตามปกติก็จะไปเกือบทุกอาทิตย์ ทุกๆ ครั้งเมื่อพระเจ้าพระคุณหลวงพ่อเห็นก็จะเมตตาถามเสมอว่า “งานเป็นอย่างไรบ้าง” ท่านบอกให้อดทนเสมอๆ การที่ท่านได้คอยสอบถามได้เป็นกำลังใจให้กับผมเสมอมา จนเมื่อออกจากงานผมได้ไปกราบเรียนท่าน และพร้อมทั้งกราบขอโหสิกรรมจากท่าน ในฐานะที่เป็นลูกศิษย์ท่าน แต่ดื้อและไม่ฟังคำทัดทานของท่านตั้งแต่นั้น พระเจ้าพระคุณหลวงพ่อพูดกับผมว่า “ไม่เป็นไร”

เมื่อออกจากงานผมก็ยังไม่ได้ทำงานที่ใหม่ในทันที ทั้งนี้อาจจะเป็นว่าผมต้องเลือกงาน และรายจ่ายที่ค่อนข้างมาก ทำให้ต้องหางานที่มีรายได้สูงพอสมควร เมื่อผมเดินทางไปกราบพระเจ้าพระคุณหลวงพ่อ ท่านก็จะเมตตาถามเสมอว่า “เรื่องงานเป็นอย่างไรบ้าง” ช่วงเวลานี้หากผมมิได้สวดมนต์ปฏิบัติกรรมฐานแล้วย่อมมีทุกข์มากแน่ แต่แปลกที่ผมมิได้กังวลใจหรือทุกข์ใจอะไรมากนัก ผมมีเวลาปฏิบัติธรรมมาก

ขึ้น แต่เหนืออื่นใดผมมีความศรัทธาอย่างยิ่งต่อครูบาอาจารย์
พระเดชพระคุณหลวงปู่

ผมเชื่อมั่นเสมอว่าเมื่อผมได้ปฏิบัติธรรมด้วยความ
ศรัทธา ถูกต้องและต่อเนื่องแล้วผลดีย่อมเป็นที่หวังได้ และ
ก็เป็นไปตามนั้น วันหนึ่งที่ผมได้ไปกราบพระเดชพระคุณท่าน
ท่านได้เมตตาเป่าหัวให้ผม และในวันเดียวกันเมื่อผมเดินทาง
กลับมาถึงบ้าน ผมได้รับโทรศัพท์ทางไกลจากนายเก่าของที่
ทำงานที่ผมเคยทำงานให้เมื่อหลายปีที่แล้ว โดยนายเก่าผม
ต้องการให้ผมกลับไปทำงานที่เดิม และได้เสนอเงินเดือนซึ่ง
พอเลี้ยงครอบครัวและผ่อนบ้านได้ เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ใจ
และเป็นปัจจัยจัดตั้งโดยแท้จริง เหตุการณ์นี้ทำให้ผมมองเห็น
โลกธรรม ๘ ประการจากประสบการณ์ของตนเอง คือ มี
ลาภ เสื่อมลาภ มียศ เสื่อมยศ มีสรรเสริญ มีนินทา มีสุข ก็มีทุกข์

ตลอดเวลา ๔ ปีที่ผมได้เริ่มสวดมนต์พาหุขและ
ปฏิบัติกรรมฐานต่อเนื่องมานั้น ก่อให้เกิดประสบการณ์ใน
ชีวิตมากมาย ได้เห็นและเข้าใจความเป็นมาและเป็นไปตาม
เหตุปัจจัยต่าง ๆ ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงปู่ได้เทศนา
สั่งสอนตลอดมา การปฏิบัติธรรมและฟังเทศธรรมะของท่าน
ทำให้ผมมีศรัทธาและก่อให้เกิดจิตใจที่มั่นคงเข้มแข็ง พร้อม
รับปัญหาต่าง ๆ ที่จะเข้ามากระทบ เข้าใจถึงธรรมะจัดสรร
เข้าใจว่าเหตุใดพระเดชพระคุณหลวงปู่ถึงบอกกับลูกศิษย์
ท่านให้ปฏิบัติธรรมต่อเนื่อง ทั้งนี้เพราะว่าเราจะไม่มีทางทราบ

ว่าจะเกิดปัญหาเมื่อใด หากมิได้มีการฝึกตนและจิตดีแล้ว ย่อม
เป็นทุกข์กายทุกข์ใจมาก

ผมได้เข้าใจแล้วว่าเมื่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อกำหนด
กำหนด และเราคือไม่ฟัง ก็ต้องเรียนรู้และเจ็บปวดจากการ
กระทำของตนเองนั้น และเมื่อปัจจัยถึงพร้อมแล้วท่านจึงจะ
ช่วยเราได้ ผมซึ่งใจในคำสอนของพระเดชพระคุณท่านที่พูด
เสมอว่า “ให้ช่วยตัวเอง พระพุทธเจ้าสอนให้ช่วยตัวเอง” เมื่อ
เกิดปัญหาเราเองนี้แหละที่จะต้องช่วยเหลือตัวเอง มิได้มีผู้ใด
ช่วยเหลือเราได้เลย

ถึงผมจะได้รู้จักกับวัดอัมพวันได้รับกรรมฐานเป็น
ลูกศิษย์พระเดชพระคุณหลวงพ่อก่อนเวลาไม่กี่ปีมานี้ แต่ผม
ดีใจเหลือเกินที่ผมยังพอจะมีบุญกุศลที่ได้กระทำมาในอดีต
ส่งผลให้ผมได้เกิดทันยุคสมัยของพระเดชพระคุณหลวงพ่อก่อน
ได้พบและฟังธรรมจากพระเดชพระคุณท่าน ได้รับความ
เมตตาอันประมาณมิได้จากท่าน ผมจึงอยากบอกไปยังทุก
ท่านว่า เมื่อท่านได้มีโอกาสเกิดทันยุคสมัยพระเดชพระคุณ
ท่านแล้ว ได้มีโอกาสพบและฟังธรรมจากท่าน ได้รับ
กรรมฐานจากท่าน ขอให้ท่านสวดมนต์พาหุง มหากาย และ
ปฏิบัติกรรมฐานต่อเนื่องไปเถิด ขอให้ท่านมีศรัทธาต่อครูบา
อาจารย์ในแนวทางปฏิบัติและถึงพร้อมด้วยความเพียร ท่าน
ย่อมได้รับผลดีกับตนเองและครอบครัวอย่างแน่นอน อย่า
บอกกับตัวเองว่าไม่มีเวลาเหมือนที่ผมเคยคิดบอกกับตัวเอง
หากไม่มีเวลาหรือเลิกทำงานดีก็อย่างผม ขอให้ตื่นนอนตอน

เข้าสวดมนต์ปฏิบัติก่อนออกไปทำงาน ตื่นเช้ากว่าปรกติ
เพียงแต่ขอให้ท่านชนะใจตนเองโดยการลุกขึ้นปฏิบัติ ดังที่
คติกรรมฐานบอกไว้ว่า กินน้อย นอนน้อย ทำความเพียร
ให้มาก

ผมและครอบครัวขออิชฐานให้คุณพระรัตนตรัย
และบุญกุศลที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้สั่งสมมาเหลือ
คณานับ ในการสร้างคนมาโดยตลอดนี้ ส่งผลให้พระเดชพระ
คุณท่านมีสุขภาพดีและอยู่เป็นมิ่งขวัญให้กับลูกศิษย์ตลอดไป
ด้วยเทอญ

จิตศรัทธา

สมศักดิ์ ชูศรีขาว

ความศรัทธา สร้างกุศล ส่งผลดี
ให้บังเกิด สันติสุขย์ พอหน้ได้
ทุกข์ก็จาง ห่างโศก หายโรครภัย
กลับสุขใจ สดชื่น ทุกคืนวัน

กระผมนายสมศักดิ์ ชูศรีขาว อายุ ๓๖ ปี อาชีพช่างซ่อมรถยนต์ไฮโดรไลค์ ขออนุญาตถ่ายทอดประสบการณ์ชีวิตที่ก้าวผิดไป เพราะความประมาทและความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของกระผมเอง หากมันไม่ได้รับกระแสเมตตาธรรมจากพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजริญ จิตธมโม แห่งวัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรีแล้ว เส้นทางชีวิตของกระผม คงไม่ได้พบกับความสุขและความสำเร็จ อย่างเช่นทุกวันนี้แน่นอน หลังจากเข้ารับกรรมฐานกับพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजริญแล้ว กระผมจึงรู้ว่าตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา กระผมเดินทางผิดพลาดมาก

ประมาณปี ๒๕๔๑ จนถึง วันที่ ๙ พ.ค. ๒๕๔๔ เป็นช่วงเวลาที่ชีวิตกระผมหันเหไปในทางที่ไม่ดี ปล่อยเวลาเสียไปเปล่าเกือบตั้งตัวเองกลับไม่ได้ เพราะในปี ๒๕๔๑ กระผมกินเหล้าเมาทุกวัน กระผมแต่งงานมีครอบครัวแล้ว

อยู่กันมาจนถึงอายุ ๒๘-๒๙ ปี ไม่เคยมีเรื่องเสื่อมเสียมาถึง
ครอบครัวเลย ความที่ไม่ได้สวดมนต์ไหว้พระ ทำให้การ
ดำเนินชีวิตไม่ถูกต้อง แก้ปัญหาไม่เป็น เห็นผิดเป็นชอบ เวลา
มีปัญหานิตๆหน้อยๆก็ไม่อดทน และแก้ปัญหาต่างๆก็ไม่
ถูกต้อง กลางคืนก็ออกเที่ยวแทบทุกคืน เพราะเข้าใจผิดคิด
ว่าเป็นความสุขแก้ทุกข์ได้ ปลดปล่อยภรรยาอยู่กับลูกเล็กตาม
ลำพัง

กระผมจะเข้าบ้านตอน ๖ โมงเช้า ตื่นมา ๕ โมง
เย็น เวลาช่างทำงานไม่ถูกใจหรือผิดพลาดนิตๆหน้อยๆ
กระผมก็จะดุด่าเขา ไม่เคยคำนึงถึงความรู้สึกใครทั้งสิ้น แม้
บางครั้งก็ไม่เห็นลูกค้าอยู่ในสายตา เขาขอลด ๕ บาท ๑๐
บาทถ้าไม่พอใจก็จะตัดบทคือๆ ต้องถูกอารมณ์ของตัวเอง
จึงยุติได้ ยิ่งเวลาเมาเหล้าจ้องแต่หาเรื่องกับคนอื่น เป็นอยู่
อย่างนี้ตลอดเวลาของช่วงที่กินเหล้า

ช่วงปี ๒๕๔๓ ได้ขยายสาขาร้านซ่อมไปอยู่ที่ ถ.
ประชาธิปไตย ราษฎร์บูรณะ เปิดร้านอยู่ ๑ ปี แต่ต้องปิดตัว
ลงเพราะการทำตัวแบบนี้ หากคิดเป็นเงินที่สูญเสียไปก็
ประมาณ ๔-๕ แสนบาท ไม่คิดรวมเวลาที่สูญไปโดยเปล่า
ประโยชน์ นี่เฉพาะเงินสดที่จ่ายออกไป ไม่รู้จักคิดเสียดาย
ค่าของเงิน อ้างว่าเดี๋ยวต้องหามาได้ใหม่ เป็นการขาดสติ
และประมาทกับชีวิตของตัวเองอย่างมาก

คงเป็นบุญวาสนาที่ติดตัวมาแต่กาลก่อน ทำให้ชีวิต
ผมได้เข้าไปอยู่ในญาณวิถีของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ

จรัญ เพราะต้นปี ๒๕๔๔ มีเจ้าเกณฑ์ (จู) อยู่ บ.สหชัยกิจการพิมพ์ ได้นำหนังสือสวดมนต์ ของพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญ วัดอัมพวัน มาให้สวดมนต์ ครั้งแรกที่เปิดอ่านดูก็สะดุดกับคำสอนของพระเดชพระคุณหลวงพ่อกันที

พระเดชพระคุณหลวงพ่อกำนพุดว่า “อาตมาก็ตั้งตำราขึ้นด้วยสติบอกว่า” ผมก็มาสะดุดใจว่า เอ...หลวงพ่อดูคนนี้สอนแปลก สอนให้ใช้สติ น่าจะดี แล้วสติเป็นยังไง กระทบก็ไม่รู้จัก แต่อยากมีสติอย่างที่หลวงพ่อกำลังสอนไว้ กระทบก็ชวนภรรยาสวดมนต์ สวดมนต์เสร็จก็ทะเลาะกันเถียงกัน กระทบว่าต้องเป็นอย่างนี้ ภรรยาว่าต้องเป็นอย่างนั้น ไม่ลงรอยกัน

เมื่อเป็นเช่นนั้น ใจหนึ่งไม่อยากสวดแต่อีกใจหนึ่งก็อยากสวดต่อ เพราะคิดว่าคงดับความร้อนรุ่มของจิตใจตัวเองลงได้ และคงพบทางออกของปัญหาชีวิตได้ เพราะหลวงพ่อบอกไว้อย่างชัดเจนแล้วว่า “สติบอกว่า” ก็เลยเป็นว่าสวดบ้างไม่สวดบ้าง ไม่ตั้งใจอย่างแท้จริงและเด็ดเดี่ยว แต่ก็ยังคงกินเหล้ากินเบียร์เหมือนเดิม พอเมาได้ที่ก็จะนั่งคิดคนเดียวว่า ทำไมหนอชีวิตต้องวุ่นวายอย่างนี้ เกิดความเบื่อหน่ายชีวิต เบื่อหน่ายครอบครัวอย่างมาก อยากรหาความสงบสุขอย่างแท้จริงในชีวิต แต่ไม่รู้ว่าจะหาทางออกยังไง

พอต้นเดือน พ.ค. ๒๕๔๔ ได้ตกลงจะจัดงานวันเกิดของกระผมเอง ในวันที่ ๑๒ พ.ค.กับทางร้านอาหาร โดยการตั้งงบประมาณไว้ที่ ๘,๐๐๐ - ๑๐,๐๐๐ บาท พอถึงวันที่

๙ พ.ค. เกิดความคิดใหม่ คิดได้ทันที ต้องหนีไปให้ได้ ต้องไปหาหลวงพ่อดังนี้ให้พบและอยู่ศึกษาธรรมมะกับท่านสักระยะหนึ่งแล้วค่อยกลับ เมื่อวางแผนแบบนี้แล้วก็เก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋าวัวพอสมควร มุ่งหน้าไปตามที่ที่อยู่ในหนังสือ

ไปถึงวัด ๔ ทุ่มกว่าเห็นคนลงมาอาบน้ำ (อาคารลานข้าง) เลยขออนุญาตเขาจอดรถ แล้วนอนในรถ นอนไม่หลับ รู้สึกว่ามีบางสิ่งบางอย่างรบกวน เลยลุกขึ้นพนมมือตั้งจิตอธิษฐานถึงหลวงพ่อบอกว่า “หลวงพ่อดังครับ ลูกมาดี ลูกมาหาหลวงพ่อดัง ลูกมาหาธรรมมะเพื่อแก้ปัญหาวีชีวิตที่ลูกกำลังประสบอยู่ ขอให้ลูกได้พบธรรมมะและหลวงพ่อดังด้วยเถิด สาธุ” อธิษฐานเสร็จนอนหลับอย่างสบาย ตอนเช้าก็เข้าไปสอบถามหลวงพี่รูปหนึ่ง ท่านก็บอกว้ให้ไปลงทะเบียนเข้าปฏิบัติธรรมตอน ๒ โมงเช้า เสร็จแล้วให้ไปรับประทานอาหารที่โรงอาหาร ได้เวลาก็ไปลงทะเบียน มีแม่ชีคนหนึ่งใจดีมากคอยให้คำแนะนำ ทราบชื่อภายหลังว่าท่านชื่อแม่ชีสมคิด

เย็นวันที่ ๑๐ พ.ค. ๒๕๔๔ เป็นวันรับกรรมฐานและรับการฝึกสอนเป็นครั้งแรก ดีใจและตื่นเต้นมาก ด้วยเพราะยังไม่รู้จัก สติคืออะไร จิตคืออะไร นั่นเอง แต่ชอบบทพุทธศาสนิกศุลมาก มีบทพุทธศาสนิกศุลให้เปเรตด้วย

ช่วงเวลาพักได้ยินคนเขาพูดกันว่าพรุ่งนี้หลวงพ่อดังจะลงมาเทศน์ รู้สึกดีใจมาก คิดว่าจะได้เห็นหลวงพ่อดังก็คราวนี้แหละ พอวันที่ ๑๒ พ.ค. ๒๕๔๔ ก็ตั้งจิตอธิษฐานอีก “หลวงพ่อดัง วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของลูก นับตั้งแต่นี้

ไปลูกขอตั้งใจทำแต่ความดี ขอเป็นลูกที่ดีของหลวงพ่อ เป็นคนดีของทุกคน” หลวงพ่อก็ให้กรรมฐานตอนหนึ่งว่า “ท่านที่เกิดวันนี้ดีมากแล้ว วันเกิดของเราอย่าไปกินเหล้า เป็นวันที่แม่เราทรมานมาก กว่าจะคลอดได้ กว่าเราจะรอดเป็นคนแม่บางคนต้องเอาชีวิตมาทิ้งเพราะคลอดเราแท้ๆ เราต้องสวดมนต์ไหว้พระปฏิบัติกรรมฐาน แล้วอุทิศบุญกุศลให้แม่จึงจะถูก คนที่กินเหล้าในวันเกิดจะอายุสั้นหรือมักได้รับอุบัติเหตุเสมอ” เป็นคำสอนที่ประทับใจผมมาก เพราะผมมาปฏิบัติธรรมตรงกับวันเกิดของผมพอดี เหมือนกับท่านรับรู้คำอธิษฐานของผม แล้วหลวงพ่อก็เทศน์เรื่องอื่นต่อไป

กระผมก็อยู่ปฏิบัติต่ออีกหลายวัน และก็เข้าไปปฏิบัติอีก ๔ ครั้ง ในเวลาต่อมาพาช่างที่ร้าน พาพ่อ-แม่-ลูกค้าญาติๆ อีกทั้งคนที่รู้จักและไม่เคยรู้จักไปปฏิบัติกรรมฐานบ้าง หรือวันอาทิตย์ไปกราบหลวงพ่อบ้าง พิมพ์หนังสือสวดมนต์ แจกลูกค้าหรือญาติๆ ในงานศพบ้าง ผลจากการเข้ารับกรรมฐานของคนอื่นที่ผมพาไป พบว่า ๗๐ % เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ส่วนตัวของกระผมเริ่มรู้สิ่งต่างๆ มากขึ้น รู้จักจิตคืออะไร? เกิดขึ้นที่ไหน? รู้จักการกำหนดจิตเมื่อมีเวทนาเกิดขึ้นบ้าง แม้ยังไม่ถึงขั้นละเอียดมาก แต่ก็ยังดี ได้รู้จักการปฏิบัติตามแนวทางสติปัฏฐาน ๔ อันเป็นทางสายเอกที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านได้ทรงวางไว้ให้เราปฏิบัติตาม อันเป็นเส้นทางสู่ความหลุดพ้นแห่งความทุกข์ทั้งปวง

ความคิดดี ๆ ผุดขึ้นมามากมาย นี่แหละตัวปัญญา ตั้ง
พระเดชพระคุณหลวงพ่อสอนไว้ว่า ปัญญานั้นเกิดขึ้นได้ ๓
ทาง คือ

ปัญญาเกิดจากการฟังอย่างตั้งใจ (สุตมยปัญญา)

ปัญญาเกิดจากการตั้งใจคิดอย่างสงบ (จินต
มยปัญญา)

ปัญญาเกิดจากการภาวนาให้ผุดขึ้นมาเอง (ภาวนา
มยปัญญา)

ปัญญาที่ ๓ นี่แหละที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อเรียก
ว่า มหาปัญญา คือปัญญาที่ยิ่งใหญ่มาก ไขแก้ปัญหาคำได้ทั้ง
ปวงและแนวทางในการดำเนินชีวิตของปุถุชน อย่างท่าน ๆ
เรา ๆ โอกาสจะหลุดพ้นจากกองทุกข์มีน้อยมาก เพราะต้อง
อยู่กับครอบครัว สภาพแวดล้อมต่าง ๆ แต่พระเดชพระคุณ
หลวงพ่อ ก็มีวิธีให้เราปฏิบัติ และเห็นผลลัพธ์ในทันตาเห็น

หนึ่งการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานตามแนวทาง
สติปัฏฐาน ๔ กับการสวดมนต์บทนี้ มีอานิสงส์มากมาย
เท่าที่กระผมประสบมาด้วยตนเองในระยะเวลา ๓-๔ ปี คือ

๑. ทำให้กระผมรู้จักและเข้าใจคำว่า สติ ปัญญา อย่าง
ถ่องแท้ละเอียดมากขึ้น ทั้งๆที่คำนี้ใคร ๆ ก็ใช้พูดกันสอนกัน
ทั่วบ้านทั่วเมือง แต่ที่เข้าใจและนำเอาสติออกมาใช้มีน้อย
มาก สติคือเพื่อนแท้ เพื่อนแท้ๆและมีเพียงคนเดียวเท่า
นั้น อยู่คู่กับจิตเรามาเนิ่นนานแสนนาน เขาคอยบอกคอยสอน
ให้ชีวิตเราเดินทางไปในทางที่ดีตลอดเวลา แต่เราไม่เคยสนใจ

เขาเอง กลับเอาสติไปทิ้ง ไปสนใจสิ่งที่ไม่ถูกต้อง (ผีเข้า เจ้าทรง) ทั้งๆที่สุดท้ายก็ช่วยเราไม่ได้ มีเพียงสติเท่านั้นที่จะช่วยแก้ปัญหามาให้เราได้ และได้อย่างถูกต้องด้วย

๒. คุณพ่อของกระผมอายุราวๆ ๗๐ ปี จากเป็นคนชอบกินเหล้า เล่นการพนัน ชนไก่ มุทะลุจุดนี้ใจร้อน ไม่ยอมใครง่าย ๆ หลังจากที่ผมพาไปเข้ารับกรรมฐานปฏิบัติธรรมประมาณ ๕ ครั้ง ทำให้คุณพ่อเกิดศรัทธาต่อพระพุทธศาสนา ต่อพระเดชพระคุณหลวงปู่ จนถึงขั้นสละทุกอย่าง ขอบวชในพระพุทธศาสนาจนถึงทุกวันนี้ ที่วัดป่าบ้านตาเตน ต.แกใหญ่ อ.เมือง จ.สุรินทร์ ทั้งๆที่ก่อนหน้านี้มีหลายๆคนเคยพูดว่า “ไม่มีใครทำให้คุณพ่อผมเปลี่ยนไปในทางที่ดีได้”

๓. คุณแม่ของแฟนกระผม (แม่หยู่ ชนะโยธา) อายุ ๗๐ ปี ท่านได้หาบุญไปใส่ผักทำให้เส้นที่ขาพลิก ขยับไม่ได้ เวลาขยับจะปวดมาก ปวดถึงสะโพก จะไปไหนมาไหนต้องคลานเอา ผมพาท่านไปหาหมอหลายที่ก็ไม่ดีขึ้น มีคุณหมอเอกชนแห่งหนึ่งบอกกับท่านว่า “ถ้าไม่ผ่าตัดคงตายภายใน ๓ เดือนแน่นอน” คุณแม่บอกว่าคุณหมอพูดอย่างนี้จริงๆ กลับมาท่านก็เหงา นอนซึมไม่อยากจะพูดคุยกับใคร แม้กระทั่งลูกหลาน *ขาที่เจ็บก็ลีบลงเรื่อยๆ* ส่วนหมอทาง ร.พ.ศรีนครินทร์ ท่านก็บอกคล้ายกันว่าต้องผ่าอย่างเดียวถึงจะดีขึ้นได้ แต่ไม่รับรองผลว่าจะหายเป็นปกติ ๑๐๐% แล้วก็ฉีดยาและให้ยามาทานเท่านั้น กระผมเห็นสภาพท่านเป็น

อย่างนั้น นึกสงสารท่านมาก ผมก็ได้แต่บอกแม่ว่า “แม่พยายามสวดมนต์เยอะๆนะ ไม่มีใครช่วยแม่ได้จริงๆ มีแต่แม่ต้องช่วยตัวเองเท่านั้น การสวดมนต์และการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเป็นการรักษาโรคกรรม และเราต้องรักษาด้วยตัวเราเอง ผู้อื่นรักษาได้ไม่ดีเท่าตัวเราหรอก” ตอนนั้นแม่เดินจงกรมไม่ได้ ผมก็บอกให้ตั้งสมาธิสวดมนต์อย่างเดียว เสร็จแล้วแม่เมตตาอุทิศส่วนกุศลออกไป ผมก็จะปฏิบัติช่วยแม่ด้วย (ตอนนั้นแม่เคยมาเข้ารับกรรมฐานบ้างแล้ว) แล้วแม่ก็คลานไปที่โต๊ะหมู่ อยู่ชั้นบนซึ่งเป็นบ้านไม้ ๒ ชั้น สวดมนต์ก่อนนอนอย่างนี้ตลอด ผ่านไป ๒-๓ เดือน อาการเริ่มดีขึ้น อาการปวดมากๆเริ่มหายไป พลิกขาได้ เริ่มใช้ไม้เท้าค้ำแล้วลุกได้ หัดเดินได้ ก็ไปหาหมอที่รพ.ศรีนครินทร์ อีก หมอก็บอกอาการดีขึ้นมากเลยนะ และไปให้หมอตตรวจอีก ๒-๓ ครั้ง คุณหมอบอกยายไม่ต้องมาอีกก็ได้ อาการดีเป็นปกติแล้ว ทุกวันนี้ขาก็หายลีบเหมือนเดิมปกติ อาการปวดนั้นหายหมด

๔. ภูมิลูกชายกระผมเรียนอยู่ชั้น ป.๖ โรงเรียนวัดบุคคโล และน้องเหล่านเรียนอยู่ชั้น ป.๕ จ.ขอนแก่น เด็กทั้งสองคนสวดมนต์ประจำ ผลการเรียนดีขึ้น บอกอะไรสอนอะไร ก็เข้าใจง่าย เป็นเด็กไม่ดื้อ (ตรงตามหลวงพ่อสอนเลย) ส่วนพี่น้องสาวคนเล็ก เรียนอยู่อนุบาล ๓ เป็นเด็กฉลาด เรียนรู้เร็ว ชอบสวดมนต์ไหว้พระ เวลาจะไปโรงเรียนและกลับจากโรงเรียนเขาต้องไหว้ บางทีก็กราบพ่อ

แม่และรูปหลวงพ่อก่อนเสมอ ตอนเช้าเขาต้องใส่บาตรก่อน
เข้าไปในโรงเรียน

เท่าที่กระผมได้เล่าให้ท่านฟังมานี้ เป็นเพียงบางส่วน
ที่เกิดขึ้นมาด้วยอานิสงส์ของการสวดมนต์ไหว้พระ การปฏิบัติ
วิปัสสนากรรมฐานเท่านั้น ที่เราปฏิบัติแล้วส่งผลถึงญาติพี่น้อง
ได้ แม้เป็นเพียง ๓ ปีแรกของการปฏิบัติ ก็ยิ่งดีกว่า ๓๓ ปี
ที่ผ่านมาแล้ว โดยที่ผมไม่เคยรู้จักอะไรมาก่อนเลย แม้กระทั่ง
สติและปัญญา (จริงอย่างที่หลวงพ่อสอนว่า คนไม่รู้อะไร
มาก่อนเลยปฏิบัติได้ผลเร็ว) นับจากนี้ไปกระผมขอตั้งจิต
อธิษฐาน จะเดินบนเส้นทางสายเอกนี้ นั่นคือสติปัญญา ๔
ไปจนกว่าจะสุดเส้นทางเดิน จะกัณฑ์ชาติก็ตาม และ
ขอมีครูบาอาจารย์เพียงองค์เดียวเท่านั้นคือ พระเดชพระคุณ
หลวงพ่ोजรัญ จิตรมุโม ตลอดไป

พระกรรมฐานสร้างสติชีวิตใหม่

ดวงกมล ยิ่งวรกุล

ดิฉันนางดวงกมล ยิ่งวรกุล อายุ ๔๘ ปี สามีนายชวลิต ยิ่งวรกุล อายุ ๕๐ ปี มีบุตรชาย ๒ คน ดิฉันรู้จักวัดอัมพวันจากหนังสือกฎแห่งกรรม โดยคุณเบญจวรรณ สตะเวทิน นำมาให้อ่าน เคยค้าขายของเบ็ดเตล็ดและร้านอาหาร ปัจจุบันเป็นร้านอินเทอร์เน็ต ชีวิตประสบปัญหาได้แก้ไขเรื่อยมา

ปี ๒๕๒๗ จากพฤติกรรมสามีนี่เจ้าชู้ไม่ลดละ ต่อมาสามีนี่ได้สร้างสัมพันธ์กับผู้หญิง เซลส์เดินขายหนังสือ จนถึงขั้นจับได้ว่าพิมพ์การ์ดแต่งงาน จัดงานแต่งงานที่กรุงเทพฯ ทั้งๆที่ยังอยู่กินกับดิฉัน ความทุกข์ทรมานใจทำให้จิตตก ฟุ้งซ่าน ทำไมสามีนี่ถึงทำกับดิฉันเช่นนี้ ไร้ใจสามีนี่ตลอดมา

ปี ๒๕๒๘ เดือนเมษายน ดิฉันกินยาตาย (แต่พี่ชายของดิฉันพาไปล้างท้องทัน) ความรักสามีนี่บวกกับความระแวงทำให้ดิฉันคิดมากจนนอนไม่หลับ ต้องอาศัยยานอน

หลับทุกคืน การกระทำของสามีฝังใจ ดิฉันคิดน้อยใจจึงคิดสั้นอีก ใช้วิธีผูกคอตายกับชื่อบ้านเช่า (แต่สามีกลับมาปลดเชือกทันที) และสามีกลับมาปฏิบัติตัวดีจนไว้เนื้อเชื่อใจได้อีก

ปี ๒๕๓๐ เดือนธันวาคม เริ่มเป็นหนี้ธนาคารจากการซื้อบ้านเพื่อเปิดร้านอาหาร ดิฉันเป็นคนทำครัว สามีเก็บเงิน ลูกช่วยบริการ การเงินเริ่มติดขัด จนภาระหนี้เป็นหนี้เสียของธนาคาร แต่ก็ยังส่งลูกเรียนจบปริญญาตรีและมีครอบครัว เมื่อการเงินติดขัดก็มีปากเสียงเถียงกันบ่อยขึ้น ปี ๒๕๔๔ เดือนกุมภาพันธ์ ลูกชายต้องการบ้านทำร้านอินเทอร์เน็ต โดยมีญาติให้เงินลงทุน ให้ดิฉันดูแลเรื่องเงิน ลูกชายดูแลงาน ตลอดเวลาที่ใช้ชีวิตร่วมกัน ดิฉันรู้ว่าสามียังติดต่อกับผู้หญิงที่เป็นเซลส์คนนั้นอยู่ ในบ้านเริ่มไม่มีความสุข การพูดคุยไม่เข้าใจทะเลาะกันบ่อยขึ้นเพราะเงินสามีว่าดิฉันนำรายได้ไปจนเจือครอบครัวดิฉัน โดยเฉพาะแม่ล้อย ซึ่งความจริงส่งให้เดือนละ ๕๐๐ - ๑,๐๐๐ บาท การพูดคุยไม่เข้าใจกัน จนถึงใช้กำลังทำร้ายร่างกาย

จากวันนั้นมาปัญหาก็เพิ่มขึ้นจนทุกข์ หาเจ้าเข้าทรงหมอดูก็ไม่ดีขึ้น ก็กลับมาคิดว่าน่าจะลองไปปฏิบัติธรรมกรรมฐานที่วัดอัมพวัน “เพื่อชีวิตดีขึ้น”

วันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๕ ได้ตัดสินใจไปปฏิบัติธรรม ๙ วัน ๘ คืน เมื่อถึงวัดได้รอฟบหลวงพ่อดอ หลวงพ่อมาถึง ดิฉันและเพื่อนได้กราบเรียนความทุกข์ด้วย

เสียงดังๆ หลวงพ่อมองหน้าดิฉันและเพื่อนแล้วให้อิวาทว่า “สามเฒ่าไม่ดี ไม่อยู่กับเรา ก็ปล่อยเขาไป คนไม่ดีจะเอาทำไม ทำกรรมฐานซี สามเฒ่าคนดีจะกลับมา”

หลังจากพบหลวงพ่อกับการปฏิบัติธรรมครั้งแรกดิฉันยังไม่เข้าใจในการปฏิบัติตัว ไม่ได้สำรวจระวัง เมื่อพูดคุยทำให้จิตฟุ้งซ่าน คิดแต่ปัญหาที่เกิดขึ้นในอดีต นึกถึงว่าอนาคตจะเกิดอะไร พอมีอารมณ์มากกระทบก็หยุดยั้งไม่ได้ ไหลไปตามอารมณ์ที่เกิด เพราะยังแค่น ไม่รู้จักการให้อภัยและอโหสิกรรม

เดือนต่อมาได้ไปวัด ปฏิบัติธรรมอีกหลายครั้ง เริ่มเข้าใจ ปฏิบัติตามที่หลวงพ่อสอน พุดน้อย กินน้อย นอนน้อย การเปลี่ยนแปลงทางกายภาพ จากจิตที่เคยถูกตามใจครอบงำโดยอารมณ์ รัก โลภ โกรธ หลง ความทุกข์ที่เกิดในอดีตและปัจจุบัน ทำให้ยอมรับว่าการปฏิบัติธรรมทำให้เข้าใจในกฎแห่งกรรม รู้ผิดกับเหตุการณ์ที่ผ่านมา สำนึกได้ว่าเราได้ทำอะไรผิดพลาดไป เพราะอดีตดิฉันคิดว่าตัวเองเก่ง แกร่ง ไม่กลัวความลำบาก เป็นคนพูดจาตรงเกินไป การปฏิบัติธรรมทำให้ใจเราเยือกเย็นและอ่อนโยนลงได้ ทำให้รู้ว่ากรรมที่เกิดภายนอกไม่ร้ายแรงเท่ากับกรรมที่เราสร้างอยู่ภายใน ดิฉันสำรวจระวังวาจามากขึ้น บาบทางวาจาที่อาจเกิดขึ้นโดยตั้งใจและไม่ได้ตั้งใจ การสร้างกรรมโดยมิได้เจตนา การทำความดีต้องอดทนต้องฝืนใจถึงจะได้ดี ดิฉันกลับมาปฏิบัติที่บ้านตามกำลังวันเวลาที่มี พอ

ได้ทำบ่อยๆ หลานชายได้เห็นตัวอย่าง ได้ฟังสวดมนต์ ก็
เลยหัดนั่งสมาธิ สวดมนต์อิติปิโส และแผ่เมตตาเป็น ดิฉัน
จะเล่านิทานธรรมะให้ฟังเป็นรางวัลก่อนนอนทุกคืน

เมื่อได้ปฏิบัติยังมีปัญหามากขึ้น ทำให้สงสัยลังเลใจ
ก็ทุกข์ว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นอีกหนอ แล้วมันก็เกิด คือ

๑. สามียอใช้ชีวิตอยู่ ๒ บ้าน บ้านละ ๑๕ วัน ดิฉัน
ปฏิเสธให้ไปอยู่เลย ๓๐-๓๑ วัน อารมณ์โกรธแค้นจองเวร
ก็เกิดขึ้นในใจอีก และแล้วสามีก้ทั้งดิฉันไปพร้อมภาระหนี
ธนาคารที่เสีย ยังใช้ไม่หมด กับหนี้ญาติที่ให้มาลงทุนทำร้าน
อินเทอร์เน็ตยังไม่ได้ใช้คืน แถมจะหาภาระมาเพิ่มขึ้นอีก ๑
บ้าน กำหนดโกรธแค้นไม่อยู่ เมื่อได้คิดถึงคำสอนของ
หลวงพ่อบัญญาที่ เกิด เหตุและผลของกรรม กำหนดได้ที่
ตัวเรา โกรธแค้นทำไม ขาดทุน เสียเวลา ขอยุติดีกว่า
แค่คิดตัวเองก็ทุกข์ก่อนแล้ว

๒. ลูกชายคนแรกขอแยกบ้าน โดยให้เหตุผลว่า
รายได้ไม่พอส่งธนาคาร นี้หรือเวรกรรม สามีทั้งภาระต่างๆ
ไว้ให้ แล้วลูกจะมาทักอีก ให้ดิฉันแก้ปัญหาคคนเดียว

๓. ต่อมาหลังจากลูกคนแรกแยกบ้านไป พ่อตา
แม่ยายของลูกคนเล็กออกปากลงทุนให้ ลงเครื่องคอมพิวเตอร์ให้
ใหม่ โดยมีลูกสะใภ้กับลูกชายดูแลงานในบ้าน ช่วงนี้ดิฉัน
ได้ไปวัดแทบทุกวันพระ แต่ลงทุนใหม่ได้ไม่ถึงปีก็มีเรื่องอีก
ความเจ้าชู้ของลูกชายคนเล็กได้สร้างปัญหา ไปติดผู้หญิง
คนแล้วคนเล่า และขอเลือกทางเดินที่ตัวเองชอบ ดิฉัน

ตัดทาน พุดชอร้องก็ไม่ฟัง ทั้งเมียและลูก ๒ คนไว้กับดิฉัน ให้อยู่กันตามยถากรรมในร้านคอมพ์ ซึ่งดิฉันไม่ถนัดเรื่องคอมพ์เลย ความคิดที่หวังจะฝากผีฝากไข้กับลูกคนเล็กคนเดียวก็พังลง แต่ใจนึกว่าเรายังมีสะใภ้กับหลานชายตั้ง ๒ คนอยู่เป็นกำลังใจ ไม่ต้องกลัว แต่ก็กังวล ใจไม่อยู่กับตัวทุกข์ จนได้ไปกราบหลวงพ่อ หลวงพ่อบานมองหน้าแล้วให้สติว่า “กรรมมาตอนนี้ดี มีแรงรับ ถ้ามาตอนแก่ แยะหมดแรง” ส่วนลูกเดี๋ยวก็กลับมาเอง คำสอนของหลวงพ่อบำ ทำให้ดิฉันมีกำลังใจ คือ “ต้องทำใจให้ดี ทำดีให้ใจ”

เดือนต่อมา พ่อแม่ของลูกสะใภ้ขอยกคอมพ์ที่ลงทุนในร้านกลับคืนไปเปิดร้านทำเอง แล้วรับลูกสาวกับหลานชาย ๒ คนกลับ นี่มันกรรมซ้ำซ้อนอะไรกันหนักหนา ในช่วง ๒ ปี ใจห่อเหี่ยวหมดแล้ว ในบ้านไม่เหลือใครเลย บ้านแตกสาแหรกขาด นั่งร้องไห้เหมือนคนขาดสติคนเดียวทั้งวัน จนคิดหาทางออกคือความตาย ดิฉันหยิบยาสารพัดชนิดมากอง กับคัทเตอร์ ตามองรูปภาพครอบครัว สามี-ลูก-สะใภ้ และหลานที่ทั้งรักและห่วง มองรูปแม่ล้วย ยิ่งร้องไห้ ใจคิดถ้าดิฉันตายลงไปแม่ล้วยคงเสียใจอย่างที่ดิฉันกำลังเป็นอยู่ จิตใต้สำนึกบอกทันที เรายังมีแม่ให้กำลังใจเสมอ ความคิดที่อยากตายหมดไป ความคิดเป็นสิ่งที่ทรงพลังมาก อยู่ที่ตัวเราว่าคิดจะเป็นหรือจะตาย

เมื่ออยู่ในที่สงบ “ปัญหาไม่มีให้แก้ ไม่ใช่ไม่มีให้แก้” เป็นคำสอนของหลวงพ่อบำ ให้สติลูกศิษย์ทุกคนแก้ไขตัวเอง

คำนี้ทำให้ดิฉันตัดสินใจขายรถยนต์คันที่ เพื่อลงทุนใหม่อีกครั้ง แล้วลูกชายคนแรกเข้าใจรับรู้ปัญหาที่เกิดขึ้น จึงกลับมาช่วยดูแลที่บ้านอีกครั้ง หลังจากลงทุนได้ ๓ เดือน ลูกชายคนเล็กขอกลับมาช่วยงานในร้าน ขอแก้ตัวใหม่ เป็นผู้รับผิดชอบในบ้าน การกลับมาของลูกทั้งสอง ทำให้คนเป็นแม่อย่างดิฉันมีกำลังใจที่จะอดทนต่อสัต่อไป

วันเวลาไม่เคยคอยใคร ทุกเวลามีค่าทั้งๆที่ไม่รู้ว่าอนาคตจะเกิดอะไรขึ้นอีก ต้องทำปัจจุบันให้ดีที่สุด ทุกครั้งพอกลับจากวัดปฏิบัติธรรมจะแวะเข้าไปกราบเท้าขอพรแม่ล้อยที่อยู่กรุงเทพฯ แม่ล้อยจะให้พรและสอนเสมอว่า “รักตัวเองให้มากๆ” แต่แล้วทุกชีวิตในโลกหนีธรรมชาติไม่พ้น เข้าวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๔๗ ดิฉันต้องสูญเสียแม่ล้อยไปไม่มีวันกลับ

การเปลี่ยนแปลงที่เป็นการพัฒนาทำให้ดิฉันอยู่ได้คือการปฏิบัติธรรมกรรมฐาน ยิ่งร่างกายกับใจเราพร้อมย่อมนำต่อการปฏิบัติธรรม ต้องมีความเพียร สัจจะและอดทน หลวงพ่อสอนไว้ว่า ให้กำหนดเอาปัจจุบันที่กำลังทำอยู่ ถ้ากำหนดไม่ทันล่องเลยไปแล้วให้กำหนด “รู้หนอ” ให้ยาวๆ จะทำให้เข้าใจสภาวะธรรมอารมณ์ที่เกิดขึ้น และต้องกำหนดทุกอิริยาบถ หลังจากนั้นให้กลับมากำหนดพองหนอ ยุบหนอ อยู่กับปัจจุบัน

จากอุทาหรณ์ในประสบการณ์ของดิฉัน การดับทุกข์ที่ต้นเหตุแห่งทุกข์คือ การแก้ปัญหาคือตัวเอง “ตนเป็น

ที่พึ่งแห่งตน”

๑. ทำให้เข้าใจ วางใจ อภัยเป็น กับเหตุการณ์
ผลของเวรกรรมที่กระทำ การให้อภัยทำให้สามารถยุติปัญหา
ต่างๆได้ สำนวญตัวเองก่อนและหลังการปฏิบัติ ทำให้อุดทน
รู้บาปอกุศล มีสติรับรู้ภัยภายนอกและภายใน รอบคอบขึ้น

๒. การปฏิบัติธรรมพระกรรมฐานทำให้มีความสุข
และแบ่งปันความสุขให้แก่กันได้ ณ บัจจุบัน อโหสิกรรม
ไม่คิดอาฆาตพยาบาท ยินดีแบ่งปันของรักให้ผู้อื่น เพราะ
ทุกชีวิตมีกรรมนำมามีเกิด

ดิฉันขอกราบเท้าขอบพระคุณหลวงพ่อจรัญ พระธรรม
สิงหนุรจารย์ ที่สอนสติปัฏฐาน ๔ ชีวิตใหม่ กับการให้สติ
ใช้หนี้กรรม ของดีของแท้ สิ่งนี้จะรักษาปฏิบัติจนกว่าชีวิต
จะสูญสิ้น และขอให้คุณพระศรีรัตนตรัย จงปกป้องคุ้มครอง
ให้หลวงพ่อของพวกเรามีสุขภาพแข็งแรง อยู่เป็นมิ่งขวัญ
ร่มโพธิ์ร่มไทรของพวกเราทุกคนตราบนานเท่านานเทอญ

ธรรมะสร้างแสงสว่างแห่งปัญญา

อนงค์ โททำ

ดิฉันอายุ ๔๒ ปี เป็น
ชาวจังหวัดมหาสารคาม มีอาชีพ
ทำนาทำไร่ และเลี้ยงโคกระบือ
วันหนึ่งดิฉันได้มีโอกาสเดินทาง
ไปงานบุญที่วัดแห่งหนึ่ง ดิฉัน
เดินเที่ยวในงานโดยรอบ ไป
สะดุดกับหนังสือเล่มเล็กสีฟ้าที่
วางแจกฟรีอยู่ ดิฉันจึงหยิบกลับ

ไปบ้านด้วย ๑ เล่ม แต่เมื่อกลับถึงบ้านก็ไม่ได้ใส่ใจจะหยิบ
มาอ่าน เพราะต้องทำนาเลี้ยงโคกระบือ แต่ต่อมาไม่นาน
นัก ดิฉันก็หยิบหนังสือสวดมนต์พระพุทธรเจ้าชนะมารมาอ่าน
และท่องมนต์ที่อยู่ในหนังสือเล่มนี้จนขึ้นใจ เหตุที่ดิฉันท่อง
ได้ขึ้นใจนั้นเพราะเป็นคนกลัวผีसानางไม้ อยู่มาวันหนึ่ง
ได้เกิดเหตุที่สร้างความประหลาดใจให้ดิฉัน เนื่องจากอยู่ๆ
เด็กข้างบ้านดิฉันเกิดร้องไห้ไม่หยุด แม่ของเด็กนำเด็กไป
ผูกข้อมือและสะเดาะเคราะห์ตามสถานที่ต่างๆ เด็กก็ไม่หยุด
ร้อง ดิฉันจึงอาสาอุ้มเด็กมาและท่องบทสวดมนต์ พระ
พุทธรเจ้าชนะมาร เด็กก็หยุดร้อง แต่พอส่งคืนแม่ เด็กก็

ร้องให้ต่อ ดิฉันจึงเอาเด็กมาอุ้มและท่องบทสวดมนต์อีกครั้ง โดยท่องอยู่อีกสักพักเด็กจึงหยุดร้องและไม่ร้องอีกเลยหลังจากส่งคืนพ่อแม่ พอตกลงกลางคืนของวันนั้นดิฉันก็ฝันไปว่า ญาติข้างบ้านที่ตกรถมอเตอร์ไซด์ตายวิญญูญาณมาหยอกเด็ก ทำให้ดิฉันรู้สาเหตุที่เด็กร้องไห้ไม่หยุด และผู้ตายในฝันตะโกนใส่ดิฉันด้วยความโกรธ ที่ดิฉันท่องบทสวดมนต์พระพุทธรเจ้าชนะมารไล่เขา

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ดิฉันก็มีความเลื่อมใสในพระพุทธรศาสนา และมีความศรัทธาในพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญจิตฺตมโฆมาก อยากจะไปกราบท่านที่วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี แต่ก็ไม่มีโอกาสได้ไป เนื่องจากค่าใช้จ่ายสูง แต่ด้วยแรงศรัทธาของดิฉันไม่ทำให้ดิฉันผิดหวัง เมื่อได้ดูโทรทัศน์รายการ “ชีวิตไม่สิ้นหวัง” เห็นหลวงพ่อบอกในรายการว่าวัดอัมพวันมีสาขาอยู่ที่จังหวัดขอนแก่น ทางไปเชื่อมอุบลรัตน์ ชื่อ “ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน” จากจังหวัดมหาสารคามถึงจังหวัดขอนแก่น ระยะทางไม่ไกลมาก จึงตัดสินใจเดินทางไป และได้เพียงแต่สอบถามรายละเอียดกับชื่อหนังสือกับเทพธรรมะของหลวงพ่อกลับไป

ดิฉันกลับไปที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวันอีกครั้ง เพื่อเข้าปฏิบัติธรรมเป็นเวลา ๗ วัน ดิฉันรู้สึกกลัวสารพัดกลัวว่าจะอยู่ไม่ได้ครบ ๗ วัน กลัวจะกำหนดไม่ได้ และกลัวเวทนาที่จะเกิดขึ้น เมื่อได้ปฏิบัติจริงก็รู้สึกว่ายาก เพราะไม่เคยปฏิบัติมาก่อน

หลังจากปฏิบัติธรรมเป็นเวลา ๗ วันแล้ว กลับไปบ้าน ดิฉันก็ปฏิบัติบ้างเป็นบางครั้ง สวดมนต์บ้างเป็นบางเวลา จึงทำให้ปัญหาที่เกิดขึ้นมานั้นแก้ไขไม่ค่อยลุล่วงสักเท่าไร บางครั้งกว่าจะแก้ไขได้ต้องใช้เวลา นาน ไม่นานหลังจากปฏิบัติธรรมครั้งแรก ดิฉันได้กลับไปปฏิบัติธรรมที่ศูนย์เวฬุวันอีกครั้ง ได้ความเมตตาจากท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ (ธีรวัฒน์ จานุกตฺโต) สอนกรรมฐานให้ด้วย และท่านได้ตอบข้อซักถามเกี่ยวกับการปฏิบัติที่ยังไม่เข้าใจ หลังการทำกรรมฐานด้วยเสมอ กลับไปบ้านครั้งนี้ทำให้ดิฉันมีความเพียรพยายามในการปฏิบัติกรรมฐานมากขึ้น โดยปฏิบัติทุกวัน ดิฉันยังนำลูกชาย (เด็กชายอนันต์ โททำ) อายุ ๑๐ ขวบให้ปฏิบัติทุกวันอีกด้วย

มีเหตุการณ์หนึ่งที่ได้สร้างศรัทธาให้กับตัวดิฉันมากขึ้นคือ ดิฉันนอนหลับและฝันไปว่า พระเดชพระคุณหลวงพ่อไปโปรดในฝัน และบอกดิฉันว่า “มันผูกขึ้นมาจากดิน หลวงพ่อเกือบช่วยไว้ไม่ทัน” พอวันรุ่งขึ้นดิฉันจึงทราบว่ามีสามีของดิฉันเขียนหมายเลขบัญชีธนาคารผิดไป จึงทำให้เงินชายอ้อยไปเข้าบัญชีของคนอื่น แต่โชคดีที่เลขบัญชีนั้นเขาได้ปิดบัญชีไปแล้ว จึงทำให้เงินชายอ้อยกลับมาอยู่ในบัญชีของดิฉันได้ทั้งหมด ถึงแม้จะล่าช้าไปหน่อย

ดิฉันปฏิบัติกรรมฐานทุกวัน เริ่มรู้สึกว่ามีสติและปัญญามากขึ้น เมื่อมีปัญหามาต่าง ๆ เข้ามาดิฉันจะหยุด

คิดและมองหาสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้น และแก้ไขไปอย่าง มีขั้นตอน จนทำให้ปัญหานั้นคลี่คลายลงไปได้ด้วยดี

การไปปฏิบัติธรรมของดิฉันทุกครั้ง ได้พาลูกชาย ด.ช.อนันต์ ไปด้วยเสมอ ตั้งแต่ปฏิบัติธรรมมา ด.ช.อนันต์ ก็เรียนหนังสือเก่งขึ้นเรื่อยๆ สอบได้คะแนนดีอยู่เสมอ เป็น ที่ภูมิใจของดิฉันอย่างมาก ดิฉันจะสนับสนุนให้ลูกชาย คนนี้ปฏิบัติธรรมต่อไป เพื่อให้ลูกชายเดินได้ถูกต้อง ตั้งใจ เรียนหนังสือ มีธรรมะประจำใจ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด อบายมุขและสิ่งไม่ดีทั้งหลาย เพื่อจะได้เป็นคนดีของประเทศชาติอีกคนหนึ่ง สมดังเจตนารมณ์ของพระเดชพระคุณ หลวงพ่อ

ด.ช.อนันต์ ยังมีโอกาสเข้าโครงการบวชเณรเฉลิมพระเกียรติ เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๗ ที่ผ่านมา ของศูนย์

ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน หลังจากออกจากโครงการแล้ว ด.ช.อนันต์ได้เป็นตัวแทนของโรงเรียนไปตอบปัญหาทางวิทยาศาสตร์ และได้รับรางวัลชนะเลิศอีกด้วย

ปัจจุบันดิฉันได้เข้ามาทำงานและอยู่ในสังคมใหม่ๆ ทำให้ได้เจอคนอีกมากมาย การอยู่รวมกันกับคนหมู่มากมัก จะเกิดปัญหาขึ้นเสมอ ทำให้ดิฉันต้องแก้ปัญหที่เกิดขึ้นบ่อย

ครั้งโดยใช้สติปัญญาที่มี การเจอปัญหาบ่อยๆทำให้จิตใจของ
ดิฉันนั้นแข็งแกร่ง และพร้อมที่จะสู้กับปัญหาที่เกิดขึ้น

ดิฉันขอกราบขอบพระคุณท่านพระธรรมสิงหบุรา
จารย์ที่แนะนำสั่งสอนดิฉัน ขอพระเดชพระคุณหลวงพ่อดี
สุขภาพแข็งแรงตลอดไป

บุญคุณนี้ใหญ่หลวงนัก

รศ.ดร.สุจิตรา อ่อนค้อม

ร้อยดวงใจแทนมาลัยถวายหลวงพ่อ ผู้เพียรก่ออุปสร้างทางสุชี
ให้มวลศิษย์มวลชนเป็นคนดี ด้วยสติปัญญาที่ท่านแสดง
แม้เหนื่อยยากอย่างไรไม่เคยบ่น สู้อดทนทำไปไม่หน่ายแห่ง
สร้างความดีต่อไปไม่กลางแกลง จิตท่านแผ่ด้วยเมตตาหาใดปาน
ท่านตราครุฑทำงานมานานนัก ด้วยความรักด้วยกรุณามหาศาล
บัดนี้ท่านอาพาธมาโรคาพาน วอนกราบกรานพระไตรรัตน์โปรดโรคา

กลอนสามบทข้างต้นนี้ ข้าพเจ้าแต่งขึ้นเมื่อวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๔๕ ขณะไปเข้ากรรมฐาน ณ วัดอัมพวัน พระเดชพระคุณหลวงพ่อเริ่มอาพาธตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ จนเดือนเมษายนอาการอาพาธก็ยังไม่ทุเลาลง ถึงวันคล้ายวันเกิด ๑๕ สิงหาคม อาการก็ยังทรงอยู่ ลูกศิษย์ทุกคนเป็นห่วงหลวงพ่อกันมาก ข้าพเจ้าได้นำกลอนสามบทนี้ไปขับเสภาถวายท่านในวันที่ ๑๕ สิงหาคม มีคนบอกว่าฟังแล้วน้ำตาร่วง อยากให้ท่านหาย อยากเห็นท่านคุยได้ เทศน์ได้เหมือนแต่ก่อน ใครๆก็อยากให้หลวงพ่หาย แต่ไม่มีใครฝันถึงกรรมแห่งกรรมไปได้ กรรมแห่งกรรมคือกฎแห่ง

เหตุและผล เหตุอย่างไรผลก็อย่างนั้น หลวงพ่อท่านใช้พลังมาก ทั้งพลังกายและพลังจิตในการช่วยเหลือมวลมนุษย์ โดยไม่เลือกชาติชั้นวรรณะหรือศาสนา ถึงยามนี้ ยามที่ท่านอาพาธก็ยังช่วยอยู่ ซึ่งข้าพเจ้าจะเล่าว่าท่านช่วยอย่างไร

ปลายเดือนมกราคมที่ผ่านมา ข้าพเจ้าไปกราบหลวงพ่อกับคุณแม่ วันนั้นเป็นวันพระ หลวงพ่อจะขึ้นศาลาเพื่อทำวัตรเย็นร่วมกับญาติโยมที่ไปเข้ากรรมฐาน เมื่อท่านเดินจากกุฏิเพื่อไปยังศาลาสุธรรมภาวนา ท่านบอกข้าพเจ้าว่า “ดอกเตอร์เขียนเรื่องมาลงกฎแห่งกรรม เล่ม ๑๙ ด้วย” ข้าพเจ้าได้ยินไม่ค่อยถนัดเพราะหลวงพ่อกับท่านพูดเสียงเบามาก จึงถามคุณแม่ว่าท่านให้เขียนเรื่องกรรมของใคร คุณแม่บอกว่าให้เรียนถามท่านอีกครั้ง ข้าพเจ้าบอกว่าไม่กล้าแล้วจึงตามท่านไปทำวัตรบนศาลาและนั่งแถวหน้า เมื่อหลวงพ่อกับท่านทำวัตรเสร็จ ท่านเดินมาหยุดตรงที่ข้าพเจ้านั่งแล้วพูดว่า “เขียนกฎแห่งกรรมของตัวเอง ไม่ต้องไปเขียนเรื่องของคนอื่น เขียนเรื่องตัวเองนั่นแหละว่าเรามีเวรมีกรรมอะไรบ้าง” แล้วท่านก็เดินผ่านไป ข้าพเจ้าบอกคุณแม่ว่า “หลวงพ่อกับท่านได้ยินที่หนูพูดกับแม่” อันที่จริงเรื่องนี้เป็นเรื่องปกติสำหรับท่าน (แต่ไม่ปกติสำหรับคนทั่วไป) ตอนข้าพเจ้าพูดกับคุณแม่ พูดแบบได้ยินกันสองคน แล้วหลวงพ่อกับท่านก็เดินออกหน้าไปใกล้ถึงบันไดศาลา ขณะที่ข้าพเจ้ากับคุณแม่เพิ่งจะออกจากกุฏิท่าน นึกถึงตอนที่หลวงพ่อกับท่านพูดบ่อยๆว่า “ใครพูดดังๆเราไม่ได้ยิน เพราะเสียงมันผ่านหูเลยไป แต่

ถ้าใครกระชิบกระซาบกัน ได้ยินถนัดชัดแจ้วเลย”

ข้าพเจ้าก็มาครุ่นคิดว่า “หลวงพ่อก็จะให้หนูเขียนเรื่อง
เวรกรรมของหนูว่ามีเวรมีกรรมอะไรบ้าง หนูไม่เห็นว่ามี
ตัวเองจะมีเวรมีกรรมอะไรเลย หนังสือก็ขายดี มีเงิน
ทำบุญเต็มไม้เต็มมือ ตั้งแต่ได้รับรางวัลชนะเลิศความเรียง
ระดับนานาชาติ เงินก็ไหลนอง ทองก็ไหลมา แต่เพราะ
ชอบทำบุญเกินตัว เลยยังมีหนี้สินเหมือนเดิม” ข้าพเจ้า
หลงทะเบียนว่าตัวเองไม่มีกรรมเวรอะไร แต่หลังจากนั้นอีกไม่
ถึงสองเดือน เวรกรรมก็เรียงหน้ากันเข้ามาจนรับแทบไม่ไหว

ก่อนจะบอกว่าข้าพเจ้ามีเวรกรรมอะไร ขออนุญาต
เล่าเรื่องรางวัลชนะเลิศความเรียงระดับนานาชาติสักเล็กน้อย
กล่าวคือ ในปี ๒๕๔๖ ข้าพเจ้าได้รับรางวัลชนะเลิศความเรียง
เรื่อง **Creating Sustainable World Peace** จากองค์กร
นักคิดใหม่ เมืองโตรอนโต ประเทศแคนาดา ซึ่งตั้งเงินรางวัล
ไว้สูงถึง ๑๐๐,๐๐๐ เหรียญสหรัฐ หรือเท่ากับ ๔.๔ ล้านบาท
หนังสือพิมพ์เกือบทุกฉบับ โทรทัศน์ทุกช่องได้แพร่ข่าวและ
ภาพ ทำให้ข้าพเจ้ากลายเป็นคนดังไปโดยปริยาย สถาบัน
และหน่วยงานต่างๆ เชิญข้าพเจ้าไปเป็นวิทยากรบรรยาย
เกี่ยวกับสันติภาพ เช่น วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร (วปอ.)
และวิทยาลัยกองทัพบก เป็นต้น ที่ข้าพเจ้าได้รับรางวัลเพราะ
นำเรื่องของหลวงพ่อกลับไปเขียน

ข้าพเจ้าแปลกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ เล่ม ๑ กับ
เล่ม ๗ เป็นภาษาอังกฤษ ดร.นราพร รังสิมันตกุล แปล

เล่ม ๒ เนื้อหาในความเรียงก็นำมาจากหนังสือกฎแห่งกรรม-
-ธรรมปฏิบัติสามเล่มนี้ ซึ่งไม่ว่าจะเป็นเรื่องกรรมหรือ
เรื่องการปฏิบัติ ล้วนเป็นเรื่องที่หลวงพ่อสอนทั้งสิ้น เป็นไป
ได้ว่าฝรั่งรู้จักหลวงพ่อกับเรื่อง **Fruit of Karma** (ภาษา
ไทยคือ *สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม*) อยู่แล้ว จึงทำให้
ข้าพเจ้าได้รับรางวัลอันทรงเกียรติ เนื่องจากมีประเทศต่าง ๆ
ส่งเข้าไปถึง ๓๐๐ กว่าเรื่อง ได้รับการคัดเลือกให้เผยแพร่
ในเว็บไซต์ ๓๐ เรื่อง กรรมการตัดสินมีทั้งหมด ๘ คน เป็น
ชาวต่างประเทศทั้งสิ้น ทุกคนจบดอกเตอร์ และสังเกตจาก
ชื่อแล้วน่าจะเป็นผู้นับถือศาสนาคริสต์กับศาสนาอิสลาม คง
ไม่มีกรรมการที่เป็นพุทธ แต่กลับลงมติเป็นเอกฉันท์ให้
ความเรียงของข้าพเจ้าชนะเลิศ รองศาสตราจารย์ ดร.พินิจ
รัตนกุล ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศึกษา เป็นผู้แนะนำ
ให้ข้าพเจ้าส่งความเรียงเข้าประกวด และเมื่อข้าพเจ้าชนะ
ท่านก็พูดแสดงความชื่นชมให้นักศึกษาฟังว่า “ความเรียง
ของอาจารย์สุจิตราทำให้พระพุทธศาสนานิกายเถรวาทได้
เป็นที่รู้จักของชาวโลก” ที่เป็นเช่นนี้เพราะชาวโลกมักจะรู้จัก
พระพุทธศาสนานิกายมหายานมากกว่านิกายเถรวาทนั่นเอง
ช่วงที่รอฟังผลการประกวดซึ่งใช้เวลาคัดเลือก
ประมาณ ๔ เดือน ข้าพเจ้าอธิษฐานจิตว่าจะเดินจงกรมครึ่ง
ชั่วโมง นั่งสมาธิครึ่งชั่วโมงทุกวัน วันไหนไม่ได้ทำก็ต้อง
ชดเชย ปรากฏว่าช่วงนั้นข้าพเจ้ามีความสุขสงบมากเพราะ
ทำกรรมฐานต่อเนื่อง ครั้นผลออกมาว่าข้าพเจ้าชนะ ข้าพเจ้า

ก็หยุดทำกรรมฐานในวันนั้นนั่นเอง เพราะไม่มีเวลา ไม่ว่าง
ขลุ่ย สารพัดที่จะแก้ตัวให้ตัวเอง แล้วกรรมก็ตามข้าพเจ้า
เมื่อทางองค์กรนักคิดใหม่มีจดหมายมาบอกข้าพเจ้าว่า
ขอจ่ายรางวัลแบบผ่อนส่ง คือผ่อนปีละ ๓๓๓.๓๓ เหรียญ
สหรัฐ เป็นเวลา ๓๐๐ ปี! ข้าพเจ้าผิดหวังมาก เพราะได้
เขียนโครงการใช้เงินไว้แล้วซึ่งมีแต่เรื่องทำบุญ ไม่มีโครงการ
ใช้หนี้เลย

ข้าพเจ้าถือว่าเงินได้มาจากบุญกุศลจึงต้องใช้ไปใน
เรื่องของบุญกุศล ไม่ใช่นำมาใช้หนี้ ยิ่งไปกว่านั้นข้าพเจ้า
ยัง O.D. เงินจากธนาคารมาทำบุญอีกสองแสน โดยเริ่มจาก
ถวายภัตตาหารเพลแด่พระภิกษุวัดอัมพวัน และเลี้ยงอาหาร
ผู้เข้าปฏิบัติกรรมฐาน เป็นเงิน ๓๘,๐๐๐ บาท จัดกรรมฐาน
ที่วัดสามชุก ๗๐,๐๐๐ บาท นอกนั้นเป็นเงินค่าพิมพ์หนังสือ
ที่ได้รับรางวัลออกเผยแพร่ในนามกองทุนสนทนาธรรมนำสุข
เมื่อทางองค์กรแจ้งมาว่าผ่อนให้ปีละ ๓๓๓.๓๓ เหรียญสหรัฐ
ซึ่งคิดเป็นเงินไทยหมื่นเศษๆ ข้าพเจ้าจึงต้องหาเงินมาใช้
หนี้ที่ O.D. มา ผ่อนให้ช้อยู่ปีเต็มๆจึงหมด นี่เป็นกรรมจาก
การเสียดสีจะ

แรกๆข้าพเจ้านึกโกรธองค์กรอยู่เหมือนกัน แต่มา
นึกๆดูก็สรุปลงได้ว่า เป็นความผิดของข้าพเจ้าที่ไม่ทำ
กรรมฐานต่อ นอกจากนี่ยังไป O.D. เงินมาทำบุญ ข้าพเจ้า
ลงทุนเป็นค่าพิมพ์และค่าส่งไปสองพันบาทเศษ เมื่อเขา
ส่งเงินงวดแรกมาก็ได้กำไรแล้ว การที่ตัวเองเป็นหนี้จึงเป็น

ความผิดของข้าพเจ้าเอง เมื่อคิดได้ว่าเป็นความผิดของเรา ความโกรธที่มีต่อองค์กรนักคิดใหม่ก็หายไป ความจริงต้องขอบคุณเขา เพราะเขาทำให้พระพุทธศาสนานิกายเถรวาทและหลวงพ่อดีเป็นที่รู้จักกว้างขวางไปทั่วโลก ทำให้ข้าพเจ้าพลอยมีชื่อเสียงไปด้วย ซึ่งหากข้าพเจ้าจะไปจ้างด้วยเงินสิบล้านให้มาประชาสัมพันธ์ก็คงไม่ดั่งเท่านี้ เป็นอันว่าเขาช่วยประชาสัมพันธ์ให้แล้วยังให้เงินเราปีละหมื่นเศษเป็นเวลาถึง ๓๐๐ ปีอีกด้วย ต้องขอบคุณเขา ไม่ใช่ไปโกรธ คิดอย่างนี้แล้วสบายใจ

อย่างที่พูดมาแล้วแต่ต้นว่า ข้าพเจ้าไม่เห็นว่าเป็นตัวมีเวรมีกรรมอะไร แต่เมื่อมีเหตุมีเรื่องร้ายๆเกิดขึ้น ก็ทำให้เชื่อว่าตัวเรามีแน่ทั้งเวรทั้งกรรม แต่จะให้รำลึกนึกย้อนไปก็เป็นเรื่องหนักหนาเกินกำลังคิดและจำ จึงจะขอเล่าถึงการที่ทำให้ข้าพเจ้ารอดปลอดภัยมาได้ทุกครั้งทุกครั้ง ด้วยการปฏิบัติตามในสิ่งที่หลวงพ่อเพียรพร่ำสอน ซึ่งแม้ข้าพเจ้าจะยังปฏิบัติไม่ถึงขั้นได้มรรคผล แต่อานิสงส์ของการปฏิบัติข้างอัศจรรย์ยิ่งนัก ข้าพเจ้ามีบุญที่ได้เป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อ

ขอเล่าต่อเรื่องเวรกรรมของข้าพเจ้า คือหลังจากที่หลวงพ่อบอกว่าให้เขียนมาลงกฎแห่งกรรมเล่ม ๑๙ ข้าพเจ้าค้นในใจว่าไม่มีเวรกรรมอะไรที่ต้องเขียน หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ต้องเผชิญกับเวรกรรมมากมาย เริ่มตั้งแต่ถูกกระจกไฟฟ้าหนีบนิ้วก็อวยเจียนขาด เมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๔๘ ขณะขับรถ อาจารย์ศิษยา ธาดาสิทธิ์ โทรศัพท์จาก

วัดอัมพวัน บอกว่านั่งกรรมฐานเห็นข้าพเจ้าถูกระจกบาด เลือดท่วมตัว ข้าพเจ้าก็บอกว่าหนูถูกระจกรถยนต์หนีบ นิ้วเกือบขาด ปวดมาก กำลังจะไปหาคุณแม่ซึ่งมาผ่าตัด เข้าอยู่ที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ อาจารย์บอกว่าข้าพเจ้า กำลังเคราะห์ร้าย ให้ไปเข้ากรรมฐานด่วน ข้าพเจ้าบอกว่า ต้องเฝ้าคุณแม่ คงไปไม่ได้ อาจารย์ก็พูดจนข้าพเจ้ารับ ปากว่าจะไป เมื่อถึงโรงพยาบาลจุฬาฯ ข้าพเจ้าปวดแผล มาก พยาบาลช่วยทำแผลให้ จากนั้นข้าพเจ้าขับรถไปฟัง สวดพระอภิธรรมงานศพพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระพุทธร วรรณ ที่วัดประยูรวงศาวาส พบท่านเจ้าคุณพระเทพ โสภณยังเล่าให้ท่านฟังว่ามีเคราะห์ ท่านก็ให้พรว่าขอให้หมด เคราะห์หมดโศก

ข้าพเจ้าเล่าข้ามไปนิดคือ ก่อนพาคู่คุณแม่เข้า โรงพยาบาล ข้าพเจ้าล้มในห้องน้ำเมื่อกลางดึกของคืนวันที่ ๑๔ มีนาคม สาเหตุคือแม่บ้านเธอติดมันพลาสติกไม่ตรง ข้าพเจ้าจึงเหยียบขอบอ่างอาบน้ำเพื่อจะเลื่อนให้ตรง ลืมไป ว่าตัวเองชราภาพแล้ว ไม่มีแรง จึงคะมำลงมา ดีที่จับมัน ไว้ กระนั้นก็ล้มพาดลงมาปะทะกับโถส้วมซึ่งปิดอยู่ หากไม่ ปิด หน้าคงจุ่มลงไปโถส้วมแล้วหายใจไม่ออก ตายใน ลักษณะอุจาดก็ได้ เพราะขณะนั้นดึกมาก ประมาณเที่ยง คืนหรือตีหนึ่ง ทุกคนหลับหมดแล้ว โชคดีที่ศีรษะไม่พาดกับ ขอบโถส้วม เพราะสติบอกให้ยกไว้ทัน ข้าพเจ้านึกถึงบุญคุณ ของหลวงพ่อที่สอนเรื่องการฝึกสติให้ แล้วก็เลยนึกถึงที่

หลวงพ่อกำลังนอนท่านไปยุโรป (หรืออเมริกาไม่ค่อยแน่ใจ) แล้วไปเป็นลมในห้องน้ำ ท่านบอกว่าท่านล้มในห้องน้ำ แต่ ศีรษะไม่พาดกับพื้นห้องน้ำเพราะ “เราเป็นมวย” ข้าพเจ้า ไม่เป็นมวย แต่เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อก็เลยคลาดแคล้วได้ เหมือนกัน

รุ่งขึ้นวันที่ ๑๗ มีนาคม ข้าพเจ้าบอกคุณแม่กับ พี่สาวว่าต้องไปเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวันเพื่อสะเดาะเคราะห์ พี่สาวก็อนุญาตและรับที่จะเฝ้าคุณแม่จนกว่าจะออกจาก โรงพยาบาล ข้าพเจ้าขับรถไปวัดคนเดียว ออกจากกรุงเทพฯ เกือบๆหกโมงเย็น ถึงวัดสามทุมเศษเพราะรถติด พักห้องเดียวกับคุณน้ำทิพย์ ภูธนชัย ลูกศิษย์ของข้าพเจ้าซึ่งมาเข้า กรรมฐานกับอาจารย์ศิษยา คือนั้นอาจารย์ศิษยาให้หนึ่ง สมมติเพชรซึ่งสาหัสสากรรจ์มาก ผศ.ภัทรวดี องค์กรกุล เพื่อน ข้าพเจ้าซึ่งเป็นอาจารย์สอนอยู่มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลาก็ หนึ่งด้วย แต่พอครบเวลาหนึ่งชั่วโมงกลับเอาขาลงไม่ได้ เพราะขาขัดกันแน่น ข้าพเจ้าสงสารเพื่อนมากแต่ก็ไม่รู้จะ ช่วยอย่างไร เพราะตัวเองยังแทบเอาตัวไม่รอด

อาจารย์ศิษยากับคุณน้ำทิพย์กลับไปตอนตีสี่ของวันที่ ๑๘ ข้าพเจ้าจึงอยู่คนเดียว แต่ผศ.ภัทรวดียังไม่กลับ ข้าพเจ้าจึงมีเพื่อนทานข้าว สายๆคุณน้ำทิพย์โทรศัพท์ฝาก ป้าแจ้วบอกข้าพเจ้าให้ไปสอนนักศึกษาปริญญาโท สาขา สังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนาในวันที่ ๑๙ มีนาคม เพราะ อาจารย์ที่จะสอนต้องไปต่างประเทศ อะไรทำนองนี้ ข้าพเจ้า

นึกได้ว่าลูกชายของเพื่อนร่วมงานก็แต่งงานวันนี้ สอนเสร็จไปงานเขาสักหน่อยก็ดี ไปทั้งๆชุดขาวนี้แหละ แต่วันนั้นปรากฏว่ารถติดมาก ข้าพเจ้าไปถึงสมุทรปราการหกโมงเย็น ทั้งที่ต้องสอนสี่โมงเย็น นักศึกษาที่เรียนหลักสูตรนี้มีกำนันทรงชัย นกขมิ้น ซึ่งเป็นลูกศิษย์ข้าพเจ้าตั้งแต่ปริญญาตรี และข้าพเจ้าพาไปกราบหลวงพ่อเมื่อหลายปีก่อน กำนันทรงชัยกลายเป็นศิษย์คนสำคัญ เพราะหลวงพ่ोजำชื่อเขาได้เวลาข้าพเจ้าไปวัดอัมพวันพบเขาหลายครั้ง และหลวงพ่อก็เรียกเขาว่ากำนัน

วันนั้นข้าพเจ้าสอนเสร็จประมาณทุ่มเศษ ลูกศิษย์ที่ทำงานกรมทางหลวงบอกเส้นทางลัด คือให้ใช้มอเตอร์เวย์ ข้าพเจ้าก็ขับไปตามเส้นทางที่เขาบอก ก็ลัดจริง แต่เมื่อลงตรงทางด่วนบางปะอิน แทนที่จะขับไปวัดอัมพวันกลับขับเข้ากรุงเทพฯ รู้ได้ตอนที่ผ่านมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ต้องหาทาง U-TRUN เสียเวลาไปพอสมควร จากนั้นก็ขับรถไปคนเดียวในความมืด จนถึงวัดอัมพวันตอนใกล้ๆห้าทุ่ม ผู้ปฏิบัติเขานอนกันหมดแล้ว มีแต่ห้องผู้หญิงสองคนกำลังซักผ้าของผู้มาเข้ากรรมฐานอยู่ ข้าพเจ้าถามว่าห้องมีหนังสือ**วัฏจักรชีวิต**แล้วหรือยัง เมื่อได้รับคำตอบว่ายัง ข้าพเจ้าจึงให้วัฏจักรชีวิตไปคนละเล่มเป็นรางวัลที่ช่วยงานกรรมฐาน

วันที่ ๕ เมษายน ข้าพเจ้าต้องไปบรรยายที่ศูนย์ประชุมสิริกิติ์ ในงานสัปดาห์หนังสือ ตามโปรแกรมจะ

บรรยายเวลา ๑๒.๓๐-๑๓.๐๐ น. ต่อจากคุณหญิงพรทิพย์ แต่ทางผู้จัดโทรศัพท์มาบอกว่า คุณหญิงพรทิพย์ติดราชการ อยู่พักนี้ได้ มาไม่ได้ ให้ข้าพเจ้าบรรยายแทนตั้งแต่ ๑๒.๐๐-๑๓.๐๐ น. ข้าพเจ้าจึงโทรศัพท์บอกคุณน้ำทิพย์ที่จะไปเป็นเพื่อน ขอเลื่อนเวลานัดขึ้นมา ๑ ชั่วโมง วันนั้นพอบรรยายเสร็จก็ไปรับอาจารย์ศิษยาไปทานอาหารมื้อเย็นและไปส่งที่บ้านเวลาประมาณสองทุ่มเศษ คุณน้ำทิพย์เป็นคนขับรถให้ข้าพเจ้าเพื่อประหยัดน้ำมัน ส่วนรถ Benz ของเธอจอดไว้ที่มหาวิทยาลัย

คุณน้ำทิพย์จอดรถไว้หน้าบ้านอาจารย์ศิษยาแล้ว ล็อคกุญแจขังข้าพเจ้าไว้ในรถ ตอนอาจารย์ศิษยาขึ้นรถได้นั่งหน้าคู่กับคุณน้ำทิพย์ เห็นหลวงพ่อนั่งอยู่ในกล่องกระจกห้อยอยู่หน้ารถก็ถามว่า “พระองค์นี้ชื่อหลวงพ่อดีอะไร” ข้าพเจ้าก็บอกว่าหลวงพ่อกับพวกเราไงละ อาจารย์ก็บอกไม่เคยเห็นหลวงพ่อนั่งในกล่องกระจกแบบนี้ ข้าพเจ้าก็อธิบายว่า เข้ามาจากร้านคุณกมลทิพย์ ซึ่งวัดบางพานใต้ขออนุญาตทำมาให้อนุญาติโยมเช่า เมื่อคุณน้ำทิพย์หายเข้าไปค่อนข้างนาน ข้าพเจ้าอยากไปเข้าห้องน้ำบ้าง จึงดึงล็อคประตูขึ้น แต่ล็อคก็หลุดก็ลงไปอย่างเดิม ดึงอีกครั้งก็เหมือนเดิมอีก (หลังจากอาจารย์ศิษยาออกจากรถ ข้าพเจ้าเปลี่ยนมานั่งหน้าแทน) จึงคิดว่าไม่ลงก็ได้ แล้วนั่งรออยู่ในรถโดยมีกระเป๋าถือวางอยู่บนตัก เกิดสังหรณ์ใจแปลกๆ จึงนั่งดูรูปหลวงพ่อกับห้อยอยู่ในกล่องกระจกหน้ารถ พักใหญ่ๆ

คุณน้ำทิพย์ออกมาจากบ้าน (อาจารย์ศิษยาเดินตามออกมาส่ง) และถามว่าทำไมอาจารย์ไม่ลง ตอบว่าคุณขังครูไว้ คุณน้ำทิพย์จึงมาไขกุญแจด้านคนขับ แล้วอ้อมไปทางหัวรถ เพื่อจะลาอาจารย์ศิษยา ข้าพเจ้ากำลังคิดว่าจะลงไปเข้าห้องน้ำก็พอดีประตูด้านคนขับถูกเปิดออกอย่างแรง ผู้ชายอ้วนๆยื่นหน้าเข้ามาเหมือนว่าจะขับพาข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าถามว่า “อะไรกัน” แล้วเขาก็ว่ากระเป่าถือคุณน้ำทิพย์ที่วางอยู่ตรงคอนโซลขึ้นรถมอเตอร์ไซค์ ซึ่งคนขับจอดติดเครื่องรออยู่ พอคนที่ฉกกระเป่าขึ้นนั่ง คนขับก็ออกรถ คุณน้ำทิพย์เห็นจึงวิ่งตามและตะโกนบอก “อย่าเอาไป” อาจารย์ศิษยาห้ามไม่ให้วิ่งตาม กลัวเขาจะยิงสวนมา คนแถวนั้นพากันออกมาดู และโทรแจ้งตำรวจ ไม่นานนักตำรวจก็มา นอกจากช่วยตามกระเป่าคืนมาได้ พวกเรายังต้องไปแจ้งความที่โรงพักอีก มีทีวีช่อง ๑๑ มาสัมภาษณ์ข้าพเจ้าแบบถ่ายทอดสดๆ และมีลงในเน็ตด้วย (มีคนบอกหลังจากวันนั้น) กว่าจะได้กลับบ้านก็ร่วมตีหนึ่ง

ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าคุณศิษย์มีของในกระเป่าเป็นเงินสด แส่นเศษ สายสร้อยทองคำหนัก ๕ บาท และพระสมเด็จเจี๋ยมทองอีกหนึ่งองค์ และที่สร้างความเดือดร้อนมากที่สุดคือกุญแจรถ Benz เพราะรถใช้ไม่ได้ ต้องส่งหลักฐานไปทำกุญแจใหม่ที่ประเทศเยอรมัน ใช้เวลาเดือนครึ่ง และราคา ๒๐,๐๐๐ บาท ช่วงเวลาที่รอกุญแจต้องจอดรถไว้ที่อุ่มิฉะนั้นคนร้ายอาจย้อนมาขโมยได้เพราะหลักฐานทุกอย่าง

อยู่ที่เขา ข้าพเจ้าบอกลูกศิษย์ว่าจะช่วยเขาหำหมั้นเพราะเป็นคนชวนเขามา คุณน้ำทิพย์บอกว่าไม่เป็นไร แต่ข้าพเจ้าถือว่าต้องรับผิดชอบ

วันที่ ๗ เมษายน คุณน้ำทิพย์โทรศัพท์ไปเรียนพระอาจารย์วีระนนท์ วันเกิดเหตุติดต่อกันไม่ได้ ท่านไปต่างจังหวัด พระอาจารย์บอกว่าคุณน้ำทิพย์รับเคราะห์แทนข้าพเจ้า ถ้าเขาไม่ฉกกระเป๋าก็ไปข้าพเจ้าจะต้องเจ็บตัวและอาจถึงตาย ที่ข้าพเจ้าเปิดประตูลงจากรถไม่ได้เพราะหลวงพ่ोजริญช่วยไว้ ถ้างจากรถคนร้ายจะแทงข้าพเจ้าเพื่อให้คนอื่น ๆ เบนความสนใจมาที่ข้าพเจ้า จะได้ไม่ติดตามเขาไป แต่สรุปแล้วก็คือข้าพเจ้ากำลังเคราะห์ร้าย ต้องใช้เวรใช้กรรม อาจเคยไปฉกเงินหรือโกงเขาไว้ตั้งแต่ชาติก่อนๆ ก็ถือว่าใช้เขาไป

วันที่ ๑๐ เมษายน คุณน้ำทิพย์โทรศัพท์มาบอกว่าพระอาจารย์วีระนนท์ให้อาจารย์ไปเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวันด่วน เพราะเคราะห์ร้าย ข้าพเจ้าบอกว่าจะไปวันที่ ๑๒ จะได้ไม่ต้องลงงานหลายวัน คุณน้ำทิพย์โทร.กลับไปบอกพระอาจารย์ ท่านก็บอกว่า รอถึงวันที่ ๑๒ ไม่ได้ คุณน้ำทิพย์ก็บอกว่าให้โทร.บอกอาจารย์เอง ใครจะบังคับอาจารย์ได้ พระอาจารย์จึงโทร.มา แต่ขณะนั้นข้าพเจ้ากำลังใช้โทรศัพท์อยู่ จึงติดต่อกันไม่ได้ ท่านก็โทร.ไปสั่งคุณน้ำทิพย์ว่าให้อาจารย์โทร.ไปหาท่านด่วน คุณน้ำทิพย์ก็โทร.จนสำเร็จ เมื่อข้าพเจ้าโทร.ไปก็ยืนยันว่าจะไปวันที่ ๑๒

ท่านก็บอกว่าต้องไปวันนี้หรืออย่างช้าที่สุดวันพรุ่งนี้ (คือ ๑๑ เมษายน) มิฉะนั้นจะต้องเสียใจ ท่านยังกำชับด้วยว่าต้องไปอยู่ในร่มเงาของหลวงพ่ोजริญเท่านั้น นอกจากหลวงพ่ोजริญไม่มีใครคุ้มครองอาจารย์ได้

วันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าจึงไปเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวัน ไปกับคุณน้ำทิพย์ซึ่งจะอยู่ ๗ วัน ส่วนข้าพเจ้าพระอาจารย์สั่งให้อยู่ถึงวันที่ ๒๙ จึงจะพ้นเคราะห์ สรุปว่าข้าพเจ้าอยู่วัด ๑๘ วัน ต้องใช้กรรมหลายอย่างหลายประการ ฟ้ำผ่าลงมาใกล้เรือนเขียวที่พักอยู่ และที่หนักที่สุดคือวันที่ ๑๘ เมษายน วันที่ ๑๙ เมษายน พระอาจารย์สั่งให้คุณน้ำทิพย์ไปดูแลและสั่งให้ปิดวาจา ห้ามพูดเด็ดขาด (เป็นเรื่องยากที่สุดสำหรับข้าพเจ้า) ตลอด ๑๘ วัน หน้าข้าพเจ้าจะดำมาก ดำจนคิดว่าถ้าเอาแป๊ะมาขัดหน้าจะขาวขึ้นใหม่นะ เวลาขึ้นศาลา หลวงพ่อบอกท่านจะมองมาที่ข้าพเจ้าหลายครั้ง (และทุกครั้งก็ขึ้นศาลา) จนอาจารย์แม่ชีพันธุทิพย์พูดว่าหลวงพ่อบอกมองมาทางอาจารย์หลายครั้ง แสดงว่าท่านจะต้องทราบว่าคุณอาจารย์กำลังมีเคราะห์

อาจารย์ศิษยาโทศัพทมาให้กำลังใจ บอกว่าไม่ต้องกลัว อยู่ในร่มเงาของหลวงพ่อบอกไม่มีใครทำอะไรได้ ขนาด ดร.พรชูลีเขาตามไปยิงถึงเตียงนอน หลวงพ่อยังช่วยไว้ได้ ข้าพเจ้าก็มีกำลังใจ (หลังจากออกกรรมฐาน ข้าพเจ้าได้พบกับ ดร.พรชูลี อาชวอำรุง และท่านก็ได้เล่าเรื่องตื่นเต้นให้ฟังว่าคนมาตามยิงที่บ้านมวกเหล็ก ฟังบ้านด้วย

แต่หลวงพ่อสั่งให้ไปเข้ากรรมฐาน และมาบอกถึงมวกเหล็ก) อาจารย์ศิษยายังสั่งอีกว่าวันที่ ๒๙ ต้องไปลาหลวงพ่อ ถ้าท่านไม่ให้กลับ ต้องไม่กลับ หรือท่านพูดว่า “ตามใจ” ก็อย่างกลับ ให้อยู่จนท่านพูดว่ากลับได้ ค่อยกลับ

วันที่ ๒๙ ข้าพเจ้าเข้าห้องน้ำ ส่องกระจกดูปรากฏว่าหน้าที่ดำเหมือนนางปีศาจกลับกลายเป็นสุจิตราดังเดิม (ที่ไม่ดำแต่ไม่ถึงกับขาวเพราะเป็นคนผิวคล้ำ) ตอนไปลาหลวงพ่อ ข้าพเจ้ากราบเรียนถามว่า หนูหมดเคราะห์แล้วใช่ไหมเจ้าคะ ท่านก็ “ฮือ” เรียนถามอีกว่า “หนูกลับบ้านได้แล้วใช่ไหมเจ้าคะ” ท่านก็ “ฮือ” อีก เป็นอันว่าข้าพเจ้าขับรถกลับบ้านด้วยอัตราความเร็ว ๘๐ กม. ต่อชั่วโมง ตามคำสั่งของอาจารย์ศิษยาที่บอกว่าแม่ใหญ่สอนไว้ แต่กลับถึงบ้านเร็วกว่าขับ ๑๒๐ กม. ต่อชั่วโมง ถึง ๓๐ นาที เป็นเพราะพลังกรรมฐานหรือพลังหลวงพ่อกี่สุดจะคาดเดา แต่คงเป็นอย่างหลังมากกว่า

เมื่อข้าพเจ้ากลับถึงบ้าน เพื่อนบ้านตรงข้ามได้เล่าให้ฟังว่าหลังจากที่ข้าพเจ้าไปอยู่วัด ได้มีรถกระบะสีน้ำตาลมาจอดหน้าบ้าน ไม่ดับเครื่อง มีชายฉกรรจ์หน้าตาน่ากลัวสามคนมาในรถ คนหนึ่งลงมาชะโงกหน้าข้ามประตูรั้วบ้านเข้าไปพร้อมกับพูดโทรศัพท์มือถือ เขาเห็นว่าจอดนานผิดปกติจึงออกมาดู (หลังจากที่แอบดูอยู่ในบ้าน) เพื่อจำเลขทะเบียนไว้ พอเขาออกมา รถก็รีบแล่นออกไป รุ่งเช้าข้าพเจ้าไปวัดป่าเจริญราชธรรมารามกับคุณน้ำทิพย์ และ

เล่าให้พระอาจารย์ฟัง ท่านบอกว่า “เขาจะมายังอาจารย์ ถ้าอาจารย์ไม่ไปเข้ากรรมฐานก่อน เสร็จแน่” ข้าพเจ้าก็มาพิจารณาดู ก็ทราบว่าเป็นวันที่เขามายังตรงกับวันที่ฟ้าผ่าข้างกุฏิ พระอาจารย์ยังบอกอีกว่าท่านเห็นในกรรมฐานว่าคนจ้างมายังเป็นผู้หญิง และจ่ายเงินค่ายิงไปเรียบร้อยแล้ว

สรุปว่าข้าพเจ้ารอดชีวิตอีกครั้งเพราะความกรุณาของหลวงพ่อก่อนหน้านี้ข้าพเจ้าก็ต้องประสบกับเคราะห์กรรมหนักหนาสาหัสมาก (ช่วงปี ๒๕๔๐-๒๕๔๒) แต่ก็รอดมาได้เพราะหลวงพ่อช่วยไว้ บุญคุณนี้ใหญ่หลวงนัก ข้าพเจ้าคงทดแทนไม่หมดในชาตินี้ แต่ข้าพเจ้าก็ได้ตั้งปณิธานไว้ว่าจะเป็นคนดีตามที่หลวงพ่อบอกสอน จะช่วยงานหลวงพ่อในการเผยแผ่พระศาสนาไปยังชาวต่างชาติ ทุกวันนี้ข้าพเจ้าพยายามทำงานหนัก ข้าพเจ้าภูมิใจที่งานเขียนเป็นที่ยอมรับของชาวไทยและชาวต่างประเทศ

หลวงพ่อก็ไม่ได้ช่วยเฉพาะศิษย์เท่านั้น แต่ท่านช่วยทุกคนที่ช่วยได้ มีคนมาเล่าให้ข้าพเจ้าฟังหลายราย ว่าหลวงพ่อก็ไปรักษาให้ในกรรมฐาน รักษา ๗ ครั้ง โรคไม่เกรนหาย อีกรายสวดมนต์ทำกรรมฐานจากหนังสือไม่เคยเห็นหลวงพ่อก็ครั้งหนึ่งวางแผนจะฆ่าผู้ชายคนหนึ่งที่ทำให้เขาเจ็บช้ำน้ำใจ อยู่ๆมีพระรูปหนึ่งใส่แว่น หน้าไม่ยิ้ม มาบอกในกรรมฐานว่า “จะไปฆ่าเขาทำไม บาปกรรม” จึงเลิกล้มแผน วันหนึ่งอยากมากกราบหลวงพ่อวัดอัมพวันมาก

จึงนั่งรถประจำทางมา พอได้ทราบจึงรู้ว่าเป็นองค์เดียวกับ
ที่ไปบอกเขาในกรรมฐาน

ยังมีเรื่องอื่นๆอีกมากที่อยากจะเล่าและอยากจะบอก
ว่าแม้ในภาวะอาพาธเจ็บป่วย หลวงพ่อก็ยังเมตตาไปช่วย
ใครต่อใคร หากนำมาเขียนไว้ ณ ที่นี้คงเป็นไปไม่ได้ อย่างไรก็ตาม
ก็ตาม ผู้ที่ติดตามอ่านงานเขียนของข้าพเจ้า ไม่ว่าจะเป็
นธรรมเนียมชดสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม รู้แบบนี้เป็
นคนดีตั้งนานแล้ว เหนื่อยนักพักได้ร่มมณฑารพ และที่
กำลังลงกลสตรียูในขณะนี้คือ ร่มพระศรีชินบัญชร จะรู้
ว่าพระเดชพระคุณพระธรรมสิงหบุราจารย์ หลวงพ่อของ
พวกเราท่านเมตตาต่อมวลมนุษย์มากเพียงใด รู้แล้วก็ต้อง
ดำเนินรอยตามท่านจึงจะชื่อว่าเป็นศิษย์กตัญญูรู้คุณ พวก
เราจงมาพร้อมใจกันร่วมตั้งจิตอธิษฐาน ขออำนาจคุณ
พระศรีรัตนตรัยและบุญกุศลที่หลวงพ่อก่อกอปรไว้ จงดล
บันดาลให้หลวงพ่อบรรเทาจากโรคาพาธ มีอายุยืนยาว อยู่เป็น
ร่วมโพธิ์ร่มไทรของสัตว์โลกไปตราบนานเท่านาน

ความสำเร็จที่ได้จากวิปัสสนากรรมฐาน

โชติพัฒนา โสภิตนพิเชษฐ์

เมื่อปี ๒๕๔๕ ได้เกิดเรื่อง
สะเทือนใจพร้อมกันทีเดียวหลาย
เหตุการณ์ ทำให้สับสนในปัญหา
ที่เกิดขึ้น จนท้อถอยในการดำเนิน
ชีวิตช่วงนั้น ผิดหวังจากความรัก
ผิดหวังจากด้านการทำงาน ปัญหา
ครอบครัว พ่อ-แม่เลิกกันตั้งแต่
ยังเล็กๆ ทำให้เป็นเด็กมีปัญหา

มาตลอด ในความคิดของตัวเองที่ยังไม่เข้าถึงธรรมะ ความ
เป็นอยู่ในช่วงเศรษฐกิจตกต่ำ เป็นผลกระทบมาตลอด เริ่ม
จากปี ๒๕๔๐ ชีวิตขึ้น ๆ ลง ๆ มาตลอด จนวันหนึ่งสับสน
มาก คิดไม่ตกว่าจะทำอย่างไรกับชีวิตดี พื้นฐานเดิมไม่
ค่อยเชื่อเรื่อง นรก สวรรค์ ว่ามีจริงหรือไม่ ทำบุญก็ทำไม่
เป็น ช่วงนั้นก็กลับไปพักอยู่กับแม่ แม่ก็สอนให้นั่งสมาธิ
ให้อ่านหนังสือพระทั่วๆไป จนรู้ว่าเปรตเป็นอย่างไร นรก
เป็นอย่างไร มีที่ขุม การนั่งสมาธิทำอย่างไร ได้อะไร ถอด
จิตอย่างไร ชั้นภูมิมีกี่ชั้น อ่านมากๆ เข้าก็เริ่มเชื่อทีละนิดๆ
แต่ก็ยังไม่ได้ปฏิบัติจริงจังเพราะทำไม่เป็น ก็เริ่มค่อยๆ หัด

ไป จนรู้สึกชอบแล้ว

มารู้เรื่องหลวงพ่ोजรัญตอนทำงานปี ๒๕๔๒ มีเพื่อน
เอารูปท่านมาให้ แต่ก็ไม่สนใจเพราะคิดว่าพระไม่ดัง ไม่รู้จัก
ด้วยเป็นพระอะไร อยู่ที่ไหน แต่ก็ได้เก็บรูปที่เพื่อนให้ไว้ และ
มีคนแก่คนหนึ่งเอาบาทสวดพาหุงมาให้สวด แต่ก็สวดโดยที่
ยังไม่รู้ว่าสวดแล้วได้อะไร

มีปัญหาหนักๆตอนที่อยู่พัทยา เลิกกับคนรัก ธุรกิจ
ล้มเหลว เพื่อนก็ไม่คบ คิดมากไม่รู้จะหันหน้าไปหาใคร
ไม่มีที่พึ่ง ไม่รู้จะอยู่ไปทำไม ตอนนั้นลืมนึกถึงญาติพี่น้อง
ไปทำธุรกิจที่พัทยาคนเดียว ไม่มีเงินผ่อนรถมอเตอร์ไซด์
แทบจะหมดตัวแล้ว บางมือต้องอด บางมือต้องใช้น้ำประทัง
แทนอาหาร มันเป็นทุกข์ คิดว่าจะกลับบ้านที่กรุงเทพฯ
แล้ว

นึกถึงหลวงพ่ोजรัญได้ รีบไปหารูปภาพก็เจอ ก็พุด
ในใจกับตัวเองว่า “หนูจะตายแล้วถ้าหลวงพ่อไม่ช่วยหนู”
เสร็จแล้วก็ร้องไห้ ร้องไห้อยู่อย่างนั้น แล้วจุดธูป ตั้งจิต
อธิษฐานต่อหน้ารูปหลวงพ่ोजรัญว่า “หลวงพ่อลูกอยากไป
หาหลวงพ่อ หลวงพ่อต้องช่วยลูกนะ ถ้าหลวงพ่อไม่ช่วย
ลูก ลูกจะฆ่าตัวตายแล้วนะ ลูกต้องตายแน่ๆเลย”

ที่สาวเคยแนะนำให้ไปที่วัดอัมพวัน บอกว่าวัดนี้ดี
มาก ให้ไปแต่เช้า ถ้าจะปฏิบัติสามวันจะได้มีเวลาปฏิบัติมาก
หน่อย ปกติแล้วไปครั้งแรกต้องให้ได้ครบเจ็ดวันจะดีมาก
จึงรีบเดินทางจากพัทยาแต่เช้ามีด ทั้งๆที่ไม่รู้ว่าวัดอยู่ที่ไหน

ไปอย่างไร จนไปถึงวัดในที่สุด ประมาณเก้าโมงเช้า เดินไปที่ศาลา พอกรอกใบสมภารเสร็จก็เดินเล่นในวัด และไปกราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดในวัด ตอนบ่ายสองโมงเดินตรงไปที่ศาลาได้เห็นหลวงพ่ोजรัญพอดิ ดีใจมากเข้ากราบหลวงพ่อก็ใกล้ๆ ด้วยความตื่นตันใจ แต่ในใจอยากกลับหลายครั้งหลายหน ถามตัวเอง ตอบตัวเองอยู่บ่อยๆว่า จะอยู่ทำไม ไม่รู้จักใครเลย เหนงาก็เหงา แต่ก็ตัดสินใจอยู่ เพราะเดินทางมาตั้งไกล ลาเพื่อนๆ พี่ๆ ที่พี่ยามาหมดแล้ว กลับไปก็อายเขา เดียวจะว่าไปแล้วไปไม่ตลอดรอดฝั่ง จึงทำให้อยากอยู่ขึ้นมา ไม่กลับแล้ว

สี่โมงเย็นรีบอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า พอแต่งชุดขาวเท่า นั้นแหละมีคนทักหลายคน เดินไปไหนมีแต่คนทักตลอด ชักใจขึ้นขึ้นมาแล้ว เราไม่ได้อยู่คนเดียวแล้ว ก่อนเปลี่ยนชุดขาวมีแต่คนมองดูเหมือนเราเป็นคนบ้า เพราะสภาพเราก็เหมือนอยู่แล้ว คงคิดว่าเข้ามาในวัดทำไม สุดท้ายก็เลยได้บวชสมใจ

วันแรกที่ปฏิบัติไม่เข้าใจเท่าไรว่า ที่วัดนี้เขาทำกันอย่างไร ก็ได้แต่มองๆ เขาทำกันแล้วก็ทำตามเขา เขาเดินก็เดิน เขา นั่งก็นั่งตามเขา พอเข้าใจบ้างแต่เวลายังไม่ถูกต้องเท่าไรนัก จนหกโมงเย็นของวันที่สอง ได้เจอพี่สาวลูกของป่า เขาแนะนำให้ไปที่วัดนี้นานแล้ว และคิดว่าเขาคงไม่ไปแล้ว ด้วยความเกรงใจเลยไม่กล้าโทรศัพท์ไป หากแต่ใจนึกถึงเขาตลอดอยากให้เขาไปวัดด้วยเพราะไม่มีเพื่อน

เหมือนเขาไปช่วยให้ดิฉันเข้าใจในการปฏิบัติมากขึ้น และมีเพื่อนปฏิบัติอย่างที่ต้องการ

สภาพจิตใจก็เริ่มดีขึ้นเรื่อยๆ จนเริ่มรู้สึกตัวมีสติ ดิฉันก็ขยันสวดมนต์ทำวัตร เช้า-เย็น และนั่งปฏิบัติทุกครั้ง ไม่ขาดเลยสักรอบ จนปัญญาเริ่มมา นึกเรื่องตัวเองออกได้หมด คืออย่างไร ไม่ใช่อะไร เริ่มเข้าใจตัวเองมากขึ้น จนรู้สึกว่าตัวเองน่าเกลียดที่สุดและเริ่มทำได้ จนจิตใจเกือบเข้าสู่ภาวะปกติ ส่วนพี่สาวก็สอนอะไรหลายๆอย่าง หลายๆ เรื่อง และนอนเป็นเพื่อนจนวันสุดท้าย ดิฉันอยู่ที่วัดนี้รวมทั้งหมดห้าวัน

ระหว่างปฏิบัติธรรมในเวลากลางคืน ตอนนอนก็ท่องสัพเพสัตตาไปเรื่อยๆ แต่ก็นอนไม่หลับเหมือนสมองดิฉัน ท่องสัพเพสัตตาเองอยู่อย่างนั้นตลอดไม่ยอมหยุด ถามตัวเองว่าท่องอยู่ทำไม ทำไมไม่นอน เดี่ยวเข้าปฏิบัติกรรมฐานไม่ได้ แต่พอหยุดท่องก็เหมือนมีอะไรมาทิ่มแทงที่หัวใจอยู่ อย่างนั้นก็เลยท่องต่อ พอหยุดก็เป็นอีก เลยท่องสัพเพสัตตาทั้งคืนจนสว่าง แต่ก็แปลกที่ดิฉันมีแรงที่จะปฏิบัติกรรมฐานได้ไม่ง่วงนอนเลย ได้กำลังใจจากหลวงพ่ोजริญ แม่กาหลง พี่สาวก็แนะนำอีกว่าอยู่ให้ครบเจ็ดวันจึงจะดีสำหรับคนที่มาครั้งแรก พี่สาวก็อยู่เป็นเพื่อนตลอด และลาตีกลับบ้านพร้อมกัน

ยิ่งไปกว่านั้นพี่สาวพอทราบเรื่องราวความทุกข์ร้อนของดิฉันก็ช่วยเหลืออีก ให้เงินมาหนึ่งหมื่นบาท บอกว่า

เอาไปทำให้เป็นเงินแสนให้ได้นะ จากนั้นมาก็ค้าขายตีมาตลอด พร้อมกับแบ่งเวลาไปปฏิบัติ ถ้าไม่ไปก็สวดมนต์กราบพระ ดักบาตรทุกวัน ทำเป็นประจำจนดีขึ้นเรื่อยๆ สามารถปลดหนี้สินหมด และขายรถมอเตอร์ไซด์ไปเพื่อเปลี่ยนมาเป็นรถกระบะไว้ชนของค้าขายได้มากขึ้น ค้าขายสะดวกขึ้น ชีวิตดีขึ้น และยังหมั่นหาเวลาที่เหมาะสมไปวัดตลอด อย่างน้อยก็ปฏิบัติสามวันก็ยังมี พี่สาวก็ไปเป็นเพื่อนเสมอ

ดิฉันร่างกายเป็นหญิงแต่ใจเป็นผู้ชาย หรือที่สังคมทั่วไปเรียกว่า “ทอม” แต่เดี๋ยวนี้อดิฉันเรียบริยชื่อขึ้นมากจากการปฏิบัติธรรม เกือบจะเป็นคนขึ้นมาบ้างแล้ว แต่ยังไม่เป็นมนุษย์เลย คงต้องใช้เวลาอีกสักหน่อย ปฏิบัติมาเรื่อยๆ ทำความดีมากกว่านี้อีก

ดิฉันประทับใจข้อความในหนังสือของหลวงพ่ोजรัญ อยู่ตอนหนึ่ง ที่หลวงพ่อสอนผู้หญิงออกหักคนหนึ่งว่า ทำไมไม่เอาใจฝากไว้กับตัวเอง เอาใจไปฝากกับคนอื่นเขาทำไม เหมือนทศกัณฐ์ ที่เอาหัวใจไปฝากไว้กับพระฤๅษี ผลสุดท้ายหนุมานก็ไปเอาหัวใจมาจากพระฤๅษีมาทำลาย ทศกัณฐ์ก็ตายในที่สุด เปรียบให้ผู้หญิงคนนั้นฟังว่าเหมือนใจไม่ได้อยู่กับเนื้อกับตัวก็ทำให้ตัวตาย ดิฉันก็ตั้งใจตามหาหนังสือหลวงพ่อมาอ่านอีก ตั้งแต่เล่มหนึ่งถึงเล่มที่สิบเลย และสั่งจองอีกหลังจากนั้นก็ฟังเทปบ้าง อ่านหนังสือบ้าง เวลาไปที่วัดก็จะซื้อติดมือกลับไปบ้าง

ดิฉันใส่บาตรทุกเช้า ชายดีหรือไม่ดีก็จะใส่บาตรทุกเช้า ตามที่เราพอมีเงิน ทำอย่างนี้เรื่อยมาตลอด วันหนึ่งได้ข่าวว่ามีพระพุทธรูปมาอยู่ในป่าไม่ไกลจากบ้านมากนัก ก็เลยขับมอเตอร์ไซด์ไปใส่บาตรกับพระท่านทุกเช้า ลำบากอย่างไรก็ไป อดหลับอดนอนจากชายของก็ตื่นเข้ามาใส่บาตรลำบากอย่างไรก็อดทนเป็นเวลาหลายเดือน หลังจากนั้นทุกอย่างก็ดีขึ้น ดีขึ้นเรื่อยๆ มีคนเหมาของหมดบ่อย่อยๆ จนมีชาวต่างชาติมาสั่งของครั้งละเป็นหมื่นๆ หลายครั้งติดต่อกันเป็นเวลาสองปี ได้กำไรเป็นพันเป็นหมื่น จนมีเงินเก็บสองแสนบาท ทั้งๆที่ร้านของดิฉันอยู่ตรงกลาง ซ้ายขวาก็ร้านขายของเช่นเดียวกับดิฉัน ฝรั่งลูกค้าที่มาจากเมืองนอกตรงดิ่งมาหาดิฉัน สั่งซื้อกันเป็นประจำ ให้เงินมาซื้อก่อนด้วยทั้งหมดเลย ยังคิดเลยว่าทำไมไม่กลัวดิฉันขีดเงินหนีหรือ ทำให้มีเงินเก็บตั้งสองแสนในระหว่างสองปีที่ค้าขายกับฝรั่งคนนี้ นั่นแหละที่ทำให้สามารถซื้อรถกระบะไว้ค้าขายได้ แซงแผงร้านค้าของตัวเองสองแผง ส่งเงินให้แม่ทุกเดือน กินอยู่อย่างสบาย ไม่อดเหมือนแต่ก่อน ได้เพื่อนดีๆ คงต้องไปวัดบ่อยๆ ถึงจะได้บ้านอีก และจะดียิ่งๆขึ้นไปอีกถ้าปฏิบัติธรรมไม่ขาดเลย

ธรรมะสุขใจ

อัมพร เหลืองลักษณ์

เมื่อครั้งที่ดิฉัน
เป็นเด็กได้ไปวัดกับ
อาม่า จะเห็นแต่คนแก่
หัวตะกั่ว หัวปิ่นโต จุง
เด็กไปทำบุญ ก็คิดว่ามี
แต่คนแก่กับเด็กเท่านั้น

หรือที่ไปวัด แล้วผู้ใหญ่คนหนุ่มสาวไปไหนหนอ เมื่อโต
ขึ้นมาเมื่อครบคร้วจึงได้รู้ว่า เขาห้วงทำมาหากินเลี้ยงปาก
เลี้ยงท้อง เพราะตัวเราเองก็คิดอย่างนี้เหมือนกัน เรามัก
จะหาเหตุผลต่าง ๆ นานา ที่จะไม่อยากไปวัด เราจะไปวัดก็
เพียงไปทำบุญเลี้ยงพระ ไปงานบวช ไปงานศพ ไปทอดกฐิน
การปฏิบัติธรรมพระกรรมฐานน่าจะเป็นกิจของสงฆ์เท่านั้น
ชาวบ้านอย่างเราไม่จำเป็น

จนกระทั่งเมื่อต้นปี ๒๕๔๒ มีเพื่อนคนหนึ่งเป็น
เพื่อนกันตั้งแต่สมัยเรียนชั้นประถม ต่อมาต่างมีครอบครัว
และเพื่อนคนนี้ก็ประสบปัญหาครอบครัว มีทุกข์แสนสาหัส
ที่เกิดจากลูกชายคนเดียวของเขาไม่เรียนหนังสือ คบเพื่อน
เกเร ดิฉันได้แต่ปลอบใจช่วยอะไรได้ก็ช่วยอย่างเต็มที่ มี

คนเอาหนังสือสวดมนต์ของหลวงพ่อกมาให้เขา เขาได้อ่านเรื่องอานิสงส์จากการสวดมนต์และปฏิบัติกรรมฐานว่า พ่อแม่ช่วยลูกได้ เขาอยากไปพบหลวงพ่อ พอดีวันหนึ่งไปทานข้าว ใกล้ร้านอาหารนั่นเอง มีร้านขายโทรศัพท์มือถือเขียนป้ายหน้าร้านว่า “ศิษย์หลวงพ่อจรัญวัดอัมพวัน” จึงเข้าไปสอบถามทางไปวัดอัมพวัน สองสามีภรรยาเจ้าของร้านอาหารก็อนุเคราะห์พาไปวัด และได้พบกับหลวงพ่อ หลวงพ่อได้เมตตาสั่งสอนให้เขาสวดพาหุงมหากา และปฏิบัติธรรมเจริญพระกรรมฐาน เพื่อนและสามีของเขาก็ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของหลวงพ่ออย่างเคร่งครัด ซึ่งผลของการสวดมนต์และปฏิบัติธรรม ทำให้ลูกชายดีขึ้นในทุกๆด้าน ปัจจุบันนี้ลูกเขามีครอบครัวแล้วช่วยพ่อแม่ทำธุรกิจอย่างดี ดิฉันก็ดีใจกับเขาด้วย และดิฉันเองก็ไปปฏิบัติธรรมเจริญพระกรรมฐานกับเขาด้วย เท่าที่โอกาสจะมี

จากครั้งแรกที่ดิฉันไปปฏิบัติธรรมกับเพื่อน ดิฉันไม่ค่อยตั้งใจปฏิบัติ เพราะต้องตื่นเช้า ตี ๓ ตี ๔ ไปสวดมนต์ทำวัตรเช้า ต้องนั่งและเดินจงกรมวันละหลายๆชั่วโมง ทำให้รู้สึกท้อ เพราะเวทนาจะเกิดมาก จึงได้คิดว่าถ้าไปวัดตอนแก่แบบที่เคยคิดไว้ สังฆารจะทนไหวไหมหนอ ในการปฏิบัติธรรมเจริญพระกรรมฐาน เราต้องพร้อมทั้งกายและใจ แต่ดิฉันก็ยังไปวัดอีกหลายครั้ง เพราะดิฉันชอบฟังหลวงพ่อสอนธรรมะ หลวงพ่อจะสั่งสอนญาติโยมในเรื่องต่างๆ หลวงพ่อจะสอนให้เราเอาธรรมะขององค์สมเด็จพระ

สัมมาสัมพุทธเจ้านำมาใช้ในชีวิตประจำวัน พุทธศาสนาเป็นเรื่องของเหตุและผล เป็นเรื่องที่มีสัจจนได้ การได้ปฏิบัติธรรมพระกรรมฐาน จะสอนให้เรามีความเพียร ความอดทน สอนให้มีสติปัญญา หาเหตุผล ต้นเหตุแห่งทุกข์ทั้งหลาย แล้วหาทางแก้ไขโดยใช้ปัญญาของตนเอง ดังพุทธสุภาษิตที่ว่า “อตฺตํ หิ อตฺตโน นาโถ ตนนํนั้นแหละเป็นที่พึ่งแห่งตน” สอนให้เราอยู่กับปัจจุบัน ทำวันนี้ให้ดีที่สุด

การปฏิบัติธรรมเจริญพระกรรมฐาน จะทำให้เข้าใจเรื่องกฎแห่งกรรม ให้อำนาจทุกคนมีกรรมนำมาเกิด เพราะฉะนั้นจึงควรทำแต่ความดี ปัญหาชีวิตที่เกิดขึ้นก็เป็นผลกรรมที่ทุกคนได้ทำไว้ในอดีต ต้องแบกรับไว้ด้วยชีวิต ไม่มีทางหลบหลีกหนีไปได้ ปัญหาบางอย่างที่แก้ไม่ตกก็เพราะเราต้องใช้กรรม ผู้ปฏิบัติธรรมจึงไม่กล้าทำบาป ไม่ทำความชั่ว

ดิฉันนึกถึงคำสอนของหลวงพ่อบอกว่า **ทำดีต้องอดทน ทำดีต้องลงทุนความลำบาก** ทุกสิ่งในโลกนี้ล้วนเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ไม่มีใครตายในพระกรรมฐาน เมื่อไปวัดดิฉันจะปิดสวิทช์ตัวเอง หยุดพักเรื่องทำงานทั้งหลายเอาไว้ตั้งแต่ก้าวเท้าออกจากบ้าน ปิดโทรศัพท์มือถือ จนกว่าจะถึงเวลากลับตามที่ลงทะเบียนไว้ เมื่อกลับมาถึงบ้านก็มาปฏิบัติที่บ้าน แต่พอหลายวันผ่านไป ต้องทำงานอยู่กับตารางเวลาทำงานตามปกติ ดิฉันก็เป็นเหมือนที่หลวงพ่อบอกไว้ประเภท “**กระต่องกระแตง**” ปฏิบัติบ้างไม่ปฏิบัติบ้าง การดำเนิน

ชีวิตที่เป็นปกติมีความสุขมีทุกข์บ้างเล็กน้อยๆ ดิฉันออกจะติดสุขสบาย บางทีก็ปฏิบัติไม่สม่ำเสมอ หลวงพ่อก็เมตตาสั่งสอนไม่ให้เราประมาทในการใช้ชีวิต หลวงพ่อพูดเสมอว่าไต่ดวงอาทิตย์นี้ ไม่มีการสูญเสียใดๆที่น่าเสียใจเท่ากับการเสียเวลา ทุกเวลามีค่า ไม่ควรหาใจทิ้งให้เสียเวลาเปล่า เมื่อมีโอกาสต้องหากำไรให้ชีวิต การปฏิบัติธรรมเจริญพระกรรมฐานเป็นการสะสมบุญให้กับตัวเอง แล้วจึงเผื่อแผ่ไปให้คนอื่นได้ ดิฉันจึงตั้งใจว่าต้องปฏิบัติธรรมให้สม่ำเสมอให้ได้

ดิฉันจึงขอเชิญชวนทุกคนแม้ไม่มีปัญหาชีวิตมาปฏิบัติธรรมเจริญพระกรรมฐานกันเถิด เพราะชีวิตคนเรานั้นไม่มีอะไรแน่นอน อย่าประมาทว่าอยู่ดีมีสุขแล้วไม่ต้องปฏิบัติก็ได้ มาปฏิบัติธรรมเจริญพระกรรมฐานกันดีกว่า นอกจากจะเป็นบุญกุศลให้แก่ตัวเองและครอบครัวแล้ว ยังเป็นการแสดงกตัญญูตเวทิตาแก่หลวงพ่อกอีกด้วย เพราะดิฉันคิดว่าหลวงพ่อก็ดีใจ มีความสุขที่พวกเราได้ปฏิบัติธรรม สมดังเจตนา ใ้ห้งานสร้างคนให้เป็นคนดีมีคุณภาพของหลวงพ่อสัมฤทธิ์ผล

ดิฉันมีความสุขกับครอบครัวที่อบอุ่น มีสามีที่ดี และลูกๆน่ารักทุกคน ลูกสาวคนโตจบปริญญาโทจากฝรั่งเศส ช่วยดูแลกิจการเกสต์เฮ้าส์ที่หัวหิน ลูกสาวคนที่ ๒ จบปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทำงานที่บริษัทโฆษณาที่กรุงเทพฯ ลูกชายคนเล็กกำลังเรียนชั้น ม.๖ จะ

เอ็นทรานซ์ปีนี้ ดิฉันและสามีทำธุรกิจโรงแรมอยู่ที่ชะอำ ชื่อ
โรงแรม เจ.เจ.แฮาส์ ธุรกิจเจริญรุ่งเรืองดีมาตลอด

ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้ง
หลาย จงปกป้องคุ้มครองให้หลวงพ่อของเรา “พระธรรม
สิงหบุราจารย์” มีสุขภาพแข็งแรง มีอายุยืนนาน อยู่เป็น
ร่มโพธิ์ร่มไทรของพวกเราทุกคน ตลอดกาลนานเทอญ

มหัศจรรย์ของกรรมฐาน

นิภา สร้างกุศล

ดิฉัน ชื่อ นิภา
สร้างกุศล อายุ ๕๖ ปี
อาชีพแม่บ้าน ก่อนที่
จะเข้าปฏิบัติวิปัสสนา
กรรมฐานที่วัดอัมพวัน
จ.สิงห์บุรี ดิฉันได้เคย

ฟังและชมหลวงพ่ोजรัญญู จิตฺตมโฆ เทศน์ทางรายการโทรทัศน์
เมื่อ ๒๐ ปีที่แล้ว เกิดความศรัทธาหลวงพ่อดังแต่บัดนั้น
อยากไปกราบท่านแต่โอกาสก็ไม่เอื้ออำนวยให้ จนกระทั่ง
เดือนมกราคม พ.ศ.๒๕๔๗ ข้าพเจ้าได้ไปกราบพระเดช
พระคุณหลวงพ่ที่วัดอัมพวัน แล้วก็โชคดีมากเมื่อได้เข้า
กรรมฐาน ในเดือนกุมภาพันธ์ หลังจากนั้นก็ปฏิบัติมาอย่าง
ต่อเนื่องและสม่ำเสมอ ปรากฏว่าได้มีการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น
ในชีวิตและครอบครัว จากที่ไม่มีบ้านก็มีบ้านเป็นของตนเอง
อย่างมหัศจรรย์ ดิฉันได้พาสามีไปกราบหลวงพ่อด้วย หลัง
จากนั้นสามีจากเดิมเคยสวดมนต์วันละครั้ง แต่ไม่เคยสวด
บทพาหุงมหากา ก็เริ่มสวดบทพาหุงฯเพิ่ม และเพิ่มเป็น ๒
เวลา คือเช้าและเย็น

นิสัยเดิมของดิฉันเป็นคนใจร้อน เอาแต่ใจตนเอง ตั้งแต่ปฏิบัติธรรมและฟังหลวงพ่อเทศน์ ก็มีสติมากขึ้น หลวงพ่อสอนว่า หลังจากมาปฏิบัติธรรมแล้วให้นำกลับไปปฏิบัติต่อที่บ้านอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ ก็จะได้ของดีกันทุกคน และดิฉันก็ได้รับผลของการปฏิบัติตรงนั้นจริงอย่างไม่น่าเชื่อ

ก่อนที่จะไปเข้ากรรมฐานนั้นดิฉันเดินแทบไม่ได้ เพราะความเสื่อมของสังขาร เป็นโรคกระดูกเสื่อม รักษา กับแพทย์แผนปัจจุบันมากมายก็ไม่ดีขึ้น มีแนวโน้มจะเป็นมากขึ้น ผลจากการปฏิบัติธรรมอย่างต่อเนื่องสามารถช่วยให้ชีวิตของดิฉันดีขึ้นในทุกด้านจริงๆ ไม่ว่าจะเป็นสังขารเสื่อมที่เคยเดินแทบไม่ได้ ปัจจุบันเดินได้คล่อง จิตใจดีขึ้น บุตรสาวของดิฉันก็เริ่มสวดมนต์ และเริ่มปฏิบัติธรรมตามดิฉัน

ดิฉันจึงอยากฝากเพื่อนนักปฏิบัติธรรมที่ได้อ่านกฎแห่งกรรมของดิฉัน ว่าอย่าทิ้งการปฏิบัติไว้ที่วัด ให้นำกลับไปปฏิบัติต่อที่บ้านอย่างต่อเนื่อง และนำกลับไปใช้ในชีวิตประจำวัน แล้วท่านจะเห็นการเปลี่ยนแปลงของชีวิตที่ดีขึ้นอย่างมหัศจรรย์ เหมือนอย่างที่ดิฉันได้ประสบมาแล้ว

ดิฉันขอน้อมจิตกราบพระเดชพระคุณ พระธรรม
สิงหบุราจารย์ ด้วยความเคารพอย่างสูงยิ่ง ในพระคุณและ
ความเมตตาของท่านที่มีมากมายจนสุดที่จะบรรยายได้

ดิฉันขออาราธนาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั่วสากลโลกได้โปรด
คุ้มครองและช่วยให้หลวงพ่อแข็งแรง อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร
และเป็นขวัญกำลังใจของลูกศิษย์ตลอดกาลนานเทอญ

ผลที่ได้จากการปฏิบัติธรรม

อนงค์ แดงพยัคฆ์

ดิฉัน น.ส.
อนงค์ แดงพยัคฆ์
อายุ ๔๐ ปี สำเร็จ
การศึกษาระดับ
ปริญญาตรี
มหาวิทยาลัยราม

คำแหง บิดาชื่อนายฉ่ำ แดงพยัคฆ์ มารดาชื่อนางฉลวย
แดงพยัคฆ์ ครอบครัวทำธุรกิจสถานีบริการน้ำมันและ
เกษตรกรรม ดิฉันได้มีโอกาสมาปฏิบัติธรรมวิปัสสนา
กรรมฐานเป็นครั้งแรก โดยท่านพระครูญาณประยุต เจ้า
อาวาสวัดเขาตะแบก ซึ่งท่านเป็นพระพี่ชายเป็นผู้แนะนำ
และพาดิฉันไปส่งที่วัดอัมพวัน ซึ่งดิฉันไม่เคยรู้จักวัดอัมพวัน
มาก่อน มีแต่น้องสาว คือ น.ส.ศิริพร แดงพยัคฆ์ ซึ่ง
รู้จักหลวงพ่อ (พระธรรมสิงหบุราจารย์) จากหนังสือ และ
ได้สวดพาหุงมหากา และอิติปิโสบทพุทธคุณ เกินกว่าอายุ
๑ จบ แต่ยังไม่เคยไปปฏิบัติธรรม และยังไม่เคยไปที่วัด
อัมพวันเลย

ดิฉันเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อเมื่อเดือนมีนาคม

๒๕๔๖ โดยรับพระกรรมฐานกับพระครูสังฆรักษ์ชเนศ โดยมีแม่ครูชูจ้อเป็นผู้สอน เหตุที่ไปปฏิบัติธรรม เนื่องจากยังไม่มีแนวทางคือไม่มีครู และมีทุกข์บ้าง แต่ไม่ถึงกับเครียดมาก หลังจากกลับจากวัดอัมพวันแล้ว ดิฉันกลับมาปฏิบัติที่บ้านทุกวันไม่เคยขาด การปฏิบัติตามแนวสติปัฏฐาน ๔ ดิฉันได้เริ่มบำเพ็ญจิตภาวนาทุกวัน ทั้งตอนเช้าหลังภารกิจเตรียมอาหารให้คุณพ่อตักบาตรตอนเช้า ช่วงก่อนนอนจะสวดมนต์แล้วตามด้วยพุทธรุณ ๑๐๘ จบ ตามคำสอนของหลวงพ่อ เสร็จแล้วขอโหสิกรรมแล้วแผ่เมตตา แผ่ส่วนกุศล ถ้าเป็นวันพระดิฉันจะถือศีล ๘ และเข้ากรรมฐานตอนเช้าอย่างน้อย ๒ ชั่วโมง แต่เคยเข้าถึง ๔ ชั่วโมง ดิฉันศึกษาธรรมะของหลวงพ่อจากหนังสือกฎแห่งกรรมและธรรมปฏิบัติทุกเล่ม จากเทป ซีดี และ MP3 การเข้ากรรมฐานของดิฉันทุกครั้งจะต้องอธิษฐานจิตทุกครั้ง และไม่เคยเสียสัจจะแม้แต่ครั้งเดียว สมาชิกในครอบครัวได้มีโอกาสปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวัน และกลับมาปฏิบัติที่บ้านต่อไม่เคยขาด

ผลที่ได้จากการปฏิบัติธรรมนับจากวันที่ไปปฏิบัติ

๑. ทำให้ดิฉันมีสุขภาพร่างกายแข็งแรงขึ้นกว่าแต่ก่อน โรคที่เป็นก็หายเกือบหมด ทำให้มีสติแก้ไขปัญหาคชีวิตและรู้กฎแห่งกรรมของตัวเอง อาทิ ข้าพเจ้าเคยเผลอมดและรู้กรรมของตัวเองตอนเข้ากรรมฐาน มดกัดดิฉันตลอดแต่

กีดทอนจนหมดเวลาที่กำหนด พอออกจากกรรมฐานก็ไม่เห็นมีมดสักตัว ดิฉันมีสติในการทำงานมากขึ้น กำหนดจิตเป็นซึ่งต้องใช้เวลาฝึกพอสมควร

๒. ครอบครัวดิฉันช่วยชาวไร่ ๒ ราย รายแรกเมื่อ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๖ ไถ่ถอนจำนองที่ดินจากธนาคาร เป็นของสองแม่ลูก ซึ่งมีอายุถึง ๘๕ ปี และลูกสาวอายุ ๖๔ ปี แกเอาที่ดินไปค้ำประกันให้หลานกู้เงินลงทุนค้าขายแล้วขาดทุน การช่วยครั้งนี้มีปัญหามากจนครอบครัวดิฉันเกือบจะทนไม่ได้ ถ้าไม่มีพระเมตตาของหลวงพ่อดีใจก็ทำใจไม่ได้ แก้ปัญหาไม่สำเร็จก็พากันไปกราบหลวงพ่อดีใจและเข้ากรรมฐานแผ่เมตตาแผ่ส่วนกุศลให้สองแม่ลูกมีความสุข จนครั้งสุดท้ายใกล้จะครบ ๑ ปี นำปัญหามาปรึกษาท่านพระครูสังฆรักษ์ธเนศ ท่านชี้แนะว่าจัดสรรให้เขาไปตามส่วนที่เขาควรจะได้เมื่อหักส่วนของเราออกแล้ว ได้คิดธรรมว่าครอบครัวดิฉันช่วยผิดตัวบุคคล ผิดสถานที่ ผิดกาลเวลา เพราะสองแม่ลูกนี้ไม่รู้จักคำว่ากตัญญูต่อผู้มีพระคุณเลย

ส่วนรายที่ ๒ ไถ่ถอนที่ดินเมื่อ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๖ จากบริษัทเงินทุน ซึ่งเป็นพนักงานของครอบครัวดิฉันเอง ซึ่งทำงานโดยสุจริต รับผิดชอบดีพอสมควร ไม่เคยทำความเสียหายมาให้และใช้หนี้บุคคลภายนอกแทนพนักงานอีก ๑ ราย แล้วให้พนักงานไว้เป็นที่อยู่อาศัยอีก ๑ แปลง

ที่ดินดังกล่าวมีการบอกขายแต่ก็ขายไม่ได้มีปัญหา

เรื่อยมา พนักงานเขามีญาติซึ่งฆ่าตัวตายในที่ดินแปลงนี้ เขามาขอส่วนบุญจากดิฉัน ดิฉันก็แนะนำให้พนักงานพาแม่ของเขาไปเข้ากรรมฐาน ๓ วัน รวมทั้งตัวเขาและภรรยา แล้วกลับมาทำงานตามปกติ จะด้วยผลบุญหรืออย่างไรไม่ทราบทำให้ครอบครัวดิฉันช่วยพนักงานรายนี้มิให้ถูกฟ้องเป็นคนล้มละลาย

๓. ดิฉันได้อธิษฐานจิตทุกวันขอให้เป็นอภิชาตบุตรตามคำสอนของหลวงปู่ คืออยากให้คุณพ่อคุณแม่มีศีลและภาวนาบ้าง ผลของการอธิษฐานจิตสำเร็จผลเมื่อ ๑๖ - ๑๘ มกราคม ๒๕๕๖ คุณพ่อคุณแม่เข้ากรรมฐานครั้งแรกพร้อมดิฉันและน้องสาว

คุณพ่อของดิฉันเคยถูกไฟเบอร์ตัดเหล็กตัดหลอดลมเกือบขาด ต้องใส่หลอดคอช่วยหายใจ ทำให้คุณพ่อหายใจสั้น เหนื่อยง่าย ใจคอหงุดหงิด โมโหง่าย มีเรื่องเถียงคุณแม่ประจำ คุณแม่บอกเป็นกรรมของคุณพ่อเชือดไก่ไว้เยอะ

ครอบครัวของดิฉันยังไม่มีหลานไว้สืบสกุลจนถึงปัจจุบัน เพราะสมัยหนุ่มๆคุณพ่อได้ผ่าท้องงูปากกว้างทั้งเป็น เพื่อเอาไข่มาต้มกิน คุณพ่อบอกว่าอร่อยมาก งูแต่ละตัวมีไข่ในท้องนับไม่ถ้วน ทำให้คุณพ่อและคุณแม่ต้องพลัดพรากจากลูกชายซึ่งออกไปทำกินอยู่ต่างหาก

พ่อไม่เคยศรัทธาหลวงปู่เลย ตอนที่ยังไม่ได้มา

เจริญวิปัสสนากรรมฐาน แต่ก็มารับ-ส่งดิฉันตอนมาเข้า
กรรมฐานครั้งแรก และไปวัดอัมพวันด้วยทุกครั้งที่ดิฉัน
ไป และพูดว่าอีกด้วย “พระพูดไม่ได้กราบทำไม” ตอนนั้น
หลวงพ่อดลลมออีกเสบห้ามใช้เสียง นี่เป็นกรรมของ
ครอบครัวดิฉัน

ดิฉันพร้อมน้องสาวนำพวงมาลัยมะลิสดกราบคุณพ่อ
พูดเรื่องที่เกิดข้างต้นเพื่อที่คุณพ่อจะได้แก้กรรม และขอ
อโหสิกรรมที่ทำได้ ลูกชายของคุณพ่อจะได้เข้าบ้าน ตอน
นี้ยังไม่หมดกรรม แต่ก็ใกล้แล้ว ส่วนคุณแม่ดิฉันท่านมี
ศรัทธาต่อหลวงพ่อยู่แล้ว

๔. เดิมครอบครัวดิฉันเป็นชาวไร่ ทำสวนมะพร้าว
ขนุน ทำไร่มันสำปะหลัง สับปะรด แต่ส่งลูกเรียนทุกคน
ต่อมาหันมาทำธุรกิจน้ำมัน เริ่มจากปั๊มหลอดคือปั๊มไม่ได้
มาตรฐาน ขยายใหญ่ขึ้นเป็นมาตรฐานภายใต้เครื่องหมาย
การค้า ปตท. ฐานะดีขึ้นกว่าคนในละแวกที่อยู่อาศัย จนชาว
บ้านเขาสื่อว่าครอบครัวดิฉันขายน้ำมันรวย เมื่อมาเป็นลูก
ศิษย์หลวงพ่อกแล้ว ธุรกิจน้ำมันมีลูกค้าแน่นสถานีบริการทุก
วัน ยอดขายสูงขึ้นกว่าแต่ก่อนเท่าตัว และลูกค้าบอกว่า
ควรขยายปั๊มได้แล้ว หรือขยายสาขาเพราะลูกค้าแน่น ตั้
จ่ายไม่พอบริการ

ส่วนมะพร้าวที่ไร่ คุณแม่ให้คุณพ่อไปกับพนักงาน
นำเข้าโรงครัว คุณแม่ไม่เคยขายมะพร้าวเลย ตั้งแต่เป็น
ลูกศิษย์หลวงพ่อกทั้งครอบครัว คุณแม่จะตัดมะพร้าวทิ้งออก

หรือเสียออกไว้ตาก ที่ดีๆจะนำมาถวายที่วัดอัมพวัน ทำให้
มะพร้าวยิ่งดก และถวายค่าอาหารเมื่อตรงกับวันคล้ายวัน
เกิดของสมาชิกในครอบครัว และวันที่เห็นว่าสำคัญ
ครอบครัวดิฉันไปทำบุญกับหลวงพ่อบุญทุกครั้งที่หลวงพ่อบุญจัดงาน
ตั้งแต่เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อบุญมาจนถึงปัจจุบัน หลวงพ่อบุญไม่เคย
บอกบุญหรือเรียไรแม้แต่ครั้งเดียว มีแต่ให้ปฏิบัติเพื่อตัวเอง
ครอบครัวของดิฉันจึงถือคติของหลวงพ่อบุญว่า “ยิ่งให้ ยิ่งได้
ยิ่งหวง ยิ่งอด หมดไม่มา เราไม่หวง เราไม่อด ไม่หมด
มาเรื่อยๆ”

ดิฉันและครอบครัวขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย
และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลโลก จงช่วยคุ้มครองให้หลวงพ่อบุญ
พระธรรมสิงหบุราจารย์ มีพลานามัยสมบูรณ์ แข็งแรง ช่วย
เผยแผ่พระพุทธศาสนา เพื่อสร้างคนสืบไป เป็นร่มโพธิ์
ร่มไทร เป็นที่พึ่งของพุทธศาสนิกชนชั่วกาลนาน

โรคร้ายหายได้ด้วยพระกรรมฐาน

รุจี เต้งตระกูล

ข้าพเจ้าเริ่มไปวัดอัมพวัน เมื่อปี พ.ศ.๒๕๔๑ โดยคำแนะนำจากพี่สาวชื่อ ปิยาวัลย์ ลิขิต-ตนมงคล ได้ปฏิบัติธรรมพระกรรมฐานครบ ๗ วัน ช่วงปิดเทอมเดือนตุลาคม พอกลับบ้านก็ไม่ได้ปฏิบัติต่อ เพราะกลัวคุณแม่จะว่า คุณแม่นับถือศาสนาคริสต์ ส่วนตัวข้าพเจ้า

ชอบทำบุญตักบาตรและสวดมนต์ไหว้พระทุกวัน ทุกปี ข้าพเจ้าจะบอกกับคุณแม่ว่าโรงเรียนส่งไปอบรมที่ต่างจังหวัด แต่ข้าพเจ้าก็ไปวัดอัมพวันทุกครั้ง

เมื่อปี พ.ศ.๒๕๔๔ สามีนองข้าพเจ้าป่วยหนักต้องเข้าโรงพยาบาลราชบุรี ผ่าตัดกระดูกส่วนสะโพกออก เพราะมันสึกกร่อนมาก ขณะพักรักษาตัวอยู่โรงพยาบาล มีญาติทางสามี ชื่อคุณสนธยา เจ้าของร้านเอนังรัตนโกสินทร์ จังหวัดราชบุรี นำหนังสือกฎแห่งกรรม เล่มที่ ๑๔ มาให้อ่าน ข้าพเจ้าอ่านจนจบก็ยังไม่คิดอะไร จนกระทั่งสามี

จากไป ได้ฝากโรคเอดส์ติดตัวข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าก็รักษาที่โรงพยาบาลราชบุรี เมื่อปลายปี พ.ศ.๒๕๔๖ และเริ่มทานยาควบคุมในเดือนมีนาคม ปี พ.ศ.๒๕๔๗

คุณแม่ยังป่วยหนัก และตัวข้าพเจ้าก็ป่วยหนักเหมือนกัน แต่ด้วยความรู้สึกที่ว่า ข้าพเจ้าคิดว่าตัวของข้าพเจ้าจะอ่อนแอไม่ได้ จะต้องดูแลคุณแม่ให้ดีที่สุด เพราะคุณแม่ชอบบอกว่าคุณแม่จะอยู่ได้ไม่นาน จนกระทั่งวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๔๗ คุณแม่ก็จากไป ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจมาก คิดว่าต้องอยู่คนเดียว โรคเอดส์ที่ข้าพเจ้าเป็นนี้ก็กำเริบขึ้น นอนไม่หลับ กลุ้มใจมาก จะบอกใครก็ไม่ได้

ข้าพเจ้าพยายามปฏิบัติธรรมพระกรรมฐานอย่างจริงจัง คือเดิน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง ทุกวัน ทำวันละ ๒ ช่วง ช่วงที่ ๑ ตั้งแต่เวลา ๑ ทุ่มถึง ๓ ทุ่ม ช่วงที่ ๒ ตั้งแต่เวลาตี ๓ ถึงตี ๕

ปฏิบัติอย่างนี้มีได้ขาด พอถึงวันหมดนัดตรวจเลือดเดือนกันยายน ผลเลือดดีขึ้นมากจาก ๔๙ ขึ้นมาเป็น ๑๘๘ หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ไปหาหมอที่โรงพยาบาลเมืองราชบุรี ได้พบกับคุณหมอกำชัย ท่านถามว่ามีโรคประจำตัวบ้างไหม ข้าพเจ้าก็บอกว่าเป็นโรคเอดส์ แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าได้กินยาโรงพยาบาลราชบุรี และปฏิบัติธรรมพระกรรมฐานของหลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมโฆ จังหวัดสิงห์บุรีด้วย คุณหมอกำชัยบอกว่ามาถูกทางแล้วนะ ให้กลับไปทำตามที่หลวงพ่อสอน ข้าพเจ้าก็มีกำลังใจมากขึ้น จึงได้เร่งปฏิบัติธรรมพระ

กรรมฐานมากขึ้น จากเดิม ๑ ชั่วโมง นิ่ง ๑ ชั่วโมง มาปฏิบัติเพิ่มเป็นเดิม ๒ ชั่วโมง นิ่ง ๒ ชั่วโมง

หลังจากนั้นวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๔๗ ข้าพเจ้าได้ไปกราบนมัสการหลวงพ่ोजรัญ จิตธมฺโม และได้รายงานให้หลวงพ่อบอกว่า ข้าพเจ้าเป็นโรคเอดส์ หลวงพ่อบอกว่า ก็อย่ากักรับทราบ แล้วมองหน้าข้าพเจ้าด้วยความเมตตา หลวงพ่อบอกว่าจะมีสิ่งอัศจรรย์เกิดขึ้น และให้เขียนกฎแห่งกรรมด้วยนะ ทำให้ข้าพเจ้ามีกำลังใจต่อสู้กับโรคร้ายอีก หลวงพ่อบอกแนะนำให้ทานยาไบบิวกับยามะขาม และต้องสวดมนต์ไหว้พระ ปฏิบัติพระกรรมฐานให้มากๆ ข้าพเจ้าได้ฟังดังนั้นก็กลับมาปฏิบัติตามที่หลวงพ่อบอกแนะนำทุกวันมิได้ขาด ทานยาไบบิวและยามะขาม ๒ ห่อใหญ่ ห่อละ ๑ เดือน ทานเช้า-เย็น แล้วข้าพเจ้านำความรู้การปฏิบัติธรรมพระกรรมฐานสอนนักเรียนทุกวันก่อนที่จะเรียนหนังสือ ใช้เวลาประมาณ ๑๐ นาที ทำให้นักเรียนมีสมาธิเวลาเรียนดีขึ้น ตั้งใจเรียนหนังสือดีขึ้นมากและเป็นเด็กดี

จนถึงเดือนตุลาคม วันที่ ๑๗-๒๓ ตุลาคม ๒๕๔๗ เป็นช่วงปิดเทอม ข้าพเจ้าก็ได้ปฏิบัติธรรมพระกรรมฐานต่อเนื่องทั้งกลางวันกลางคืน เป็นเวลา ๗ วัน ๗ คืน ทำให้ข้าพเจ้ามีความรู้สึกดีขึ้นทั้งร่างกายและจิตใจ วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๗ ข้าพเจ้าได้มากราบนมัสการหลวงพ่อบอกอีกครั้งหนึ่ง เพื่อรายงานผลการปฏิบัติธรรมพระกรรมฐานว่า ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติเดิม ๓ ชั่วโมง นิ่ง ๓ ชั่วโมง ครบแล้ว

ปฏิบัติ ๓ ครั้ง ทำให้ข้าพเจ้ามีสติดีขึ้น แก้ไขปัญหาทาง
ด้านจิตใจของตนเองได้ และหยุดทานยาโรงพยาบาล
ราชบุรี ตั้งแต่วันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๔๗ เป็นต้นมา ขอ
ให้หลวงพ่อดีโปรดกรุณาแผ่เมตตาให้ข้าพเจ้ามีสติปัญญาดี
ในการปฏิบัติธรรมพระกรรมฐานให้ดียิ่งขึ้นตลอดไปเทอญ

ปัจจุบันข้าพเจ้ายังคงปฏิบัติธรรมพระกรรมฐานอย่าง
ต่อเนื่องทุกวันมิได้ขาด ส่วนอาการโรคร้ายที่ข้าพเจ้าเป็นก็
ไม่กำเริบ และหายขาดด้วย ขอให้หลวงพ่อดีโปรดกรุณา
แผ่เมตตาให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด

เพราะบารมีของหลวงปู่

จากรุวรรณ จารุศรีวรรณ

ข้าพเจ้า น.ส.จากรุวรรณ
จารุศรีวรรณ อายุ ๕๓ ปี ได้
ไปที่วัดอัมพวัน เมื่อวันที่ ๑๘
สิงหาคม ๒๕๔๑ สาเหตุที่ไป
เนื่องจากพี่สาว คือน.ส.เจริญพร
จากรุศรีวรรณ (เสียชีวิตไปแล้ว
เมื่อ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๔)
ป่วยเป็นโรคมะเร็งที่เต้านม กว่า

จะรู้ว่าเป็นมะเร็งก็มีอาการมากแล้ว หมอบอกว่าจะต้อง
ตัดเต้านมและผ่ากระดูกสันหลังด้วย เมื่อเสร็จแล้วต้องไปฉาย
รังสีที่โรงพยาบาลศิริราช ซึ่งจะเป็นการทรมานคนไข้มาก
ที่จะต้องนั่งรถไปมาระหว่างโรงพยาบาล พี่ๆน้องๆจึงได้
ปรึกษากัน และตกลงจะส่งพี่สาวไปรักษาที่โรงพยาบาลศิริ
ราช หลังจากที่คุณหมอบอกได้ดูฟิล์ม X-RAY แล้วท่านสั่งให้
รีบส่งพี่สาวเข้ารักษาในโรงพยาบาลด่วน เพื่อจะรีบผ่าตัด
กระดูกสันหลัง เนื่องจากกระดูกหลุดไปทับเส้นประสาท
ข้าพเจ้าจึงได้จัดการส่งพี่สาวเข้าโรงพยาบาลศิริราช ภายหลัง
ผ่าตัดคุณหมอบอกว่า คนไข้มีอาการมากเนื่องจากเป็นมะเร็ง

ขั้นสุดท้าย คงจะมีชีวิตอยู่ได้ไม่เกินสิ้นปี ๒๕๔๑ ขอให้
ญาติๆทุกคนทำใจ

เมื่อทราบเช่นนี้แล้ว พี่สาวอีกคนหนึ่งของข้าพเจ้า
คือ น.ส.พัชราภรณ์ จารุศรีวรรณ ก็ปรารภกับข้าพเจ้า
ว่า เคยอ่านหนังสือเรื่องสัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม
หลวงพ่อกับในเรื่องท่านเก่งมาก ท่านสามารถแผ่เมตตาช่วย
เหลือสัตว์โลกเสมอ แต่ข้าพเจ้าเข้าใจว่าหลวงพ่อกับท่านคง
มรณภาพไปแล้ว จนได้อ่านหนังสือเรื่องกฎแห่งกรรม เล่ม
ที่ ๖ จึงทราบว่าหลวงพ่อกับท่านยังมีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าและ
พี่พัชราภรณ์อยากไปกราบนมัสการหลวงพ่อกับท่าน แต่ไม่ทราบ
ว่าจะไปอย่างไร พี่พัชราภรณ์จึงได้โทรศัพท์ถามเส้นทางที่
จะไปวัดกับลูกศิษย์หลวงพ่อกับท่าน ซึ่งมีเบอร์โทรศัพท์และที่อยู่
อยู่ในหนังสือกฎแห่งกรรม เล่มที่ ๖ และได้เล่าอาการ
ป่วยของพี่เจริญพรให้ฟัง ผู้มีพระคุณท่านนั้นได้บอกทำให้
ไปหาหลวงพ่อด่วน ท่านสามารถช่วยได้ และเขายังได้บอก
ด้วยว่า วันที่ ๑๕ สิงหาคม เขาเพิ่งไปงานวันเกิดหลวงพ่อกับท่าน

๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๑ ข้าพเจ้าจึงให้น้องชาย
ขับรถพาข้าพเจ้าไปนมัสการหลวงพ่อกับท่านที่วัด แต่ท่านไม่ได้
อยู่ที่กุฏิ และด้วยโชคของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าไปพบหลวงพ่อกับ
ท่านก็ถามว่าโยมจะมาหาหลวงพ่อกับท่านเรื่องอะไร ข้าพเจ้า
จึงได้เล่าอาการของพี่เจริญพรให้หลวงพ่อกับท่านฟัง และได้บอก
หลวงพ่อกับท่านว่า อยากให้หลวงพ่อกับท่านช่วยแผ่เมตตาให้พี่เจริญพร
หลวงพ่อกับท่านจึงได้แนะนำข้าพเจ้าให้เขียนชื่อผู้ป่วยและที่อยู่ที่กำลัง

พักรักษาตัวอยู่ ลงที่หน้าของจดหมาย แล้วนำไปใส่ในบาตรของหลวงพ่อ เมื่อถึงเวลากลางคืนหลวงพ่อก็จะสวดมนต์แผ่เมตตาให้ ข้าพเจ้าจึงรีบทำตามที่หลวงพ่อบอก และนำต่อมาวันอาทิตย์ที่ ๒๒ สิงหาคม ข้าพเจ้าก็ไปนมัสการหลวงพ่อบุญคุณ คราวนี้ข้าพเจ้ารู้แล้วว่าควรทำอะไร ก่อนที่หลวงพ่อบุญคุณจะเทศน์ ข้าพเจ้ารีบไปนั่งข้างหน้า หลังจากที่หลวงพ่อบุญคุณจบแล้ว ข้าพเจ้าได้เล่าอาการของพี่เจริญพรให้ท่านฟัง ท่านนั่งก้มหน้า สักพักท่านก็เงยหน้าขึ้นมาแล้วพูดยิ้มๆว่า ไม่เป็นไรแล้ว วันนั้นหลังจากที่ข้าพเจ้ากลับถึงบ้านก็ได้บอกกับพี่พัชรภรณ์ว่า หลวงพ่อบอกว่าไม่เป็นไรแล้ว พี่พัชรภรณ์ได้แย้งว่าวันนี้คุณหมอที่ห้องไอ.ซี.ยู. เพิ่งบอกว่าอาการหนักมาก คงต้องอยู่ห้อง ไอ.ซี.ยู. เป็นเดือน

วันรุ่งขึ้น ซึ่งตรงกับวันจันทร์ เวลาประมาณ ๑๐ โมงเช้า ทางโรงพยาบาลศิริราชได้โทรศัพท์มาที่บ้านให้รีบไปโรงพยาบาลด่วน เพื่อติดต่อห้องพักฟื้น เพราะพี่เจริญพรมีอาการดีขึ้น สามารถออกจากห้อง ไอ.ซี.ยู. ได้ อีก ๒-๓ วัน สิ่งนี้ถ้าไม่เพราะบารมีของหลวงพ่อบุญคุณแล้วจะให้เรียกว่าอะไร ทั้งๆที่คุณหมอได้บอกว่าอาการโคมาต้องอยู่ห้อง ไอ.ซี.ยู. นานเป็นเดือน แต่หลังจากที่หลวงพ่อบุญคุณบอกกับข้าพเจ้าว่า ไม่เป็นไร หายแล้ว พี่สาวของข้าพเจ้าก็ได้ออกจากห้อง ไอ.ซี.ยู.

หลังจากที่พี่เจริญพรออกมาพักฟื้นที่ห้องแล้ว

ข้าพเจ้าสังเกตเห็นพีเจริญพรจึงมีอาการหวาดผวายุ่เรื่อยๆ จึงได้ซักถามดู ครั้งแรกไม่ยอมบอก แต่เมื่อถูกซักบ่อยๆ เข้าจึงยอมเล่าให้ฟังว่า ขณะที่อยู่ห้อง ไอ.ซี.ยู. ได้เห็นผู้ชาย ๓ คน รูปร่างสูงใหญ่ ตัวดำ นุ่งผ้าเตี่ยว คล้ายยมทูต จะนำเอาพีเจริญพรไป และพยายามจะผลักเขาเข้าเตาเผา ซึ่งมีไฟกำลังลุกร้อนมาก พีเจริญพรกลัวมากแต่ก็สู้แรงผู้ชาย ๓ คนไม่ได้ ทันใดนั้นก็มึพระรูปหนึ่งมาช่วยไว้ และบอกชายทั้ง ๓ ว่า จับผิดคนแล้ว คนข้างๆ ต่างหากที่หมดอายุขัยแล้ว รุ่งขึ้นหญิงชราที่อยู่เตียงข้างๆ ซึ่งมีอาการโคม่า มาหลายวันแล้วก็สิ้นใจ

จากการที่พีเจริญพรเล่าให้ฟังข้าพเจ้าจึงได้นำรูปหลวงพ่อด่างๆให้ดู และถามว่าพระรูปไหนที่มาช่วย ซึ่งพีเจริญก็ชี้ได้ถูกต้อง ซึ่งตัวพีเจริญพรไม่เคยรู้จักหลวงพ่อก่อนเลย จากเหตุการณ์นี้ทำให้ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าไม่ใช่เพราะบารมีของหลวงพ่อ พีเจริญพรคงเสียชีวิตตั้งแต่อยู่ห้องไอ.ซี.ยู. แล้ว คงไม่สามารถมีชีวิตอยู่ต่อมาอีกประมาณ ๒ ปีกว่า และก่อนที่จะสิ้นใจ ๑ วัน พีเจริญพรได้เล่าให้ฟังว่า ผันเห็นหลวงพ่อมารับไป ข้าพเจ้าจึงมั่นใจว่าด้วยบารมีของหลวงพ่อ พีเจริญพรคงไปอย่างมีความสุข

อีกเรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้นกับตัวข้าพเจ้าเองคือ เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๖ ข้าพเจ้ามีเรื่องกับเจ้านาย สาเหตุเพราะเขาจะไล่แม่บ้านออก เนื่องจากแม่บ้านไปมีเรื่องกับ

พนักงานชาวอินเดียคนหนึ่ง ทำให้พนักงานชาวอินเดียคนนั้นไม่พอใจที่แม่บ้านไปว่าคนของเขา ข้าพเจ้าจึงได้พูดว่าไม่ควรฟังความข้างเดียว ควรจะเรียกแม่บ้านมาสอบถามสาเหตุด้วย แต่พนักงานชาวอินเดียคนดังกล่าวก็ยังไม่ยอมจบเรื่อง ด้วยความโมโหข้าพเจ้าลาออกเพราะมีความรู้สึกว่าเขาพยายามจะบีบให้ข้าพเจ้าออก ฉะนั้นอย่าให้เขาไล่เลย ออกเองดีกว่า

อยู่มาวันหนึ่งหุ้นส่วนของเจ้านายคนหนึ่ง ได้โทรศัพท์ทางไกลมาจากฮ่องกงมาหาข้าพเจ้า และขอร้องให้ข้าพเจ้ากลับไปทำงานเหมือนเดิม ข้าพเจ้าจึงตอบว่าเพื่อเห็นแก่หน้าพี่ก็จะไป แต่ต้องมาพูดคุยกันต่อหน้าทั้ง ๓ คนก่อน และเรื่องก็ได้เงียบไปประมาณสัปดาห์

ต่อมาวันที่ ๗ เมษายน ข้าพเจ้าได้ไปปฏิบัติธรรมนั้งกรรมฐานที่วัดอัมพวัน เป็นเวลา ๗ วัน ในขณะที่ข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมอยู่นั้น ได้ตั้งจิตอธิษฐานขอพรจากหลวงพ่อกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลกว่า ในการที่ข้าพเจ้าออกจากงานครั้งนี้ ถ้าข้าพเจ้าไม่ผิดก็ขอให้เจ้านายโทรศัพท์มาตามข้าพเจ้าให้กลับไปทำงานต่อ

หลังจากที่ข้าพเจ้ากลับจากปฏิบัติธรรมมาอยู่บ้านได้ประมาณ ๒ วัน เจ้านายก็ได้โทรศัพท์มาหาข้าพเจ้า เขาได้บอกให้ข้าพเจ้าไปพูดคุยกับเขาที่บริษัท ข้าพเจ้าก็ตอบตกลง เมื่อถึงวันนัดข้าพเจ้าก็ได้เข้าไปที่บริษัท พบเจ้านาย และเขาได้ขอร้องให้ข้าพเจ้ากลับเข้าไปทำงานใหม่

และขอโทษข้าพเจ้าเรื่องที่เกิดขึ้นด้วย ซึ่งข้าพเจ้าได้บอก
เขาว่าเรื่องที่เกิดขึ้นนี้แรงด้วยกันทั้งสองฝ่าย ข้าพเจ้าก็มี
ส่วนผิดด้วยที่ใจร้อนเกินไป ณ โอกาสนี้ข้าพเจ้าก็ขอโทษ
ด้วย

เรื่องที่เจ้านายมาตามให้ข้าพเจ้ากลับไปทำงานใหม่
นั้น ข้าพเจ้าทราบภายหลังว่าเขาถูกตำหนิจากหุ้นส่วนของ
เขา อย่าเข้าข้างคนอินเดียวกันมากเกินไป ควรฟัง
เหตุผลทั้งสองฝ่ายก่อน ไม่ใช่หนีทุกอย่างให้ใครออกก็ไล่ออก
และเหตุการณ์นี้แม่บ้านไม่ผิด จึงทำให้ข้าพเจ้าพิจารณา
ตนเองโดยการลาออก เมื่อเรื่องเป็นเช่นนี้เจ้านายจึงควร
มาตามข้าพเจ้าให้กลับไปทำงานด้วยตนเอง

จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ข้าพเจ้าขอกราบขอบ
พระคุณหลวงพ่อบุญอย่างสูง ที่อบรมให้ข้าพเจ้ารู้จัก
สวดมนต์และใจเย็นขึ้น ซึ่งแต่ก่อนข้าพเจ้าจะเป็นคนใจร้อน
มาก และไม่รู้จักสวดมนต์ เพราะที่บ้านเป็นคนจีน ดังนั้น
จึงขอฝากบอกทุกๆท่านว่าจงทำแต่ความดี หมั่นสวดมนต์
อย่างสม่ำเสมอ และฝึกปฏิบัติธรรมนั่งกรรมฐานบ่อยๆ ผล
ดีก็จะตามมาให้เห็น

อานิสงส์พระกรรมฐาน และ บารมีของหลวงพ่ोजรัญ

บุญนาถ พุ่มโพธิ์สุวรรณ

ข้าพเจ้าเป็นชาวโคราช ปัจจุบันอายุ ๗๖ ปีเศษ ข้าพเจ้าและครอบครัวได้มาฝึกพระกรรมฐานที่วัดอัมวันครั้งแรก เมื่อเดือนมีนาคม ๒๕๓๖ โดยมีแม่ชีชุงอ๋อเป็นครูสอนพระกรรมฐานและเป็นผู้ควบคุมการปฏิบัติร่วมกับแม่ชีสมคิด แม่ชีชุงอ๋อท่านสอนกรรมฐานให้ช่วงเวลาสั้นๆ แล้วปล่อยให้ปฏิบัติ ข้าพเจ้าพยายามทำก็ทำไม่ได้ เพราะแม่ชีชุงอ๋อท่านพูดภาษาไทยไม่ชัด ข้าพเจ้าได้พยายามมาปฏิบัติหลายครั้ง แต่ก็ยังทำไม่ได้ด้วยตนเอง รู้สึกว่ายากมาก หรือจะเป็นเพราะเวรกรรมสิ่งใดมาขัดขวาง จนรู้สึกท้อถอยไม่อยากจะทำต่อไป

วันหนึ่งหลวงพ่ोजรัญท่านลงมาเทศน์ให้พระกรรมฐานแก่สาธุศิษย์ หลวงพ่อได้กล่าวว่า พระกรรมฐานเป็นของดีมีค่า ละเอียดอ่อน จะต้องรักษาไว้ให้ดี ต้อง

หมั่นฝึกหมั่นทำ กลับไปที่บ้านก็ต้องทำทุกวัน แต่น่าเสียดาย และเสียใจ บางคนไม่มีความอดทน กลับเห็นว่าเป็นของยาก กลับไปแล้วก็ละทิ้งไม่ทำไม่ปฏิบัติ จึงเหมือนกับโองน้ำกัน รั่ว ใส่น้ำไว้เท่าไรก็เก็บน้ำไม่อยู่ รั่วทั้งเสียหมด น่าเสียดาย เสียเวลาเปล่าๆ บุคคลเช่นนั้นจะเอาดีไม่ได้ หลวงพ่อกล่าว เสร็จแล้วท่านก็มองมาที่ข้าพเจ้า หลวงพ่อท่านคงรู้ว่า ข้าพเจ้ารับพระกรรมฐานไปแล้วเมื่อทำไม่ได้ก็หยุด ไม่พยายามทำต่อ จึงเปรียบเสมือนกับโองน้ำกันรั่ว คำสอนของหลวงพ่อกำลังช่วยบันดาลใจให้ข้าพเจ้ามีความมานะ พยายามปฏิบัติพระกรรมฐานมาจนทุกวันนี้ เดี่ยวนี้ข้าพเจ้า ได้ปฏิบัติเป็นประจำทุกวันทั้งตอนเช้าและตอนเย็น

ประสบการณ์และความมหัศจรรย์ที่ข้าพเจ้าได้รับจากวัดอัมพวัน

๑) ข้าพเจ้ามาปฏิบัติพระกรรมฐานที่วัดอัมพวัน หลายครั้ง แต่ยังทำได้ไม่ดีนัก วันหนึ่งข้าพเจ้านั่งฝึกพระกรรมฐานที่สวนป่าวัดอัมพวัน ก็ปรากฏว่าบุตรสาวของข้าพเจ้าซึ่งเสียชีวิตไปเพราะอุบัติเหตุ เมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๓๕ ได้มานั่งอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า แต่งกายในชุดวันที่ประสบอุบัติเหตุ เขานั่งอยู่นานมาก ประมาณ ๑๐-๑๕ นาที แต่นั่งอยู่ประมาณ ๑๐ นาที ก็จะเปลี่ยนภาพจาก ผู้ใหญ่อายุ ๒๒ ปี มาเป็นเด็กนักเรียนชั้น ม.๒ นั่งอยู่อีก ประมาณ ๕ นาที แล้วจึงหายไป ขณะที่เห็นภาพของบุตรสาวปรากฏอยู่นั้น ข้าพเจ้าคิดอะไรไม่ออกและทำอะไร

ไม่ถูก ได้แต่นั่งร้องไห้มองภาพของบุตรสาวอย่างเดียว เมื่อเสร็จกรรมฐานแล้วกลับไปถึงบ้านจึงได้จดหมายมากราบเรียนถามหลวงพ่อบุญ ซึ่งหลวงพ่อบุญท่านได้เมตตาตอบจดหมายลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๓๗ ว่า “หนูอัมพรอยู่ที่ไหน ต้องการอะไร ไม่ต้องคำนึงถึง ขอให้โยมสวดพุทธคุณ พาหุงมหากา และปฏิบัติกรรมฐาน แผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวร และลูกสาวอัมพร แค่นี้ลูกสาวอัมพรก็ได้รับบุญกุศลอย่างเต็มที่”

๒) เดือนกันยายน ๒๕๔๐ เวลาประมาณ ๑๐.๐๐ น. ขณะนั่งกรรมฐานอยู่ที่ระเบียงหน้าอาคารชั้น ๒ ตึกแก้วหนึ่งอยู่บนต้นไม้สูงใกล้ๆกับกุฏิของแม่ใหญ่ ร้องส่งเสียงดัง ก้อกก้อก ก้อกก้อก พุท...โธ - พุท....โธ - พุท...โธ ซึ่งเสียงพุทโธ พุทโธ ดังชัดเจนเหมือนกับเสียงมนุษย์ แต่น้ำเสียงทุ้มและก้องกังวานกว่าเสียงของมนุษย์ ซึ่งไพเราะมาก เนื่องจากช่วงเช้าที่ผ่านมามีฝนตกและอากาศชื้นอยู่ด้วย เมื่อถึงเวลาพักรับประทานอาหารกลางวัน ขณะเดินเข้าโรงอาหาร คุณมานพ สิงห์วิเศษ ได้ถามข้าพเจ้าว่า เมื่อสักครู๋ได้ยินอะไรหรือเปล่า ข้าพเจ้าจึงตอบไปว่า พุทโธ โธโธ โธ โธ คุณมานพ จึงพูดต่อไปว่า “เสียงก้องกังวานไพเราะมาก นับว่าเป็นบุญกุศลอย่างยิ่งที่ได้ยินเสียงทิพย์เสียงสวรรค์ เช่นนี้”

๓) เดือนกันยายน ๒๕๔๓ ข้าพเจ้าเดินทางไปงานศพญาติที่อำเภอหนองหงส์ จังหวัดบุรีรัมย์ บนเส้น

ทางแคบๆ ซึ่งใช้สำหรับติดต่อบริเวณหมู่บ้าน ควายเป็นหนึ่ง
เขาผูกเชือกไว้แต่ไม่ปรากฏผู้เป็นเจ้าของ ควายตัวนั้นเดิน
ข้ามทางไปยืนอยู่อีกฝั่งหนึ่ง และมีเชือกตรึงขวางเส้นทาง
อยู่ ควายชุกคอและแหงนหน้าขึ้นทำตาทมิฬทึ่ง เหมือนโกรธ
จัด ข้าพเจ้าพยายามมองหาเจ้าของก็ไม่ปรากฏมีผู้คนอยู่
ใกล้ๆนั้นเลย ข้าพเจ้าคิดไม่ออกว่าทำอย่างไรจึงจะเดินทาง
ต่อไปได้ ทันใดนั้นแม่บ้านของข้าพเจ้าซึ่งนั่งอยู่ในรถได้ยก
มือขึ้นพนมพร้อมกับกล่าวว่า “หลวงพ่ोजรัญเจ้าขา มาช่วย
ลูกด้วยเถิด” พอกล่าวจบควายตัวนั้นก็ก้มหน้าลง และเดิน
กลับไปยังจุดที่เจ้าของผูกไว้ ในลักษณะเหมือนมีคนมาจูงเขา
ไป ข้าพเจ้าจึงพูดกับแม่บ้านว่าเพราะบารมีของหลวงพ่ोजรัญ
จริงๆ ควายจึงเปิดทางให้เราเดินทางต่อไปได้

๔) เดือนมกราคม ๒๕๔๕ ข้าพเจ้าจะเดินทาง
ข้ามไปฝั่งพม่า ที่อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย บังเอิญ
วันนั้นพอดีที่พม่าเขาประกาศปิดพรมแดน ห้ามประชาชน
เดินทางเข้าและออก ข้าพเจ้าจึงต้องย้อนกลับและแวะไป
ชมดอยแม่ฟ้าหลวง และก็ต่อไปชมพระธาตุดอยตุง เมื่อ
จะเดินทางกลับลงมา ปรากฏว่ารถยนต์สตาร์ทเครื่องไม่ติด
ขอรองให้ผู้อื่นช่วยแก้ไขหลายคนก็ไม่สำเร็จ ขณะนั้นเวลา
จวนมีตอยู่แล้ว รถคันอื่นเขาเดินทางกลับกันหมด เหลือ
อีกคันสุดท้ายกำลังจะกลับ ข้าพเจ้าจึงขออาศัยนั่งออกมา
ด้วย เพื่อจะไปลงที่บ่อมดำตรวจเพื่อขอความช่วยเหลือ ขณะ
นั่งรถออกมาได้ประมาณ ๓ ก.ม. พนักงานขับรถเขาพูด

ว่า รถคันนั้นตามมาได้แล้ว และเขาก็หยุดให้ข้าพเจ้าลง เมื่อขึ้นนั่งในรถข้าพเจ้าได้ถามกับแม่บ้านว่า ทำอย่างไร เครื่องยนต์จึงติดและเดินทางลงมาได้ แม่บ้านเขาบอกว่า ขณะที่นั่งอยู่ในความมืดก็คิดถึงหลวงพ่ोजรัญ “จึงยกมือขึ้นพนมขอให้หลวงพ่ोजรัญมาช่วยลูกด้วย ขอให้เครื่องยนต์ติดเถิด” พอกล่าวเสร็จบุตรชายของข้าพเจ้าสตาร์ทเครื่องยนต์เพียงครั้งเดียว เครื่องยนต์ก็ติดเป็นปกติมาจนทุกวันนี้ เหตุการณ์ครั้งนี้นับว่าเป็นอภินิหารของหลวงพ่ोजรัญจริงๆ ถ้าหลวงพ่ोजรัญท่านไม่เมตตาช่วยเหลือ ก็ไม่ทราบว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นกับครอบครัวของข้าพเจ้า เพราะที่พระธาตุตอดยตุงนั้นเป็นยอดเขาสูง และไม่มีผู้คนพักอาศัยอยู่ในเขตนั้นเลย จะมีก็แต่พระเจดีย์กับพระอุโบสถเท่านั้น

๕) วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๗ ข้าพเจ้าและครอบครัวเดินทางไปกราบนมัสการและร่วมบำเพ็ญบุญวันคล้ายวันเกิดของหลวงพ่ोजรัญ ที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี รถยนต์วิ่งออกจากโคราชมาได้ประมาณ ๔๐ ก.ม. ปรากฏมีควันขึ้นที่ช่องแอร์ และอีกไม่นานแอร์ก็ดับ จะแวะเข้าร้านซ่อมก็กลัวว่าจะไม่ทันพิธีของหลวงพ่ोजรัญ จึงปิดแอร์และเปิดกระจกรถวิ่งมาจนถึงวัดอัมพวัน แต่เที่ยวกลับพอขับรถออกมาถึงถนนสายเอเชียลองเปิดแอร์ดู ปรากฏว่าแอร์ติดเป็นปกติจนกระทั่งทุกวันนี้ “เหตุการณ์ครั้งนี้ก็คงเป็นเพราะบุญบารมีของหลวงพ่ोजรัญ ท่านแม่เมตตาให้กับลูกศิษย์ทุกคนให้เดินทางกลับโดยสวัสดิภาพ ประสบแต่

ความสุขความสำเร็จ ปราศจากภัยพิบัติและอุปสรรคทั้งปวง”
ข้าพเจ้าขอกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญ
จิตฺมโม ด้วยความเคารพบูชาอย่างสูงยิ่ง ขออำนาจคุณ
พระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย โปรดดลบันดาล
ให้หลวงพ่ोजรัญมีอายุยืนนาน สุขภาพพลานามัยสมบูรณ์
แข็งแรง ปราศจากโรคภัยทั้งปวงเทอญ

ปาฏิหาริย์มีจริง

บำเพ็ญ วัชงเงิน

ข้าพเจ้าเคยเห็นและรู้จัก พระเดชพระคุณหลวงพ่อกวาง โทรทัศน์มานานแล้ว ตั้งแต่สมัย ข้าพเจ้ายังเป็นเด็กวัยรุ่น แต่ตอน นั้นข้าพเจ้าคงบุญยังไม่ถึงจึงยังไม่ซาบซึ้งถึงพระธรรมคำสั่งสอน ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อกวาง หน้าซำในใจยังนึกตำหนิหลวงพ่อกวาง ด้วยซ้ำว่าพระรูปนี้ทำไมดูจืดเลย ผอมก็ผอม (เพราะความ เชื่อในตอนนั้นว่า พระสงฆ์ผู้เป็นใหญ่ต้องรูปร่างอ้วนท้วน ยิ้มแย้มแจ่มใส ใจดี) ความคิดในตอนนั้นกับการที่ได้รู้จัก กับพระเดชพระคุณหลวงพ่อกวางในครั้งนี้ ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเป็น บาปทางใจเป็นอย่างมากจนถึงทุกวันนี้

ข้าพเจ้ารับราชการเป็นครู ตรีคุณของข้าพเจ้าเป็น ครูเกือบทั้งหมด ตลอดระยะเวลาที่รับราชการ ข้าพเจ้าได้ ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเอาใจใส่ อุทิศตน เสียสละ จนรู้ ตัวว่าเวลาให้กับทางราชการนั้นมากกว่าครอบครัว สิ่งที่ได้รับคือความภูมิใจที่มีลูกศิษย์มากมาย เพื่อนร่วมงานรักใคร่

จนบางครั้งมีคณินิจา ได้รับรางวัลจากชีวิตการทำงานมาพอสมควร และได้รับความเมตตา ความไว้นื้อเชื่อใจจากผู้บังคับบัญชามอบหมายงานให้ทำอย่างเต็มความสามารถ

ข้าพเจ้าเริ่มมาปฏิบัติธรรมครั้งแรกที่วัดอัมพวันเมื่อปี ๒๕๔๕ เพราะอยากเรียนรู้ และได้ยินกิตติศัพท์บารมีของพระเดชพระคุณหลวงปู่ เรามากัน ๔ คน พ่อ แม่ ลูก มีแม่ซึ่งง้อเป็นครูผู้ฝึก ผู้มาปฏิบัติเยอะมาก ที่พักผ่อนนอนอยู่ใต้ถุนศาลา คนแน่นมาก แต่สังเกตได้ว่าไม่มีใครบ่น ทุกคนมาปฏิบัติตัวใครตัวมัน แทบไม่คุยกัน อยู่ ๓ วัน ข้าพเจ้าไม่ได้อะไรเลย แต่พบความอัศจรรย์ว่าทุกคนที่มาวัดมาเพื่อปฏิบัติจริงๆ แต่ละคนผิวพรรณผ่องใส วิชาข้างเป็นแดนธรรมะจริงๆ

จนกระทั่งปลายปี ๒๕๔๕ ข้าพเจ้าได้รับทุกข์ทางใจอย่างหนัก โรงเรียนเปลี่ยนแปลงผู้บริหารใหม่ ข้าพเจ้าซึ่งปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าฝ่ายธุรการและสอนนักเรียนด้วย ก็ปฏิบัติหน้าที่ตามปกติ แต่การทำงานของข้าพเจ้าไม่เคยทำอะไรถูกใจผู้บริหารคนใหม่เลย ที่ผ่านมาข้าพเจ้าเคยได้รับแต่คำชมในการทำงาน แต่กับผู้บริหารคนนี้ข้าพเจ้าถูกตำหนิมาโดยตลอด แต่ข้าพเจ้าก็อดทนทำงานต่อตามที่ได้รับมอบหมาย แต่ยิ่งทำก็ยิ่งเหมือนทำผิดมาก ข้าพเจ้าถูกตำหนิและถูกตรวจสอบ ข้อผิดพลาดของข้าพเจ้าถูกผู้บริหารสรุปแจ้งให้ที่ประชุมผู้บริหารฝ่ายทราบ ตอนนั้นข้าพเจ้าเครียด

มาก นอนไม่หลับ สามีก็พลอยทุกข์ใจไปด้วย ในที่สุด
ข้าพเจ้าก็บันทึกขอลาออกจากการเป็นหัวหน้าฝ่าย ทำ
หน้าที่สอนอย่างเดียว

ในช่วงที่ข้าพเจ้าทุกข์ใจเรื่องงานและผู้บังคับบัญชา
นั้น เหมือนมีคนมาช่วยชี้ทางแสงสว่างแห่งชีวิต คุณอัมพร
เหลือ่องลักขณาวลัย ผู้ปกครองลูกศิษย์ของข้าพเจ้าได้ฝาก
หนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ และหนังสือบทสวดมนต์
ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อกุศลมาให้ข้าพเจ้าอ่าน ชีวิตทุกคนที่
ลงกฎแห่งกรรมน่าสนใจ ทุกคนมีความทุกข์ หลังจากมา
ปฏิบัติธรรมกับพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็ได้พบแสงสว่าง
แห่งชีวิต เจอแต่สิ่งที่ดีงาม แก้ปัญหาตนเองได้ ทุกคนมีชีวิต
ที่มีความสุขขึ้น ข้าพเจ้าได้ไปวัดอัมพวัน เข้ากราบพระเดช
พระคุณหลวงพ่อก่อนกลับพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็ได้หัน
หน้ามาทางข้าพเจ้า และกล่าวเบาๆให้ข้าพเจ้าได้ยินว่า ให้
สวดมนต์

จากนั้นมาข้าพเจ้าก็เริ่มสวดมนต์ พาหุงมหากา อิติปิ
โสภควา จากเท่าอายุบวกหนึ่ง เป็นวันละ ๑๐๘ จบ ตาม
ด้วยคาถาชินบัญชร และคาถาบูชาเสด็จพ่อ ร.๕ ปฏิบัติ
กรรมฐานได้บ้างไม่ได้บ้าง ทั้งที่บ้านและที่วัด แรกๆได้ความ
ทรมาณและความเจ็บปวด นั่งไม่ถึง ๓๐ นาที ความปวดก็
เริ่มมาเป็นมารแล้ว ได้ครูสอนให้มีความอดทน รักษาัจจะ
ทนให้ครบเวลาที่กำหนด ครูบอกถ้าทนไม่ได้แค่นี้แล้วจะไป

ทนกับโลกภายนอกได้อย่างไร ปฏิบัติช่วงนั้นน้ำตาไหล ร้องไห้ เพราะคำของครูสอน และมีปีที่ปฏิบัติได้ตามสัจจะ ถึงแม้ว่าจะปฏิบัติ แต่ชีวิตการทำงานไม่มีอะไรดีขึ้น(อาจเป็น เพราะเพิ่งปฏิบัติ) ยังถูกเฟื่องเลี้ยงเหมือนเดิม ข้อหาที่ได้รับรู้สึก จะรุนแรงกว่าเดิมด้วยซ้ำ ข้าพเจ้าถูกกล่าวหาว่ายุยงส่งเสริม เด็ก ทำลายชื่อเสียงของผู้บริหารโรงเรียน ทำให้โรงเรียนเสียหาย เรื่องราวของข้าพเจ้าถูกผู้บริหารตำหนิในที่ประชุม นำไปเล่าให้ผู้บังคับบัญชาระดับสูงขึ้นไปฟัง แต่ข้าพเจ้าก็เฉย ไม่ได้โต้ตอบ เพราะข้าพเจ้ารู้ตัวของข้าพเจ้าดีว่าข้าพเจ้าไม่ได้ทำ และไม่ได้ทำตัวเลวร้ายอย่างที่เขาคิด

อุปสรรคนี้อเองทำให้ข้าพเจ้ามีมานะปฏิบัติธรรมมากขึ้น หลังปฏิบัติต้องจดบันทึกทุกครั้ง เพื่อให้ทราบถึงพัฒนาการและสภาวะธรรมที่เกิดในระหว่างที่ปฏิบัติที่วัด ๗ วัน หลังจากนั้นก็ไปฝึกปฏิบัติที่บ้านต่ออีก ๖ วัน ทรมานและเจ็บปวดมากแต่ก็ทนเพราะมีใจแน่วแน่ที่จะชดใช้หนี้กรรม แต่ความทุกข์ก็ไม่หมดสิ้น

วันที่ ๑ พ.ย. ๒๕๔๗ ข้าพเจ้าได้รับกรรมอีกครั้ง เมื่อได้รับคำสั่งให้ย้ายไปปฏิบัติราชการที่อื่น ข้าพเจ้าตั้งสติ ทำเรื่องขอระงับการย้าย ญาติของข้าพเจ้าทุกคนทราบข่าวต่างทุกข์ใจทุกคน ย่าของข้าพเจ้าอายุ ๘๐ ปี ถึงกับเครียดป่วยเข้าโรงพยาบาล แม่ของข้าพเจ้าทุกข์ใจมากนอนไม่หลับ นักเรียนทั้งศิษย์เก่าและศิษย์ปัจจุบันมาให้กำลังใจ และผู้ใหญ่หลายท่านได้ให้คำแนะนำแก่ข้าพเจ้า ผู้ปกครองนักเรียนบาง

ท่านช่วยเดินเรื่องระงับการย้าย ข้าพเจ้าขอพึ่งพระเดชพระคุณหลวงพ่อ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดีเมตดาอย่างสูงรับเรื่องของข้าพเจ้าและแผ่เมตตาให้ ข้าพเจ้านำเรื่องขอระงับย้ายไปส่งตามลำดับขั้นตอน ข้าพเจ้าทำใจให้สงบและ “รอดูปาฏิหาริย์มีจริง” และในที่สุดปาฏิหาริย์ก็มีจริง เรื่องขอระงับการย้ายประสบความสำเร็จ ข้าพเจ้าจึงได้ปฏิบัติหน้าที่ที่โรงเรียนเดิมต่อไป

๒ ปีที่ทรมาณในชีวิตการรับราชการ และใน ๒ ปีเดียวกันนี้ให้ข้าพเจ้าได้เข้าปฏิบัติกรรมฐาน มันให้คุณค่าแก่ชีวิตของข้าพเจ้าและครอบครัวเป็นอันมาก ทำให้รู้ว่า

“ทุกคนมีกรรมนำมาเกิด

ทุกคนมีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์พวกพ้อง

ทุกข์และกรรมของแต่ละคนไม่เหมือนกัน”

ข้าพเจ้าจะพยายามชดใช้กรรมที่นำข้าพเจ้าให้มาเกิด โดยการปฏิบัติกรรมฐานตามแนวทางที่หลวงพ่อสั่งสอนไว้ และจะทำตนให้เป็นประโยชน์แก่สังคม และส่วนรวมให้มากที่สุด เท่าที่สติปัญญาและโอกาสจะทำได้

กราบขอพระคุณผู้บริหารโรงเรียน ที่ทำให้ชีวิตข้าพเจ้าได้เข้าหาธรรมะและทางปฏิบัติที่ถูกต้อง

กราบแทบเท้าพระธรรมสิงหบุราจารย์ที่มีเมตตา และให้โอกาสแก่ข้าพเจ้าได้รู้ซึ่งถึงธรรมะ การปฏิบัติกรรมฐาน ความอดทน การมองโลกและมองคนอย่างมีสติขั้น คัดก่อนพูด

ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย
ช่วยคุ้มครองปกป้องรักษา และบันดาลให้พระเดชพระคุณ
พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ จิตฺตมฺโม) มีอายุยืน
ยืนนาน สุขภาพพลานามัยแข็งแรงสมบูรณ์ ปราศจากโรค
ภัยไข้เจ็บ เป็นเสาหลักแห่งพระพุทธศาสนา และเป็น
ร่มโพธิ์ร่มไทร ให้คนไทยและชาวต่างประเทศได้พึ่งพิง
ตลอดนานเท่านาน เทอญ

หนทางพิสุทธิสู่เส้นทางสายเอก(๒)

ศุภรัตน์ ประศุพัฒนา

ข้าพเจ้านึกขอบคุณในบุญวาสนาของตนเอง ที่ได้เกิดมาเป็นพุทธศาสนิกชนในประเทศไทย ที่สำคัญที่สุดคือได้มีโอกาสเป็นลูกศิษย์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญ จิตธมฺโม หลวงพ่อผู้เปรียบเสมือนพ่อแม่ของข้าพเจ้า เป็นผู้ให้กำเนิดในทางธรรมอย่างเต็มภาคภูมิ หลวงพ่อได้ขัดเกลาข้าพเจ้าในทุกด้าน สอนให้ข้าพเจ้าเป็นคนดี ดีทั้งต่อตนเองและต่อผู้อื่น คำว่าเป็น “คนดี” นั้น มิได้หมายความว่าถึงเพียงประพฤติปฏิบัติชอบเท่านั้น แต่หลวงพ่อยังสอนให้เรารู้จัก “ชำระใจให้บริสุทธิ์” อันเป็นความดีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพระพุทธศาสนา และท่านก็ได้สอนสิ่งเหล่านี้เสมอมา ถึงแม้การสอนในเรื่องชำระใจให้บริสุทธิ์นั้นจะไม่ง่ายเลย แต่หลวงพ่อก็ได้ทุ่มเทกำลังกายกำลังใจสอนต่อเนื่องมาตลอด เป็นระยะเวลาหลายสิบปี อย่างมิรู้เหน็ดเหนื่อย เพียงเพราะท่านอยากให้เราชาวพุทธได้ของดีอย่างแท้จริงจากพระพุทธศาสนา หลวงพ่อท่านได้ปฏิบัติให้เราดูเป็นแบบอย่างแล้ว ได้พิสุจน์

ให้เราเห็นแล้วว่าทำได้ เห็นผลจริง ท่านจึงได้นำมาสอนเรา

หลวงพ่อกเคยบอกกับข้าพเจ้าว่า “หลวงพ่อกไม่ต้องการอะไรมากไปกว่าอยากให้เป็นคนดีของสังคม เท่านั้นหลวงพ่อกก็พอใจแล้ว” ความหมายของ “เป็นคนดีของสังคม” นั้นหมายถึงความดีทั้งกายและใจจนถึงที่สุดแห่งความดี เมื่อเราดีต่อตนเองแล้ว ฟังพาดตนเองได้แล้ว เราจึงช่วยเหลือสังคมและประเทศชาติ พลังแห่งความดีก็จะแผ่ไพศาลออกไป หลวงพ่อกได้สอนให้ข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมตั้งแต่ข้าพเจ้าปฏิบัติไม่เป็น และไม่มีความรู้เลย จนกระทั่งได้พบอานิสงส์ของการปฏิบัติธรรมเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งอานิสงส์ที่เป็นรูปธรรม และทางด้านการพัฒนาของจิต

เมื่อช่วงเดือนมกราคม พ.ศ.๒๕๔๘ ที่ผ่านมา ข้าพเจ้าได้ฝึกปฏิบัติกรรมฐาน และลองฝึกกำหนด “รู้หนอ” โดยกำหนดอยู่ที่ลิ้นปี กำหนดรู้หนอยาว ๆ ให้มีสติอยู่ตลอดเวลา ข้าพเจ้าพบว่าเมื่อฝึกไปนาน ๆ สติจะมั่นคงอยู่กับปัจจุบัน จนเกิดภาวะอันเป็นปัจจุบันอยู่ตลอดเวลา เมื่อมีปัจจุบันโดยมีสติกำกับอยู่ตลอดเวลา ทั้งกายและจิตก็ตื่นระว่างไว มีความรู้ตัวทั่วพร้อมต่อการสัมผัสจากสิ่งภายนอก ที่มากระทบต่ออายตนะภายในทั้ง ๖

สิ่งเหล่านี้อยู่ในคำสอนและแนวการปฏิบัติธรรมของหลวงพ่อก พระเดชพระคุณหลวงพ่อกกล่าวว่า ถึงแม้เราจะปฏิบัติกรรมฐานทุกวัน เราก็ควรกำหนดสติในอิริยาบถต่าง ๆ ด้วย เท่ากับเราเจริญสติตลอดเวลา

นอกจากนี้ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติกรรมฐานแล้วแผ่เมตตาให้บุพการีและญาติพี่น้องอยู่เสมอๆ ปรากฏว่าคืนหนึ่งคุณพ่อที่เสียชีวิตไปหลายปี ได้มาหาข้าพเจ้าในฝันด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม ข้าพเจ้าเข้าไปกราบเท้าท่าน ท่านก็บอกว่า “ขอบใจนะลูกที่แผ่เมตตามาให้ พ่อได้รับผลบุญนั้น สบายดีและมีความสุข” ดังนั้นการปฏิบัติกรรมฐานจึงเป็นบุญใหญ่ที่เราสามารถอุทิศบุญนั้นให้กับผู้อื่นได้ด้วย

ยิ่งปฏิบัติธรรมมากเท่าใด ข้าพเจ้าก็ยิ่งพบข้อเสียหรือความไม่ดีของตนเองมากขึ้นเท่านั้น รู้สึกว่าตัวนั้นตกเป็นทาสของกิเลสไปเสียทุกเรื่อง บางเรื่องนั้นเราคิดว่าเราดีแล้ว แต่ความเป็นจริงเรากำลังถูกกิเลสกำกับอยู่หลายชั้นหลายตอนจนแทบไม่น่าเชื่อ ถ้าลำพังเรามีได้เคยฝึกปฏิบัติมาก่อน เราอาจจะไม่รู้เลย

ข้าพเจ้าในฐานะที่เป็นลูกศิษย์ของท่าน จึงขอสนองคุณครูบาอาจารย์คือหลวงพ่อ โดยการตั้งใจปฏิบัติตามคำสอนของหลวงพ่อ ท่านผู้เป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อทุกท่าน ขอให้ท่านได้ทำตามที่หลวงพ่อสอนเถิด ท่านจะได้ของดีจากวัดอัมพวันอย่างแน่นอน ไม่มีผิดพลาด ในเมื่อท่านทุ่มเทสอน เราก็ควรตั้งใจปฏิบัติ ขอให้ท่านได้ดวงความดีนี้ไว้เถิด

ลูกขอกราบระลึกถึงพระคุณของหลวงพ่อมา ณ ที่นี้ ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทั้งปวง ขอให้หลวงพ่อจงมีสุขภาพสมบูรณ์ แข็งแรงด้วยเทอญ

ปาฏิหาริย์

พลตรีหญิงจินตนา อัฒวานิช

ดิฉันรู้จักหลวงพ่ोजรัญจากการไปทำบุญที่วัดชลประทานรังสฤษฎ์ เมื่อมีเวลา ก็จะเดินดูหนังสือที่วัดมีขาย ได้พบหนังสือกฎแห่งกรรม เปิดอ่านดูคร่าวๆ ก็สนใจ แต่ยังไม่ได้คิดที่จะไปที่วัดอัมพวัน หลังจากนั้นได้สัก

อาทิตย์เปิดโทรทัศน์พบรายการพระเทศน์ ฟังดูว่าพระองค์นี้เทศน์ได้น่าฟัง แต่ก็ยังไม่ทราบชื่อจนตัววิ่งขึ้น จึงทราบว่าท่านคือหลวงพ่ोजรัญ จิตธมฺโมนึกไปถึงหนังสือทันที ตื่นเต้นมากกว่าได้พบท่านแล้ว เกิดศรัทธาอย่างแรงกล้าที่จะไปกราบตัวจริงให้ได้ แต่ขัดข้องตรงที่ไม่ทราบว่าวัดตั้งอยู่ที่ใด จึงกลับไปวัดชลประทานฯ ซื้อหนังสือกฎแห่งกรรม เพราะจำได้ว่าเขาพิมพ์แผนที่ทางไปวัดไว้ด้านหลัง ในขณะที่นั้นประมาณปี ๒๕๓๕

เมื่อวันเดินทางมาถึงวัด รู้สึกที่ง วัดนี้สะอาด สงบ แม้จะมีผู้คนมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีห้องน้ำสร้างไว้เป็นแถว เป็นที่ปลดทุกข์ทางกายได้เต็มที่ ส่วนทุกข์ทาง

ใจนั้นก็ทราบว่ามันจัดที่ไว้ให้มาปฏิบัติธรรม โดยมีอาหาร และที่อยู่ให้พร้อมและไม่มีค่าใช้จ่ายใดๆ หากท่านมาปฏิบัติ เพียงแต่ให้อยู่ในกฎระเบียบที่กำหนดไว้เพื่อคนหมู่มากจะได้ อยู่ร่วมกันโดยสันติ และจากนั้นได้มีโอกาสกราบหลวงพ่อ ซึ่งลงมารับแขกตอนบ่าย ๒ โมง หลังจากวันนั้นดิฉันได้ มากราบหลวงพ่อกันอีกหลายครั้ง

ในปี ๒๕๓๙ วันที่ ๖-๑๒ สิงหาคม ดิฉันได้ไป ปฏิบัติธรรมกับคณะของกองทัพบก ซึ่งกล่าวโดยทั่วไปไม่ได้ หวังว่าจะต้องบรรลุหรือ “เห็น” อะไรเลย ต้องการเพียงให้ รู้ว่าเราสามารถปฏิบัติได้หรือไม่ อีกทั้งในขณะนั้นดิฉันยังมีอาการของโรครุมตอยด์ นั่งงอเข้าไม่สะดวก แต่ก็ยัง ปฏิบัติได้แม้ไม่เต็มร้อย มีบางท่านแย้งว่าทำที่บ้านก็ได้ ไม่ เห็นต้องไปที่วัดเลย ก็จริงอยู่ แต่ถ้าท่านได้มาพบครูบา อาจารย์มีผู้แนะนำสั่งสอน แนะนำแนวทางเจริญวิปัสสนา ที่ถูกต้องก็น่าจะดีกว่า การที่ได้มาเห็นวัตรปฏิบัติของหลวง พ่อก็จะยิ่งรู้สึกศรัทธาในความเสียสละเวลา พร่ำสอนทั้ง คุณธรรมและจริยธรรม โดยท่านเองก็ปฏิบัติอย่างที่สอน ข้อ ที่เห็นเด่นชัด คือ “กินน้อย นอนน้อย พุดน้อย” ที่ดิฉัน จะบันทึกไว้ให้ปรากฏครั้งนี้คือการรู้วาระจิตของหลวงพ่อ

ในวันที่ ๔ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๑ ดิฉันและสามีพา ลูกชายและน้องสาวไปกราบหลวงพ่อ โดยคืนก่อนที่จะไป ขณะสวดมนต์ได้อธิษฐานจิตว่าขอให้ได้พบท่าน ปรากฏว่า เป็นเรื่องที่แปลกมากคือ ดิฉันไปวัดหลายครั้ง ไม่เคยมีใคร

มาถามว่ามาทำไมหรืออย่างไร แต่ปรากฏว่าครั้งนี้เมื่อเดินผ่านร้านหนังสือของวัด จู่ๆคนชายก็บอก “หลวงพ่อยู่หอนฉัน” เมื่อดิฉันกับพวกแฉกราบพระในกุฏิ ท่านพระอาจารย์ที่ดูแลก็บอกอีกว่า “หลวงพ่อยู่หอนฉัน” ผ่านคนชายตลอดเตอริก็บอกอีกว่า “หลวงพ่อยู่หอนฉัน” ทั้งหลายทั้งปวงนี้ดิฉันไม่ได้ถามเลย ทำไมท่านเหล่านั้นจึงบอกให้ทราบเหมือนบอกทางให้โดยตลอด ตามปกติดิฉันจะรอ ไม่ขึ้นไปรบกวนบนหอนฉัน แต่ครั้งนี้มีความรู้สึกที่หลวงพ่อยกให้ขึ้นไป จึงไต่บันไดขึ้นไป ได้ที่นั่งตรงประตูทางเข้า เพราะคนเต็มไปหมดด้วยว่าเป็นวันเกิดของท่านผู้ว่าฯ และนายห้างทองเซียงไธ้ (หากจำไม่ผิด)

หลวงพ่อยิ่งฉันเสร็จ ดูท่านผ่องใส อิมเอิบ งดงามมาก ท่านหันมามองจ้อง ดิฉันกราบท่านแล้วคิดอยู่ในใจว่า “หนูมาแล้วท่านจะกรุณาเทศน์สั่งสอนลูกหลานสักนิด จักเป็นพระคุณยิ่ง”

สักครู่มีการถวายสังฆทานจากเจ้าของร้านทองและจากบุคคลอื่นๆ รวมทั้งการถวายปัจจัยและเครื่องไทยทาน ท่านก็เริ่มให้พร

“ขออนุโมทนาท่านผู้ว่าฯ ร้านทองเซียงไธ้ ที่มีชื่อเสียงไปไกลถึงต่างประเทศ วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดท่านวันเกิดที่จริงต้องคิดถึงแม่ ผู้ทนทุกข์ทรมานอุ้มท้องเลี้ยงดูมาจนเติบโตใหญ่ ต้องทำให้พ่อแม่ชื่นใจ หมั่นศึกษาหาความรู้ (ตอนนี้ท่านหันมาทางกลุ่มดิฉัน) คนไม่มีขน คนไม่มี

ความรู้ มันแล้ว มันจะบินไปได้อย่างไร ไม่มีเครื่องพวย
หากินไม่ได้ อยู่ในสังคมได้อย่างไร คนขี้เกียจไม่มีวันเจริญ
คนต้องขยัน อยู่บ้านท่านอย่าดูตาย คนเป็นเศรษฐีต้อง
ขยัน คนขี้เกียจเป็นที่รังเกียจไม่มีใครอยากมอง ใครเขา
จะรับเข้าทำงาน ฝรั่งเศสไม่เอาหอรอก หลวงพ่อมีลูกศิษย์
เป็นนายดาบตำรวจ ส่งให้เรียน ตริ โท เอก ถ้าไม่ได้
เลื่อนยศก็ให้ลาออก เดียวนี้จบแล้ว หลวงพ่อชอบให้คน
เรียนหนังสือมีความรู้ติดตัว **นกไม่มีขน คนไม่มีความรู้**
มันต้องอาศัยเขากิน ทำอะไรไม่ได้ ฯลฯ” ท่านเทศน์ไป
จะหันมามองทางกลุ่มดิฉันเหมือนกับว่าจงใจเทศน์ให้ฟัง

ทั้งๆที่เป็นวันคล้ายวันเกิดของท่านผู้ว่าและเจ้าของร้านทอง
ที่มีเหตุการณ์นี้ขึ้นได้ คงเป็นเพราะดิฉันและสามีสวด
พาหุงมหาภาทุกวัน จึงมีจิตเปิดถึงท่านได้โดยง่าย แม้ใน
เรื่องปาฏิหาริย์สามอย่าง คือ

- อิทธิปาฏิหาริย์ การแสดงฤทธิ์ เป็นผู้พิเศษ
- อาเทศนาปาฏิหาริย์ การทลายใจรู้ความคิดผู้อื่นได้
- อนุศาสน์ปาฏิหาริย์ คำสอนที่แสดงความจริง

ให้ผู้ฟังสามารถนำไปประพฤติปฏิบัติตามได้ผลจริงเป็น
อัศจรรย์ เกิดปัญญา

ในสามอย่างนี้ที่พระพุทธเจ้าทรงยกย่องสรรเสริญคือ
ข้อสุดท้าย แต่อิทธิปาฏิหาริย์ ที่มีผู้อื่นได้ประสบ (ถึงแม้ว่า
หลวงพ่อก็ไม่ได้เจตนาแสดงให้เห็น แต่ผู้อื่นอาจจะเห็นได้เอง
หรือคิดได้เอง) และมีเล่าไว้ในหนังสือกฎแห่งกรรมตั้งแต่เล่ม

๑ จนถึงปัจจุบัน และแม้แต่ อาเทศปาฏิหาริย์ ที่ดิฉันคิด
เอาเองตามที่เราเข้ามาข้างต้นที่ได้ประสบกับตัวเองนั้น น่าจะ
ถือเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งในการเผยแพร่ศาสนา
เหมือนการนำเข้าสู่บทเรียน เป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดความสงสัย
หรือเป็นสิ่งเร้าให้เกิดความสนใจในอันที่จะแสวงหาความรู้ใน
การปฏิบัติธรรม ให้รู้แจ้งเห็นจริงด้วยตนเอง ตามคำเทศนา
สั่งสอนของหลวงพ่อดี แต่จะได้ผลเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับพื้นฐาน
ของแต่ละบุคคลนั้น คือ หลวงพ่อดีใช้ อนุศาสน์ปาฏิหาริย์
ในขั้นสุดท้าย ที่ดิฉันรู้จักและได้รับรู้คือมีผู้หนึ่งที่กินเหล้า
และสามะเลเทเมามาตลอด เมื่อได้เข้าอบรม ๗ วัน ชีวิต
เขาเปลี่ยนเป็นคนละคน เลิกเหล้า ครอบครัวยกกลับมา
มีความสุข ลูกหนึ่งนำเงินมาคืน สิ่งดีๆเข้ามาในชีวิตของเขา
อย่างต่อเนื่องเพราะเขาเกิดปัญญา เป็นความอัศจรรย์จาก
คำสอนของหลวงพ่อดีแท้

กรรมฐานให้ชีวิตใหม่

วาสนา เกื้อนถนอม

ดิฉันนางวาสนา เกื้อนถนอม อายุ ๔๘ ปี เมื่อก่อนดิฉันมีอาชีพเป็นครู แต่ได้ลาออกแล้ว เนื่องจากสุขภาพไม่ดี ในปี พ.ศ.๒๕๔๖ ดิฉันได้ไปวัดอัมพวัน โดยได้รับคำแนะนำจากเพื่อนคนหนึ่ง ให้เข้าวัดสร้างบุญให้กับตัวเอง ในครั้งนั้นที่ดิฉันไปเพราะ

อยากไป ครั้งแรกที่ได้ไปได้อยู่ปฏิบัติกรรมฐาน ๗ วัน ทำตามสภาพของร่างกาย และไปอีกครั้งหนึ่ง ๓ วัน ๒ คืน เมื่อกลับไปบ้านดิฉันไม่ได้ปฏิบัติ แต่สวดมนต์บ้างไม่ได้สวดบ้าง ชีวิตก็พล่อยเลยไปเรื่อยๆตามสภาพ ยังเข้าโรงพยาบาลเหมือนเดิม จนเมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ที่ผ่านมามีดิฉันได้ป่วยอีก เหตุการณ์ในวันนั้นดิฉันจำได้ดีไม่มีวันลืม คือตื่นเข้ามาดิฉันก็หายใจไม่ออก แ่นหน้าอก ลูกขึ้นเดินไม่ได้ พอขยับตัวก็เหมือนใจจะขาด สภาพตอนนั้นเหมือนธาตุไฟแตก บัสสวะอุจจาระออกมาไม่รู้ตัว ทำอะไรไม่ถูก จึงเรียกหลานให้มาช่วยทำความสะอาด ตอน

นั่นดิฉันขยับตัวไม่ได้ ลูกหลานก็พากันวิตกกังวลจะเป็นมาก ดิฉันก็ไม่รู้จะทำอย่างไร ได้แต่นั่งอยู่กับที่ นึกในใจว่าดิฉัน ต้องตายแน่ๆในวันนี้ แต่อีกใจหนึ่งก็คิดว่าตายไม่ได้ เพราะ เป็นห่วงลูกทั้ง ๒ คนซึ่งยังรับผิดชอบตัวเองไม่ได้ พอตีดิฉัน หันหน้าไปทางห้องพระ ได้เห็นรูปของหลวงพ่ोजรัญ ซึ่ง เพื่อนของดิฉันได้ให้ไว้บูชาอยู่บนหิ้งพระ ดิฉันก็ตั้งจิตระลึก ถึงหลวงพ่อก่อน ให้หลวงพ่อก่อนช่วยให้มีชีวิตอยู่ และขอ ให้มีกำลังใจและพาตัวเองไปหาหมอที่โรงพยาบาลได้ เพราะ ดิฉันขยับตัวไม่ได้เลย และถ้าดิฉันสามารถไปถึงโรงพยาบาล ได้ ดิฉันจะสวดมนต์ทุกวันและจะปฏิบัติกรรมฐาน ขณะที่ ดิฉันตั้งจิตระลึกถึงหลวงพ่อก่อนนั้น ดิฉันเห็นภาพของ หลวงพ่อปรากฏให้เห็นลอยมาหา ใบหน้าของหลวงพ่อนั้น ยิ้มเหมือนกับให้กำลังใจดิฉัน สักประมาณ ๕-๑๐ นาทีต่อมา ดิฉันขยับตัวลุกขึ้นนั่งและยืนได้ ดิฉันจึงบอกหลานที่นั่งดู ดิฉันอยู่ให้เตรียมของไปโรงพยาบาล เมื่อไปถึงโรงพยาบาล อาการของดิฉันเป็นมากขนาดต้องให้ออกซิเจน และนอน โรงพยาบาลถึง ๗ วัน หลังจากออกจากโรงพยาบาลแล้ว ดิฉันก็ได้สวดมนต์ทุกวัน ทุกวันนี้หลังจากลาออกจากครุแล้ว ดิฉันไปขายของในโรงเรียน เมื่อก่อนหลานเป็นคนขาย ก็ พอขายได้ ตั้งแต่ดิฉันขายของตัวเองขายดีขึ้นกว่าเดิม ทำให้ ครอบครัวของดิฉันมีรายได้เพิ่มขึ้น

ดิฉันและครอบครัวยังระลึกถึงความเมตตาของ
หลวงพ่อต่านอยู่ทุกวัน จากเหตุการณ์ในครั้งนั้น ทำให้
ดิฉันรู้ว่า การไหว้พระสวดมนต์ การปฏิบัติกรรมฐาน เป็น
สิ่งที่วิเศษมหัศจรรย์ยิ่ง เมื่อเราได้พบได้เจอควรรีบไขว่คว้า
ไว้ เร่งปฏิบัติเพื่อรักตัวเอง สอนตัวเอง จะฟังตัวเองได้
แน่นอน

ดิฉันขอกราบทำขอบพระคุณหลวงพ่ोजริญ - พระ
ธรรมสิงหนุราจารย์อย่างสูงยิ่ง ขอให้หลวงพ่อดีสุขภาพ
แข็งแรงสมบูรณ์ อยู่เป็นร่มโพธิ์ของลูกศิษย์ตราบนานเท่า
นาน

สติปัญญาฐานสี่ช่วยแก้ปัญหาชีวิต

สุชาดา เกียรติินภาศรี

ดิฉันมีบุตร ๔ คน เป็นชาย ๒ คน หญิง ๒ คน เมื่อก่อนสามีของดิฉันรักดิฉันมากตั้งแคว้นตาดวงใจครอบครัวมีความสุขตลอดมา จนกระทั่งดิฉันและสามีได้เปิด

ร้านอาหารเมื่อ ๖ ปีที่แล้ว ที่เขาตะเกียบ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ชื่อร้าน “ลา แม่” โดยลงทุนด้วยเงินทั้งหมดที่ได้สะสมมาจนบาทสุดท้ายกับร้านนี้ กิจการก็เจริญรุ่งเรืองดี เมื่อกรรมแสดงผล สามีก็เริ่มบั่นใจไปให้หญิงอื่น ดิฉันเริ่มมีความทุกข์หนัก เครียดหนัก หาทางออกไม่ได้ เอาแต่ร้องไห้ คิดอยากตายให้พ้นๆไป ดิฉันจิตตก ไม่มีแก๊ใจจะค้าขาย กรรมซ้ำซ้อนเข้ามาอีก เมื่อร้านค้าเริ่มมีปัญหา ลูกค้าก็เข้าใจว่าปิดกิจการจึงไม่มาอุดหนุน กิจการก็เริ่มซบเซาขาดทุน ค่าใช้จ่ายก็สูง ต้องรับผิดชอบคนงาน ถึง ๕๐-๖๐ คน ต้องกู้หนี้ยืมสินดอกเบี้ยร้อยละยี่สิบ

บางทีถึงร้อยละสามสิบ ดิฉันนั่งร้องไห้ทุกวัน จนกระทั่งมีเพื่อนคนหนึ่งชื่อคุณดรุณีสงสารดิฉัน จึงพาดิฉันไปเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวันเป็นเวลา ๓ วัน ดิฉันก็ขอยุ่ต่อจนครบ ๗ วัน กลับมาบ้านแล้วก็ยังมีปัญหาหนังก้อยู่ และดูเหมือนหนักกว่าเก่าอีก เพราะไม่เข้าใจพระกรรมฐาน ยิ่งคงฟุ้งซ่าน เครียด

อีก ๒ เดือนถัดมา ดิฉันเล่าเรื่องถวายหลวงพ่อกับและกราบเรียนถามท่านว่าจะทำร้านอาหารร้านนี้ต่อไปได้หรือไม่ หลวงพ่อท่านเมตตาตอบว่าทำได้ และให้มาเข้ากรรมฐาน ๗ วัน ตั้งแต่นั้นมาดิฉันก็มาเข้ากรรมฐานทุกเดือน ๗ วันบ้าง ๑๕ วันบ้าง ดิฉันปฏิบัติไปก็ร้องไห้ไปทุกวัน

ยิ่งปฏิบัติธรรมมากขึ้นดิฉันก็ยิ่งใช้กรรมมากขึ้น แต่ดิฉันก็อดทนตามที่หลวงพ่อสอน จากคนอ่อนแอกลายเป็นคนเข้มแข็ง ดิฉันไปกราบหลวงพ่อบ่อยๆ พาลูกไปด้วยเป็นบางครั้ง เมื่อก่อนไม่เคยพาลูกเข้าวัดเลย มีอยู่ครั้งหนึ่งดิฉันเริ่มไม่ปฏิบัติ หย่อนกรรมฐานและตีแมวไว้ หลวงพ่อก็บอกว่าไม่ดี อย่าตีแมวอีก ให้เร่งปฏิบัติให้มาก ดิฉันจึงเร่งปฏิบัติ เมื่อปฏิบัติมากขึ้น กรรมก็มาให้ชดใช้อีกกระลอก ตำรวจจับดิฉันในฐานะเมียเจ้าของร้าน ตำรวจมากันสิบกว่าคน ดิฉันตกใจไม่ยอมไป ตำรวจก็อุ้มดิฉันขึ้นรถไปเลย ทั้งๆที่ตำรวจคนนี้เป็นคนดี แต่เนื่องด้วยกรรมจึงบันดาลให้เป็นไปเช่นนั้น

ทุกวันนี้ดิฉันยังมีเรื่องฟ้องศาลกับเจ้าหน้าที่ชุดนี้อยู่ ยังไม่
สิ้นสุด ดิฉันไม่อยากจะให้มีเรื่องเลย จึงพยายามปฏิบัติ
กรรมฐาน แผ่เมตตาให้กับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ไม่โกรธ
อหิสิกรรมให้ เพราะกรรมฐานบวกกับคำสั่งสอนของ
หลวงปู่ ทำให้ดิฉันไม่นึกโกรธเขาเหล่านั้น และอหิสิกรรม
ให้ได้

ธรรมะของหลวงปู่เปลี่ยนให้ดิฉันดีขึ้น จากคนที่
ไม่สู้ชีวิตอ่อนแอ กลายเป็นคนเข้มแข็ง อดทน เมื่อปัญหา
มีก็พร้อมที่จะแก้ปัญหาและต่อสู้กับชีวิตต่อไป หลวงปู่คอย
เมตตาถามไถ่ถึงชีวิตของดิฉัน

ดิฉันกราบขอบพระคุณพระเดชพระคุณหลวงปู่ ที่
ได้ให้ชีวิตใหม่กับดิฉัน ถ้าไม่ได้เป็นลูกศิษย์หลวงปู่ ดิฉัน
คงหาทางออกไม่ได้ บ่อยชีวิตไปวันๆ และคงทุกข์มากมาย

ขอให้หลวงปู่มีสุขภาพแข็งแรง ขอความเมตตา
หลวงปู่ได้โปรดแผ่เมตตาให้ชีวิตดีขึ้นเจ้าค่ะ

“ทะเบียนสมรสทองคำ” ของบุษบา

บุศรา ไชติธนาการ

ฉบับนี้เป็นภาคต่อของเรื่อง “ความอัศจรรย์แห่งพระกรรมฐาน” ในหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๑๘ ก่อนที่สามีจะกลับมาอยู่กับดิฉัน

และลูกๆ จะขอเล่าย้อนเหตุการณ์ก่อนชาติใช้กรรมของดิฉัน (กันยายน ๒๕๔๕) ในช่วงที่สามีบังคับหย่า สามีบอกว่าเขามีผู้หญิงคนใหม่ รักชอบมานานแล้ว ตอนนั้นมากราบหลวงพ่อ และเล่าให้หลวงพ่อฟังท่านบอกว่า

“มีลูกด้วยกัน ไม่ต้องหย่า สามีบ้าหรือเปล่า ของจริงไม่เอาจะไปเอาของปลอม”

พอไปหาหลวงพ่ออีกครั้ง ดิฉันบอกท่านว่า “หย่าแล้ว”

หลวงพ่อตอบว่า “ไปหย่าให้ทำไม อาตมาเห็นแล้วว่าไม่ต้องหย่า แต่เอาเถอะเตี้ยก็ต้องมาจดทะเบียนกันใหม่”

ในช่วงเวลานั้นดิฉันพยายามขอร้องเขาให้กลับมาคืนดีกันทุกวันจนเขารำคาญ และเล่าให้ฟังว่า เพื่อนของเขา

คนหนึ่งหย่าขาดจากภรรยาและกำลังมีแฟนคนใหม่ ผู้หญิงคนนี้ก็ยังมีเพื่อนที่ยังไม่ได้แต่งงาน เพื่อนของสามีคนนี้จะแนะนำผู้หญิงคนนี้ให้สามีดิฉัน

พอทราบเรื่องดิฉันก็โทรศัพท์ต่อว่าเพื่อนสามีคนนี้ว่าเขาช่างไม่เห็นแก่ดิฉันและลูกๆเลยหรือ เพิ่งหย่ายังไม่ทันถึงปีจะแนะนำผู้หญิงให้สามีดิฉันแล้ว เพื่อนสามีก็ขอโทษในขณะนั้นดิฉันนึกสงสารอดีตภรรยาของเขามาก คิดว่าเธอลคงมีหัวใจเกี่ยวกับดิฉัน จึงชักชวนเธอให้ไปวัดอัมพวัน ในวันนั้นได้พบหลวงพ่อดิฉันพูดว่า “บุษพาเพื่อนมาราบหลวงพ่ोज้าค่ะ”

แต่น่าแปลกที่วันนั้นหลวงพ่อก็ไม่มองหน้าเธอเลย ไม่ยิ้มด้วย ขณะกลับออกจากวัดดิฉันยังพูดกับเธอว่า

“แปลกมากวันนี้หลวงพ่อบ้างจั่ง ไม่ยิ้มเลย”

ดิฉันไม่เฉลียวใจเลยแม้แต่น้อย ว่าเธอคือคนที่สามีแอบรักชอบมานานแล้ว เป็นต้นเหตุของเรื่องทั้งหมด ดิฉันมารู้ตอนพาเธอกลับจากวัดไม่ถึง ๗ วัน พอนั่งกรรมฐานเห็นภาพสายตาของสามีมองผู้หญิงคนนี้ในกรรมฐาน รู้เลยว่าเรื่องราวเป็นเช่นไร

หลังจากออกกรรมฐานดิฉันได้โทรศัพท์ถามสามีว่า “รู้แล้วว่าคุณมีผู้หญิงคนหนึ่งแอบซ่อนอยู่ในใจมาตลอด ผู้หญิงคนนั้นคือภรรยาของเพื่อนคุณเองใช่ไหม”

เขาตอบว่า “ใช่” เขาแอบรักชอบมานานแล้ว เขาคิดว่าไม่ใช่ความผิด ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน ก็แค่ความคิด

แต่หลวงพ่อกเคยสอน คิดดี ทำดี พุทธิ ความคิดนำการ
กระทำของคน และก็นำไปสู่เรื่องราวในตอนหลังที่จะกล่าว
ถึง ดิฉันเสียใจมาก ไม่รู้มันเกิดขึ้นได้อย่างไร กลุ่มเพื่อน
นี้เราเล่นแชร์กันมาเป็นเวลา ๑๐ ปี ทานข้าวกันทุกเดือน
ไม่เคยคิดเลยว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้ซะทราภัยกับดิฉัน

หลังจากนั้นดิฉันได้โทรศัพท์ไปหาอดีตภรรยาเพื่อน
สามี เล่าให้เธอฟังว่า “สามีแอบรักเธอ” แรกๆเธอก็ดูตกใจ
และบอกดิฉันว่า “เป็นไปได้ เธอไม่เคยมีใจกับสามีดิฉัน
เลย และให้สัญญากับดิฉันรวมทั้งอดีตสามีเธอว่าจะไม่ขอยุ่ง
เกี่ยวกับสามีดิฉันแต่อย่างใด

ดิฉันจึงลืมนเรื่องนี้ไปสนิท จนเมื่อสามีได้แยกตัวออก
ไปซื้อบ้านใหม่ ดิฉันไม่เคยคิดไปดูความเป็นอยู่เขาเลย จน
กระทั่งวันหนึ่ง ขณะที่ดิฉันปฏิบัติกรรมฐานที่บ้าน เวลา
ใกล้เที่ยงคืน ดิฉันได้ยินเสียงเคาะกระจกบานประตู ๒ ครั้ง
และต่อด้วยเสียงหวีดหวิวยาวพอสมควร ทำให้ดิฉันขนลุก
รู้สึกกลัว จึงกำหนดและขอให้หลวงพ่ช่วย กลัวมาก ไม่
เคยได้ยินเช่นนี้มาก่อน

พอรุ่งขึ้นดิฉันมีนัดลูกค้า บังเอิญที่อยู่เขาใกล้บ้าน
สามี ก็เลยลองแวะไปดู สิ่งที่ดิฉันได้พบที่บ้านเขาคือ มี
เสื้อผ้าผู้หญิงตากอยู่ในบ้าน ก็รู้ว่าสามีเอาผู้หญิงมาอยู่ด้วย
ดิฉันเสียใจ กำหนดอะไรไม่ได้เลย ตีกระจกบานเขาแตก
เก็บเสื้อผ้าผู้หญิงไปทิ้งข้างถนน พอสามีกลับบ้านเห็นสภาพ
ที่เกิดขึ้น เขาโกรธมาก โทรศัพท์ต่อว่าดิฉัน ดิฉันจึงถาม

ว่าผู้หญิงคนนี้เป็นใคร มาอยู่นานแค่ไหน เขาบอกว่าเป็น ลูกค้าเพิ่งคบไม่นาน ก็แค่ชั่วคราว เขาเหงาเลยเอามาอยู่ ด้วย แต่สุดท้ายก็เลิกไปหลังจากที่ดิฉันเข้าไปพบที่บ้านวันนั้น

ดิฉันเคยถามสามีว่าเคยคิดจะจดทะเบียนสมรสใหม่ กับผู้หญิงคนใหม่ไหม เขาตอบว่าไม่ ตั้งแต่นี้จะไม่ยอมจดทะเบียนสมรสกับใครอีก ดิฉันก็นำไปเล่าให้หลวงพ่อฟัง ท่านตอบว่า

“ก็ไม่จดทะเบียนกับใครที่ไหน นั่นหมายความว่า จะจดทะเบียนสมรสกับเรานั้นแหละ” “ไม่จดกับใครก็จดกับ คนเก่านี้แหละ”

ประมาณเดือนตุลาคม ๒๕๔๖ สามีก็กลับไปอยู่บ้าน เนื่องจากว่าดิฉันขอให้เขากลับ ด้วยเหตุที่หลวงพ่อมักจะถาม ดิฉันเสมอๆ เวลาที่ไปวัดอัมพวันว่า

“สามีกลับบ้านหรือยัง”

หลังจากที่สามีกลับไปอยู่กับดิฉันและลูกๆ ในใจดิฉัน ยังเฝ้าเวียนรู้สึกว่าเขามีอะไรแอบซ่อนอยู่ในใจลึกๆ (สามี เป็นคนน้ำนิ่งไหลลึกมาก) ในช่วงเดือนมกราคม ๒๕๔๗ ดิฉันได้เปรยกับเขาว่า

“ปาป้า มามารู้สึกว่าป้าจะต้องชดใช้สิ่งที่ป้าทำ เกี่ยวกับบ้านหลังนั้นเร็วๆนี้”

ปรากฏว่าสิ่งที่สังหรณ์ไว้เป็นจริง ในวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ มีอะไรบางอย่างดลใจให้ดิฉันแวะเวียน ไปดูบ้านหลังนั้น เพราะสามีย้ายกลับไปแล้วและบอกว่าปิด

บ้านไว้เฉยๆ ไม่มีใครอยู่ ดิฉันพบกับเหตุการณ์ที่เสียใจมาก
อีกครั้งหนึ่ง นั่นคือพบผู้หญิงคนหนึ่งอาศัยอยู่ในบ้านของ
สามี ดิฉันพยายามกดกริ่งหลายครั้งเพื่อให้เธอเปิดประตูออก
มา เธอก็ไม่ยอม สักครู่เดียวสามีก็โทรศัพท์ถามดิฉันว่า
“มาม้าไปที่บ้านหลังนั้นทำไม”

กว่าผู้หญิงคนนั้นจะเปิดประตูก็โดนดิฉันทุบกระจก
รถยนต์รอบคันแตกหมด สุดท้ายสามีบอกว่า “คนที่มาม้า
คิดนั้นแหละ” ดิฉันถึงกับเข่าอ่อน “หมายถึงอดีตภรรยาเพื่อน
ของคุณนะหรือ” เธอคือผู้หญิงที่ดิฉันเคยพาไปวัดอัมพวัน

ดิฉันเอามือกุมล้อคเกิดหลวงพ่ोजรัญแนบอก คิดถึง
หลวงพ่อบอก ขออย่าให้สามีทำร้ายจิตใจหรือร่างกายลูกต่อ
หน้าผู้หญิงคนนี้เลย ดิฉันคงรับไม่ได้แน่ อย่าให้เหตุการณ์
ที่คุณพ่อดิฉันเคยทำร้ายคุณแม่ต่อหน้าเมียน้อย ต้องเกิดกับ
ดิฉันเลย

ดิฉันบอกสามีว่า หลวงพ่อบอกสอนเสมอว่าคนดีต้องมี
ศีล ๕ ซึ่งเป็นศีลของความเป็นมนุษย์ ต้องรู้จักละอายต่อ
บาปและความชั่วทั้งหลาย คนดีเขาไม่ทำให้ผู้อื่นต้องเดือด
ร้อน ถ้าทำไปแล้วเป็นทุกข์เขา แต่เราสุข ก็ไม่ควรทำ ยิ่ง
ทำไปแล้วทุกข์ทั้งเราทั้งเขา ยิ่งไม่ควรทำเลย

สามีละอายใจมากที่ได้บังคับดิฉันให้หย่ากับเขาแล้ว
จะมาขอให้จดทะเบียนสมรสอีกก็กระไรอยู่ สามีบอกว่าหาก
ดิฉันต้องการ เขาพร้อมและยินดีจะจดทะเบียนสมรสกับดิฉัน

ใหม่ ดิฉันก็ตอบตกลง

ในวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ เราทั้งสองคนตั้งใจไปจดทะเบียนสมรสที่เขตบางรัก ในวันนั้นสามีได้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด ๕ ข้อไป เราสองคนไม่ได้คาดหวังอะไรเพราะคนเยอะมาก

หลังจากนั้นประมาณ ๑-๒ สัปดาห์ เจ้าหน้าที่เขตบางรักโทรศัพท์มาแจ้งว่า เราทั้งสองคนได้ทะเบียนสมรสทองคำ ปีนี้มอบให้ ๑๐ คู่ ไบแรกมอบให้คู่แรกที่มาเขตบางรัก อีก ๙ คู่มาจากผู้ที่ตอบแบบสอบถามถูกต้องทั้งหมด ๕ ข้อ เราเป็น ๑ ใน ๙ คู่นี้ ในวันนั้นมีคู่ที่ไปจดทะเบียนสมรสมากถึง ๑,๒๐๐ คู่ ตอบคำถาม ๕ ข้อถูกหมด มี ๒๐๐ คู่ และในจำนวน ๒๐๐ คู่นี้ใช้วิธีจับฉลากขึ้นมา ๙ คู่ ซึ่งก็มีชื่อเราสองคนในนั้น

ดิฉันนำทะเบียนสมรสทองคำไปให้หลวงพ่ोजรัญ ท่านดูและแผ่เมตตา ท่านยังเมตตาสอนเราทั้งสองว่า

“เป็นสามีภรรยาให้พูดจากันดีๆ พูดดีเข้าใจง่าย พูดไม่ดีเข้าใจยาก ครอบครัวยังต้องรักกัน อย่าทะเลาะเบาะแว้งกัน”

ทะเบียนสมรสทองคำนี้ ว่าไปแล้วเปรียบเสมือนหลวงพ่อกำลังให้เราสองคนจริงๆ

ข้อฝากคิด

หลายท่านอ่านเรื่องของดิฉันแล้วอาจตำหนิดิฉันว่าทำไมปฏิบัติมาขนาดนี้แล้วยังยับยั้งอารมณ์ตนเองไม่อยู่อีก

ไปตีข้าวของเขาทำไม ดิฉันอยากเรียนชี้แจงว่าหากดิฉันไม่รู้จัก “พระกรรมฐาน” และต้องมาเจอกับ ๒ เหตุการณ์เช่นนี้ ดิฉันคงได้ก่อโศกนาฏกรรมขึ้น แล้วชีวิตจะเหลืออะไร ดิฉันยังคงเป็นปุถุชน ยังไม่หลุดพ้นจาก รัก โลภ โกรธ หลง แต่หลังจากที่ได้เรียนรู้ปฏิบัติพระกรรมฐานแล้ว ดิฉันได้คำว่า “สติ” มากขึ้น จากเดิมที่มีอยู่น้อยให้มีมากขึ้น

แต่ก่อนดิฉันเป็นคนเจ้าอารมณ์ โกรธ ไม่พอใจง่าย ปากร้าย คือว่ากันตรงๆออกมาเลย แต่หลังจากปฏิบัติ ดิฉันเข้าใจสิ่งที่หลวงพ่อบอกสอน และนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน นั่นคือความคิดในแง่บวก(คิดดี) เช่น คำว่า “แค่นี้ก็ดีแล้ว ดีกว่าไม่มีเลย”

ทุกวันนี้ครอบครัวของดิฉันกลับมามีความสุขอีกครั้ง เรากลับมามีความรักความเข้าใจ และให้อภัยกันมากขึ้น ตัวอภัยนี้หากดิฉันไม่มีให้สามี ดิฉันจะไม่ได้รางวัลที่ยิ่งใหญ่ นั่นคือคำว่า “ครอบครัว” กลับมา

ข้อความต่อไปนี้สามีดิฉันตั้งใจเขียนเพื่อถวายหลวงพ่ोजรัญแห่งวัดอัมพวัน

“พระดีไม่ได้มีอยู่ที่จังหวัดสิงห์บุรีที่เดียวหรอก”

ใช่ครับ ผมยังจำคำพูดที่ผมเอ่ยออกจากปากของผมได้ดี แม้เวลาจะผ่านมากกว่าสองปี โดยปกติผมจะเป็นคนที่ไม่ค่อยจดจำรายละเอียดคำพูดนัก มักจะจำแต่เนื้อหาใจความหลักเสียเป็นส่วนใหญ่ แต่ไม่ใช่คราวนี้ที่ผมกลับจำคำพูดนี้ได้เป็นอย่างดี

ผมขอโอกาสนี้กราบขอโหสิกรรมต่อพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजริญ ซึ่งเป็นผู้ชุบชีวิตใหม่ให้ผมกับภรรยาและครอบครัวของผม ขอให้พระเดชพระคุณหลวงพ่ोजริญได้อยู่โปรดสัตว์โลกผู้ยังจมปรักอยู่ในทุกข์ ผู้ยังไขว่คว้าหาความสุขสงบในชีวิต ผู้ยังประสงค์มุ่งสู่ความสุขในธรรม

สำหรับสามีภรรยาทุก ๆ คู่ ทะเบียนสมรสของท่านจะเป็นทะเบียนสมรสทองคำ ถ้าคู่ของท่านรู้จักคำว่า “ถนอมน้ำใจ” เพียงคำนี้คำเดียวจะเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีสำหรับทุก ๆ เรื่องที่ท่านจะได้กระทำร่วมกัน กว่าสิบปีที่ผมแต่งงานกับภรรยา หลายคนมองว่าผมเป็นฝ่ายยอมภรรยามาก มองว่ากลัวเมียบ้าง ซึ่งความจริงแล้วผมยอมเพราะต้องการถนอมน้ำใจ แต่ในขณะที่เดียวกัน ผมกลับไม่ได้รับสิ่งนั้นกลับมาเลย ซึ่งทำความเจ็บช้ำน้ำใจให้ผมมาตลอดเวลา ด้วยความที่ผมไม่ชอบพูดเรื่องส่วนตัวกับคนอื่น จึงเก็บงำทุกอย่างเอาไว้ในใจ และในที่สุดสิ่งเลวร้ายก็ได้เกิดขึ้นกับครอบครัวของผม ผมบอกตัวเองว่ายอมต่อไปไม่ได้อีกแล้ว ครั้งสุดท้ายที่ภรรยาขู่ขอย่ากับผม ผมจึงตอบตกลงทันที และเรื่องราวต่าง ๆ ก็อย่างที่ภรรยาผมได้เล่ามาแล้วนั่นแหละครับ

ขณะนี้ผมสามารถพูดได้เต็มปากเต็มคำว่า ผมมีความสุขในชีวิตของผมมาก ผมมีความสุขที่ได้มาอยู่ใกล้กับคนที่ผมรักทุกคน เพื่อลูกและภรรยาผู้ซึ่งมีหัวใจดวงใหม่ ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजริญเป็นผู้มอบให้ ผมจะรักษาเอา

ไว้ให้ดีที่สุด เดียวนี้ภรรยาของผมนี่รู้จัก “ถนอมน้ำใจ” ของ
ผมแล้วเช่นกัน

ผมขอกราบอาราธนาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทั้งปวง
และขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่ोजรัญที่ได้มอบโอกาสและ
ชีวิตใหม่ให้กับผมและครอบครัว การอันใดถ้าหากผมสามารถ
ช่วยเหลือได้ ผมจะไม่ลังเลที่จะช่วยเหลือผู้ที่ด้อยโอกาสมากกว่า
ผมได้รับมามากแล้ว ผมต้องการจะตอบแทนคืนเพื่อเป็นการ
แบ่งเบาภาระของหลวงพ่อบ้างแม้จะน้อยนิด หวังเป็นอย่าง
ยิ่งว่าข้อเขียนสั้น ๆ ของผมคงเป็นประโยชน์บ้าง สำหรับท่าน
ที่กำลังจะหลงผิด ได้โปรดนำกลับไปพิจารณาและตรึกตรอง
ให้ละเอียดรอบคอบ ก่อนที่ท่านจะเดินหลงทางเหมือนอย่าง
ที่เคยเกิดขึ้นกับครอบครัวของผม

ชีวิตเปลี่ยนไปเพราะกรรมฐาน

จินตนา ชยวัฑโฒ

ข้าพเจ้านางสาวจินตนา ชยวัฑโฒ ข้าพเจ้าปฏิบัติกรรมฐานมาได้ ๑ ปีแล้ว กรรมฐานได้เปลี่ยนแปลงข้าพเจ้าในทางที่ดี เวลาข้าพเจ้าไปไหนมาไหนก็มีคนชมว่าสวยขึ้น หน้าใสขึ้น ผอมลง ข้าพเจ้าดูดีขึ้นทั้งรูปร่างหน้าตาและคำพูด ส่วนกรรมฐานนั้นข้าพเจ้าปฏิบัติทุกวัน ถ้าวันไหนไม่ว่างจริงๆก็จะสวดมนต์

เมื่อวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ข้าพเจ้าไปวัดอีก ซึ่งเป็นครั้งที่ ๔ แต่อยู่แค่ ๓ วัน การปฏิบัติของข้าพเจ้าดีขึ้น ตอนนั้นข้าพเจ้าเหมือนมีเพื่อนสนิทอีกคน คือ “สติ” ซึ่งจะคอยบอกข้าพเจ้า

เมื่อกลับจากวัด พอถึงบ้านข้าพเจ้าก็ไปกราบเท้าพ่อกับแม่ ข้าพเจ้าหอมเท้าแม่ด้วย แม่ถามว่า “ไม่เหม็นหรือ” ข้าพเจ้าตอบว่า “ไม่เหม็น หอมชื่นใจ” และบอกแม่ว่า “ที่หนูเป็นคนดีได้ทุกวันนี้ก็เพราะหลวงพ่อ”

ระหว่างปฏิบัติกรรมฐานอยู่ที่วัด มีผู้หญิงคนหนึ่งอายุ

๔๔ ปี เข้ามาคุยกับข้าพเจ้า วันนั้นตรงกับวันเทศน์มหาชาติ ก่อนที่จะเข้าไปในศาลาเพื่อฟังเทศน์จะมีของขาย เช่น กล้วย พวงมาลัย กับข้าวใส่บาตร เป็นต้น ผู้หญิงคนนี้บอกว่า “ไม่ต้องซื้อ คนเขาซื้อกันเยอะแยะแล้ว” ข้าพเจ้าก็ไม่สนใจ เพราะกำลังคิดอยู่ว่าจะซื้ออะไรดี ข้าพเจ้าซื้อกล้วยมา ๑ หวี ผู้หญิงคนนี้เขาพูดว่า “ซื้อจนได้” พอเข้ามาในศาลา ข้าพเจ้าอยากจะไปไหว้พระก็บอกผู้หญิงคนนี้ว่า “เดี๋ยวมา หนูจะไปซื้อพวงมาลัยมาไหว้พระ” ผู้หญิงคนนี้พูดว่า “ไม่ต้องซื้อ คนเขาซื้อกันเยอะแยะแล้ว” ข้าพเจ้าก็ไม่สนใจ เดินไปซื้อพวงมาลัยมาไหว้พระ

วันรุ่งขึ้นผู้หญิงคนนี้บอกข้าพเจ้าว่า “กระป๋องสตางค์หาย” ข้าพเจ้าถามว่า “หายไปเท่าไร” เขาบอกว่า ๖๐๐ บาท ตอนกลางวันหลังจากกินข้าวอิ่มข้าพเจ้าชวนเขากวาดลานวัด เขาก็ตอบว่า “ไม่ต้องกวาด ค่อยทำตอนกลับ” วันรุ่งขึ้นหลังจากกินข้าวเสร็จ ข้าพเจ้าก็ช่วยผู้ที่มาปฏิบัติธรรมเอาเหยือกน้ำไปเติมน้ำ ผู้หญิงคนนี้ก็บอกว่า “คนช่วยเยอะแยะไม่ต้องช่วยหรอก” ข้าพเจ้าก็ตอบว่า “พี่ เรามาอยู่วัด กินก็กินฟรี อยู่ก็อยู่ฟรี ทำไมแค่นี้ตอบแทนวัดไม่ได้หรอก” เขาก็ทำหน้าตาไม่พอใจ แปลกมาก ไม่ว่าผู้หญิงคนนี้จะพูดหรือแสดงกิริยาที่ไม่ดี ข้าพเจ้านิ่งมาก ไม่สนใจ เพราะใจข้าพเจ้ามุ่งแต่ความสงบ และปฏิบัติกรรมฐาน

หลังจากกลับถึงบ้านข้าพเจ้าก็ปฏิบัติตามปกติ วันหนึ่งข้าพเจ้านอนไม่หลับ เลยลุกขึ้นมาปฏิบัติกรรมฐานตอน

เที่ยงคืน ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าหลวงพ่อกำลังอยู่กับข้าพเจ้า และหลวงพ่อกำลังเมตตาตามาสอนกรรมฐานทั้งการเดินและการนั่ง ทุกวันนี้ข้าพเจ้ายังคงปฏิบัติกรรมฐานอยู่ เพราะกรรมฐานให้อะไรกับข้าพเจ้าเยอะมาก จากคนที่ไม่มี ความมั่นใจในตัวเอง ปัจจุบันข้าพเจ้ามีความมั่นใจในตัวเอง เวลาทำอะไรข้าพเจ้าก็คอยกำหนด เพราะการกำหนดทำให้มีสติ อยู่ตลอดเวลา รู้ว่ากำลังทำอะไรอยู่ ข้าพเจ้าขอยืนยันว่าการ ปฏิบัติกรรมฐานเปลี่ยนแปลงตัวข้าพเจ้าทุกอย่าง

ปัจจุบันการค้าของข้าพเจ้าดีขึ้น พ่อ-แม่ พี่น้องก็มี ความสุข ข้าพเจ้าตั้งใจปฏิบัติกรรมฐานทุกวัน ตอนนี้สติ สามารถควบคุมจิตอยู่ จากการที่ข้าพเจ้าปฏิบัติกรรมฐาน ทุกวัน และสวดมนต์พุทธรุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุง มหาคา และพุทธรุณเท่าอายุบวชหนึ่ง เมื่อก่อนข้าพเจ้า ชอบดูหมอมมาก ใครว่าที่ไหนแม่นก็จะตามไปดู แต่ตอนนี้ ข้าพเจ้าไม่ดูแล้ว ถ้าจะดูให้ดูที่ตัวเอง ไม่ต้องไปพึ่งคนอื่น

หลวงพ่อกะ ลูกจะปฏิบัติตามคำสั่งสอนของ หลวงพ่อและปฏิบัติกรรมฐาน ที่ลูกเป็นคนดีได้ทุกวันนี้เพราะ หลวงพ่อสอนให้ปฏิบัติพระกรรมฐาน

ข้าพเจ้าขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลก ค้ำครองหลวงพ่อกับข้าพเจ้า ขอให้หลวงพ่อกับข้าพเจ้าแข็งแรง ปราศ จากโรคภัยไข้เจ็บ อยู่เป็นร่วมโพธิ์ร่มไทรของลูกศิษย์ตลอดไป

ธรรมะจากหลวงพ่อ

ชลธิชา ชาญวิชา

“การขัดข้อง
เรื่องเงินเป็นธรรมดา
ไม่เป็นไร โปรดตั้งใจ
สวดมนต์แผ่เมตตา แล้ว
อาตมาจะแผ่เมตตาให้
โปรดอดทนตั้งใจทำงาน ควรจะได้สิ่งใดก็ได้ คนเราก่อน
สบายต้องลำบากก่อนเสมอ โปรดสร้างอารมณ์ดีๆไว้ จะเป็น
ประโยชน์ในภายภาคหน้า”

นี่คือธรรมะจากหลวงพ่อที่ให้แก่ข้าพเจ้าใช้ในการ
ดำเนินชีวิต จนประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานภายใน
ระยะเวลาอันสั้น

ข้าพเจ้านางชลธิชา ชาญวิชา สามียของข้าพเจ้า
ชื่อนายสมศักดิ์ ชาญวิชา ทำงานอยู่ที่การรถไฟแห่งประเทศไทย
ตำแหน่งผู้ช่วยนายสถานีรถไฟลพบุรี

จากกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๑๗-๑๘
ตั้งแต่ความมหัศจรรย์ของการสวดพุทธคุณ จนถึงการสวด
พาหุยมหากาสุ์การปฏิบัติกรรมฐาน และเล่มนี้เป็นเล่มที่ ๑๙
ข้าพเจ้าได้รับความเมตตาจากหลวงพ่อ

เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคมหาราช ซึ่งตรงกับวันพ่อแห่ง

ชาติ ข้าพเจ้าและครอบครัวได้ไปกราบขอพรคุณหลวงพ่อก
ซึ่งเป็นครูบาอาจารย์ และเปรียบเสมือนพ่อคนที่สองของ
ข้าพเจ้าที่ให้แสงสว่างในการดำเนินชีวิต หลวงพ่อกที่ทำให้
ข้าพเจ้ารู้จักกับ ทาน ศีล และภาวนา หลวงพ่อกที่ทำให้
ข้าพเจ้ารู้จักคำว่า ละชั่ว ประพฤติดี หลวงพ่อกเมตตาให้
ข้าพเจ้าได้เขียนเรื่องราวในการดำเนินชีวิตจนประสบความสำเร็จ ณ จุดหนึ่ง

จากก้าวแรกที่ข้าพเจ้าและครอบครัวเดินเข้ามา
ภายในวัดอัมพวัน ย้อนหลังประมาณ ๖ ปีที่แล้ว จากวัน
นั้นถึงวันนี้ ชีวิตของข้าพเจ้าเปลี่ยนแปลงไปทั้งทางโลกและ
ทางธรรมเป็นอย่างมาก

ทางโลก สามีของข้าพเจ้าจากเดิมเป็นข้าราชการ
รัฐวิสาหกิจชั้นผู้น้อย ก็มีชีวิตที่เจริญรุ่งเรืองในหน้าที่การ
งาน ได้เลื่อนชั้นเลื่อนตำแหน่ง สามีข้าพเจ้าสวดพาหุงมหากา
สวดมนต์เป็นนิจอธิษฐานจิตเป็นประจำ ตามที่หลวงพ่อกสอน
“ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน”

สำหรับตัวของข้าพเจ้าเอง ในทางโลก จากแม่บ้าน
ธรรมดาคนหนึ่ง กลายเป็นผู้นำทางธุรกิจ ประสบความสำเร็จ
ในหน้าที่การงาน เงินไหลนองทองไหลมา สร้าง
โภคทรัพย์ ได้ทั้งบ้านทั้งรถที่อำนวยความสะดวกในการใช้
ชีวิต แต่กว่าจะได้ทุกอย่างมาไม่ใช่ง่ายๆ ทุกอย่างได้มา
ด้วยความยากลำบาก เจอวิกฤติหลายต่อหลายครั้ง แต่
ด้วยแรงเมตตาและธรรมจากหลวงพ่อกที่ทำให้ข้าพเจ้ามีจิตใจ

ที่เข้มแข็ง อดทนไม่ท้อแท้ต่ออุปสรรค หลวงพ่อบอกว่า “อย่าท้อแท้ สู้ต่อไป ให้ทำงานต่อไปอย่าเลิก เป็นลูกศิษย์ วัดอัมพวันอย่าท้อถอย” คำว่า “ไม่เป็นไร” ของหลวงพ่อ ช่างศักดิ์สิทธิ์เหลือเกิน ข้าพเจ้ามั่นใจว่าแม้จะเกิดปัญหาและอุปสรรคขึ้นในชีวิต คำว่า “ไม่เป็นไร” ของหลวงพ่อยังก้องอยู่ในใจจิตสำนึกของข้าพเจ้าอยู่ตลอดเวลาว่าเราต้องไม่แพ้

สำหรับการเปลี่ยนแปลงด้านทางธรรม ข้าพเจ้าจะตั้งอยู่ในความไม่ประมาท อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา แม้อะไรจะเกิดขึ้น ผลของการปฏิบัติกรรมฐานของข้าพเจ้า ทำให้ได้สติในการใช้ชีวิต แม้จะไม่ได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ในด้านความเพียร เพราะภาระทางโลกที่ต้องรับผิดชอบ

บุญคุณของหลวงพ่อที่มีต่อข้าพเจ้าสุดจะพรรณนาตายแล้วเกิดก็ชาติก็ทดแทนไม่หมด

ต่อสู้อชีวิตมาถึงวันนี้ ข้าพเจ้ารับรู้ด้วยจิตสำนึกแล้วว่า การทำความดีเท่านั้นที่จะทดแทนบุญคุณของหลวงพ่อ สิ่งที่หลวงพ่อต้องการคือ ให้ลูกศิษย์ทุกคนละชั่ว ประพฤติดี และช่วยตัวเองให้ได้

หลวงพ่อก็คะ วันนี้ลูกจะพยายามทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด ลูกได้ทำหน้าที่ที่ดีของลูกศิษย์ของหลวงพ่อแล้ว และทำดีต่อไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ ขอเพียงหลวงพ่อกจะมีชีวิตที่ยืนยาวอยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร และเป็นที่พักพิงใจของลูกตราบนานเท่านาน

บุญกุศลจากการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน

สุมนา อินทร์จักร์

ปัจจุบันดิฉันอายุ ๕๓ ปี รัับราชการครู ตำแหน่งครู โรงเรียนวัดเขาใหญ่ อำเภอท่ามะกา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี เขต ๒ จบการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

ดิฉันเริ่มสนใจและเข้าปฏิบัติกรรมฐานครั้งแรกที่วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี เมื่อปี พ.ศ.๒๕๔๑ มีพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระธรรมสิงหบุราจารย์เป็นเจ้าอาวาสและเจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรี ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงพ่อมีเมตตาต่อผู้ใฝ่ใจปฏิบัติธรรมเป็นอันมาก ท่านรับภาระทุกอย่างเพื่อให้ความสะดวกสบายแก่ผู้ปฏิบัติ หวังเพียงให้พุทธศาสนิกชนมาแล้วตั้งใจปฏิบัติอย่างจริงจังเท่านั้น ก่อนหน้าที่ดิฉันจะเข้ามา ก็ได้รับทราบจากน้องชาย (คุณอนันต์ อินทร์จักร) ซึ่งเขาไปปฏิบัติก่อนแล้ว และได้ผลเป็นที่พอใจ จึงได้แนะนำและชักชวนให้ดิฉันไปปฏิบัติ

ครูคนแรกก็คือพระอาจารย์ธเนศ หิตกาโม อาจารย์ ชูจ้อ และอาจารย์พันทิพย์ ซึ่งทั้งสามท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถในการถ่ายทอดและแก้ปัญหาการปฏิบัติได้อย่างดีเยี่ยม ช่วงแรกของการปฏิบัติคือ ปี ๒๕๔๑-๒๕๔๒ ดิฉันปฏิบัติไม่จริงจังไม่ต่อเนื่อง ปฏิบัติบ้างไม่ปฏิบัติบ้าง ยังไม่ทุ่มเทเท่าที่ควร จนกระทั่งเดือนกันยายน ๒๕๔๓ ดิฉันเริ่มปฏิบัติอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ คือตอนเย็นเดินจงกรม ๑ ชั่วโมง นั่งสมาธิ ๑ ชั่วโมง ช่วงเช้าจะตื่นนอนตีสาม การปฏิบัติอย่างจริงจังต่อเนื่อง ให้ผลที่เรียกว่า อานิสงส์แก่ดิฉันอย่างน่าประหลาดใจ ดิฉันขออนุญาตนำเสนอเพื่อเป็นวิทยาทาน เป็นตัวอย่างว่า พระธรรมของพระบรมศาสดาที่พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าปฏิบัติได้จริงและให้ผลจริงนั้น เป็นความจริงแน่นอน

วันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๔๔ หลังจากปฏิบัติกิจส่วนตัวและกรรมฐานเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็รับประทานอาหารเช้า นั่งพักสักครู่ใหญ่ รู้สึกง่วงนอน ก็เอนตัวนอนบนเก้าอี้หวาย หลับไปจึงบหนึ่งนานแต่ไหนก็ไม่รู้ แต่รู้สึกเจ็บตามตัวและปวดบริเวณโคนนิ้วหัวแม่มือ เป็นก้อนเนื้อแข็งเหมือนพังผืดหรือหินปูนก้อนใหญ่เท่าผลพุทราจีน ก็หาน้ำมันมาทาจนวด ไม่นานก็มีอาการอักเสบแดง ปวดมากจึงไปหาหมอที่คลินิก คุณหมอก็ฉีดยาให้ อาการปวดก็หายไป แต่ไม่นานก็กลับมาเป็นอีก ตอนหลังดิฉันเปลี่ยนมาเป็นนอนเสื่อ ขณะที่ล้มตัวลงนอนดิฉันก็ระลึกถึงพระเดช

พระคุณหลวงพ่อกับแล้วก็พูดอยู่ในใจว่า “ลูกปวดนิ้วเหลือเกิน ขอบารมีหลวงพ่อช่วยบำบัดด้วยเถิด” สักครู่ก็เคลิ้มหลับไป
มารู้สึกตัวอีกที ก็เหมือนมีอะไรนิ่มๆอยู่ที่ข้อมือข้าง
ที่ปวด ดิฉันลืมนึกตามข้อศอก งูเห่าสีดำมะเมื่อม ที่หัวมี
ดอกจัน ลำตัวเท่านิ้วหัวแม่มือโตๆ ดิฉันกลัวสุดขีด แต่
ด้วยสติที่ฝึกฝนตามที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อบรรณาสอน ทำ
ให้ดิฉันระงับไว้ได้ ดิฉันนอนนิ่งไม่ขยับเขยื้อนส่วนใดส่วน
หนึ่งของร่างกายเลย ได้แต่เหลือบตามองว่าเจ้างูตัวนี้จะเลื้อย
ไปทางไหน แปลก เจ้างูตัวนั้นเลื้อยเอาหัวพาดบนข้อมือ
ตรงบริเวณที่มีก้อนเนื้อหนูนโตและเจ็บปวดตรงนั้น แล้วงูก็
แลบลิ้นแลลไปตรงจุดที่ปวด ๒ ครั้ง หลังจากนั้นก็ค่อยๆ
เลื้อยผ่านข้อมือไป เมื่องูเห่าเลื้อยออกไปราว ๕๐ เซนติเมตร
ดิฉันก็ขยับตัวไปทางซ้ายอย่างรวดเร็ว แต่สายตาก็ยังจับจ้อง
อยู่ที่งู

เป็นที่น่าแปลกใจ งูค่อยๆเลื้อยกลับมาซุกอยู่ใต้เสื่อ
ดิฉันจึงรีบลุกขึ้น เดินถอยหลังตะโกนเรียกยายปาน มณี
โรจน์ เรียกคุณประภิจ คำพา ให้มาช่วยนำงูออกจากบ้าน
คุณประภิจพร้อมด้วยคุณเกษรภรรยา และหลานสาวรีบวิ่งมา
พร้อมกับไม้ขนาดกำลังเหมาะมือ ดิฉันบอกว่างูอยู่ใต้เสื่อ
คุณประภิจก็ใช้ไม้สอดเข้าใต้เสื่อแล้วยกเสื่อขึ้น พลันเจ้างู
ชูคอแผ่แม่เบี้ย ดิฉันห้ามไม่ให้หุบ แต่ต้องการให้งูออกจาก
บ้านไปเท่านั้น ทุกคนพยายามบอกว่าไม่ควรปล่อยไป แต่
ดิฉันก็ยังคงยืนยันไม่ให้ทำร้าย ในที่สุดก็ค่อยๆใช้ไม้ไล่ปล่อย

ให้มันเลื้อยออกไป ดิฉันไม่กล้าเดินผ่านจุดที่งูเลื้อยหลบออกไปทางนั้นตั้งหลายวัน

กรรมฐาน เมื่อยามคับขันเราสามารถแก้ปัญหาได้ด้วยความเมตตา ถ้าดิฉันขาดสติร้องเอะอะไว้วายสะบัดงูออกจากข้อมือ งูจะต้องกัดดิฉันอย่างแน่นอน และที่น่าอัศจรรย์ก็คือ อาการปวดตรงก้อนเนื้อแข็งๆ ที่บวมแดงที่ข้อมือ แล้วงูแลบลิ้นไปถูกหายใจไป เป็นไปได้อย่างไร!

ดิฉันยังคงปฏิบัติกรรมฐานอย่างต่อเนื่องและจริงจัง เป็นปกติ จนกระทั่งวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ขณะที่นั่งฟังเทศน์ที่สำนักปฏิบัติธรรมสัมมาทิฐิ ต.แก้มอัน อ.จอมบึง จ.ราชบุรี หลังจากพระคุณเจ้าเทศน์จบกัณฑ์ที่สอง จ.ส.อ.สุวรรณ เนื้ออ่อน มาส่งข่าวว่าคุณแม่ป่วยหนัก อยู่ห้องไอซียู โรงพยาบาลเซ็นทรัลเจเนอรัล กรุงเทพฯ ดิฉันพร้อมกับคุณอนงค์ เนื้ออ่อน พี่สาว ก็เดินทางเข้ากรุงเทพฯ ไปเยี่ยมคุณแม่ด้วยกัน ในใจก็คิดว่าคุณแม่ไม่เป็นอะไรมากมาย คุณแม่ต้องหาย ก่อนหน้านี้ดิฉันไปกราบนมัสการพระเดชพระคุณหลวงพ่อย และอยู่ปฏิบัติกรรมฐาน ๗ วัน

ดิฉันกับพี่สาวเข้าไปในห้องไอซียู คุณแม่มีอาการหนักมาก ไม่รู้สึกตัวเลย ดิฉันยกมือขึ้นมาประนมขออารมณีสักคุณพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ หลวงพ่อจรัญ สังกัดศีลวิธานวัดอัมพวัน หลวงพ่อดำ หลวงปู่ใหญ่ หลวงปู่ชัน หลวงปู่หัน และสังกตศีลวิธานทั้งหลายทั้งปวง ตลอด

จนบุญกุศลที่คุณแม่ได้บำเพ็ญมา ตลอดจนบุญกุศลที่ลูกๆ ได้
บำเพ็ญแล้ว ขอจงเป็นพลวบัจจยี่หนุนนำให้คุณแม่หายจาก
อาการป่วยในครั้งนี้ คุณแม่นอนพักรักษาอยู่ ๓ คืน ก็
ย้ายไปโรงพยาบาลศูนย์ราชบุรี ไปรักษากับคุณหมอวิริยะ
เทียนรุ่งโรจน์

สัปดาห์แรกอาการก็ยังไม่เหมือนเดิม ผู้ที่ไปเยี่ยมต่าง
ก็ให้กำลังใจดิฉัน เพราะไม่คิดว่าคุณแม่จะรอด แต่สำหรับ
ดิฉันยังมั่นใจในคุณพระรัตนตรัย มั่นใจในอานิสงส์กรรมฐาน
อยู่เสมอว่าคุณแม่จะยังไม่ตาย อีกทั้งคุณหมอ พยาบาล
และเจ้าหน้าที่ต่างๆ ก็ให้ความเอาใจใส่ดูแลคุณแม่เป็นอย่างดี
ก็ต้องขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

คุณแม่กลับไปอยู่บ้านได้ ๒ คืน มีอาการปวดบวม
เข้ามาอีก จึงต้องนำส่งโรงพยาบาลพร้อมแพทย์ อ.เมือง
ราชบุรี นอนห้องไอซียูอีก ๙ คืน คุณแม่อาการดีขึ้น
กลับบ้านได้ แต่ก็ต้องให้อาหารเหลวทางสายยาง ๔ มื้อ
ลูกหลานทุกคนก็ผลัดเปลี่ยนกันดูแลและเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด
ตามคำแนะนำของแพทย์ ต่อมาดิฉันได้ร่วมเข้าปฏิบัติ
กรรมฐานกับคณะของพลตรีเฉลิมเกียรติ จิตรพิลา เพื่อ
ถวายแด่พระเดชพระคุณหลวงพ่อย เนื่องในโอกาสที่พระเดช
พระคุณหลวงพ่อยจะมีอายุครบ ๗๖ ปี

ความประทับใจก็เกิดขึ้นอีกครั้ง เมื่อกลับจากการ
ปฏิบัติ อาการของคุณแม่ดีขึ้นโดยลำดับ สามารถ
รับประทานอาหารได้ตามปกติ พุดรู้เรื่อง ลูกขึ้นนั่งเองได้

และที่ตีใจมาก ๆ ก็คือคุณแม่สามารถเดินได้ด้วย (ใช้เครื่องพยุง สีขา) เมื่อถึงกำหนดนำคุณแม่เข้าตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล ราชบุรี คุณหมอก็แปลกใจมากและไม่น่าเชื่อว่าคุณแม่จะมี อาการดีขึ้นอย่างนี้” คุณแม่สามารถสวดมนต์บทสั้น ๆ ได้ ให้ ศีลให้พรลูกหลานและเพื่อนลูกที่มาเยี่ยมได้ เจิมรดกให้ลูก หลานได้ ดิฉันเชื่อแน่ว่าเป็นบุญกุศลที่คุณแม่ทำมาใน อดีตชาติ ปัจจุบันชาติ รวมทั้งบุญกุศลที่ลูกหลานร่วมกัน สร้างและปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน แล้วแผ่เมตตาให้คุณแม่ตลอด ทั้งๆที่คุณแม่มีโรคประจำตัวหลายอย่าง เช่น โรคหัวใจรั่ว โรคเบาหวาน ไชมันอุดตัน สมองฝ่อ เส้น สมองเสียเป็นบางส่วน

ในความคิดของดิฉันหลวงพ่อบริเป็นผู้เพียบพร้อมทั้ง ภายวาจาใจ มีจริยาวัตรที่งดงาม การนุ่งห่มครองจีวร เรียบร้อย การเคลื่อนที่ก็ดูน่าเลื่อมใส ยิ่งเวลาสวดมนต์ มือทั้งสองที่ประนมจะสวยงามเรียบร้อย นิ้วทั้งสิบเรียงชิดติด กันไม่บิดเบี้ยว นิ้วไขว้หรือมือห้อยลงมา ไม่ว่าจะสวดมนต์ นานแค่ไหน

หลวงพ่อบริเป็นผู้ให้ เป็นผู้ปลุกคนให้ตื่นอยู่กับการทำ ความดี ให้ลดละเลิกความชั่ว หลวงพ่อบริเป็นพระสุปฏิปันโน อย่างแท้จริง ดิฉันไม่ทราบจะยกคำใดมากล่าวเทิดทูนพระคุณ ของหลวงพ่อบริ ได้เหมาะสมกับคุณความดีของท่านที่มีต่อ พวกเราและพุทธศาสนิกชน

ดิฉันจำคำพูดของหลวงพ่อบริที่ก้องอยู่ตลอดเวลาว่า

“ถ้าพ่อแม่อยู่ห้อง ICU ให้ลูกๆรวมพลังตั้งใจปฏิบัติกรรมฐาน
แม่เมตตาให้กับพ่อแม่ ‘ไม่ต้องไปนั่งเฝ้า’ หลวงพ่อสอนให้
เป็นผู้กตัญญูรู้คุณบิดามารดา พ่อแม่ยังมีชีวิตอยู่ให้รีบแทน
คุณค่าน้ำนมและคำบอन्नข้าวบอन्नน้ำ ดังคำกลอนที่ว่า

ยามแก่เฒ่าหวังให้เจ้าเฝ้ารับใช้

ยามป่วยไข้หวังให้เจ้าเฝ้ารักษา

ยามต้องพรากจากกายวายชีวา

หวังให้ลูกปิดตาเวลาตาย

สิ่งเหล่านี้ดิฉันได้นำไปปฏิบัติแล้วได้ผลตามที่ดิฉันได้
เล่ามาตั้งแต่ต้น ดิฉันจึงจดจำและนำไปปฏิบัติยิ่งๆขึ้น ถ้า
ท่านได้พบกับเหตุการณ์ดังเช่นที่ดิฉันประสบมา อยากให้
ทุกท่านได้ลองนำไปปฏิบัติ แล้วท่านจะได้พบความจริง
ดังที่ดิฉันเคยประสบแล้ว นั่นคือผลบุญกุศลจะเกิดแก่ท่าน
เอง

ขอกุศลผลบุญอันยิ่งใหญ่มหาศาล ที่หลวงพ่อบำ
บำเพ็ญมา และมีเมตตากับสัตว์โลกทั้งหลาย รวมทั้งตัวดิฉัน
และครอบครัว ขอจงเป็นพลบัจจัยหนุนนำให้หลวงพ่อจง
สำเร็จมรรคผลนิพพานตามที่ท่านตั้งใจไว้ด้วยเทอญ

เสียสัจจะ ทำกรรมไม่ต่อเนื่อง ธุรกิจไม่ราบรื่น ไม่ประสบความสำเร็จ

เสาวลักษณ์ สิทธิวงศ์

ข้าพเจ้านางเสาวลักษณ์ สิทธิวงศ์ เป็นคนจังหวัดชัยภูมิ ข้าพเจ้าเป็นคนโชคดีมากที่มีพ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูกๆ ท่านทั้งสองเป็นพระผู้ให้ ให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกต้องการ ห่วงหาอาทร ห่วงใย ทำทุกอย่างเพื่อลูกๆ ข้าพเจ้าภูมิใจที่เกิดมาเป็นลูกสาวของท่านทั้งสอง ถ้าข้าพเจ้าเลือกเกิดได้ก็จะขอไปเกิดกับท่านทั้งสองทุกๆชาติ ท่านทั้งสองเป็นแบบอย่างที่ดีในเรื่องความกตัญญูต่อพ่อแม่ของท่านเอง โดยเฉพาะแม่ของข้าพเจ้า

สมัยข้าพเจ้ายังเด็ก เวลายุายมาจากอุบล ท่านยังไม่ลงจากสามล้อ แม่ก็ปรี่เข้าไปกราบเท้ายาย เป็นภาพที่ข้าพเจ้าประทับใจในการปฏิบัติของแม่ที่มีต่อยายมาก นี่คือแบบอย่างที่ดีมากๆ เมื่อข้าพเจ้าไปเยี่ยมพ่อแม่ที่ต่างจังหวัด ข้าพเจ้าก็จะกราบเท้าท่านทั้งสองทั้งไปและกลับ และยังสอนให้ลูกๆทำตามทุกคนด้วยเช่นเดียวกัน เวลาไปเยี่ยมแม่สามี

ข้าพเจ้าก็ปฏิบัติเหมือนพ่อแม่ของข้าพเจ้าด้วย สามี่เห็น
ข้าพเจ้าทำตัวเช่นนี้ก็ทำตามบ้าง คือกราบเท้าพ่อแม่ข้าพเจ้า
ด้วย มันเป็นภาพที่ประทับใจมากมีรู้ลืมตราบนานเท่าทุกวันนี้

สมัยที่ข้าพเจ้ายังไม่ได้แต่งงาน เคยคิดว่าถ้าจะมี
คู่ครอง ต้องหล่อ รวย เป็นคนดี ไม่กินเหล้า ไม่สูบบุหรี่
ไม่เจ้าชู้ ตอนนั้นไม่เข้าใจว่าทำไมถึงปรารถนาอย่างนั้น และ
ข้าพเจ้าก็ได้สมหวังในตัวสามี่ ยกเว้นยังไม่รวย แค่นี้ก็เหมือน
หรือยิ่งกว่าถูกรางวัลที่หนึ่งแล้ว

ข้าพเจ้ามีบุตรชาย ๒ คน บุตรหญิง ๑ คน บุตร
ทั้งสามเป็นคนดีว่านอนสอนง่าย บุตรคนโตเคยบวชที่วัด
อัมพวัน ๑ พรรษา เมื่อปีที่แล้ว พ.ศ.๒๕๔๖

ขอเท้าความเมื่อ ๑๐ กว่าปีที่ข้าพเจ้า สามี่ ลูก ๆ
ได้มีโอกาสมาทำบุญที่วัดอัมพวัน ข้าพเจ้าทำบุญแค่ ๑๐๐
บาท หลังจากกลับจากวัดอัมพวันก็มีรายได้ตามมาเป็นหมื่น
เป็นเรื่องที่แปลกมาก อานิสงส์มากมาย

หลังจากนั้นไม่นานนักข้าพเจ้าได้ชวนแม่และ
น้องสาวคนเล็กไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันคนละ ๗ วัน แต่
พออยู่วัดจริงๆได้แค่ ๕ วัน เพราะวันที่ ๕ นั้นน้องชายไป
จังหวัดทางภาคเหนือแล้วแวะกลับมาจับ เกิดความเกรงใจ
ไม่กล้าให้เขารออีก ๒ วัน ก็เลยชวนกันกลับ นี่คือเสียสัจจะ
ครั้งที่ ๑

พอข้าพเจ้ากลับบ้านสามี่ก็พาแม่และผู้มีพระคุณไป
ปฏิบัติธรรม ส่วนข้าพเจ้านั้นก็แจกหนังสือสวดมนต์ และ

ชักชวนผู้อำนวยการโรงเรียนมีชื่อแห่งหนึ่งและภรรยาของท่าน ผู้จัดการธนาคาร เจ้าของธุรกิจร้านถ่ายรูป คนรู้จักกันที่มีความทุกข์ให้ไปปฏิบัติธรรม โดยข้าพเจ้าและสามีออกค่าใช้จ่ายในการเดินทางมาส่ง และบางคนก็มาด้วยกันเอง หากใครเกรงใจจะเอาเงินช่วยค่าน้ำมันรถ ข้าพเจ้าจะบอกเขาว่า ถ้าอยากตอบแทนก็แผ่เมตตาให้ข้าพเจ้าและครอบครัวก็แล้วกัน เงินไม่ขอรับ

อยู่มาวันหนึ่ง นางสาวของข้าพเจ้าได้โทรศัพท์มาบอกว่า ไม่รู้ว่าแม่ของข้าพเจ้าเป็นอะไรได้แต่นอน จะหนักจะเบาก็ต้องนอนอย่างนั้น ข้าพเจ้าก็รีบเดินทางไปทันทีโดยไม่ลืมรูปถ่ายของหลวงพ่ोजรัญไปด้วย พอไปถึงก็เอารูปถ่ายของหลวงพ่อวางไว้บนโต๊ะ โดยให้แม่หันหัวมาทางรูปของหลวงพ่ोजรัญ ตอนกลางคืนคนอื่นขึ้นนอนหมดแล้ว ข้าพเจ้าก็สวดมนต์ ขอให้หลวงพ่ोजรัญช่วยด้วย เมื่อเริ่มนั่งสมาธิได้ขณะหนึ่ง ก็มีเสียงเหมือนใครก้ากอนกรวดเล็กๆ แล้วซัดใส่ฝาบ้านใกล้ๆ กับที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ ก้าแล้วซัดๆ อยู่ตลอดเวลา จนข้าพเจ้าเห็นว่านั่งสมาธินานพอสมควรแก่เวลาแล้วเลยแผ่เมตตาแผ่ส่วนกุศลไป หลังจากนั้นเสียงก็เงียบลง พอออกจากสมาธิ เกิดความกลัวเลยนอนห่มผ้าคลุมโปง

ตื่นเข้ามาเหมือนปาฏิหาริย์ แม่ของข้าพเจ้านอนอย่างเดียวมาหลายวัน กลับลุกขึ้นมาได้ เดินเหินได้เหมือนเดิม

ข้าพเจ้าเคยอ่านหนังสือพบว่า หากใครใส่บาตรทุกวันติดต่อกัน ๓ เดือน ชีวิตจะดีขึ้น เวลาเดือดร้อนจะมีคนช่วยเหลือ ก็เลยชวนสามีและลูกๆ ทั้ง ๓ ลูกขึ้นมาแต่เช้าใส่บาตร แต่พอใส่บาตรได้ไม่นาน พร้อมกับทำกรรมฐานไปด้วยกับสามี การเงินก็ยังมีปัญหาไม่พอใช้จ่าย ก็เลยเลิกใส่บาตร เลิกปฏิบัติธรรม ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ พอเดือดร้อนก็เลยไปยืมเงินพระปฏิบัติรูปหนึ่งมา เพราะคิดว่าถ้ายืมคนธรรมดาเดี๋ยวเขาเอาข้าพเจ้าไปนินทา เลยยืมพระดีกว่า ท่านคงไม่เอาข้าพเจ้าไปพูดแน่นอน ท่านก็แสดิมีเมตตาให้ยืมทันที พอถึงเวลาจ่ายคืนมีเหตุจำเป็นอยู่เรื่อยเลยไม่ได้คืนสักที อันนี้เสียสัจจะเป็นครั้งที่ ๒

หลังจากเสียสัจจะเป็นครั้งที่ ๒ เป็นต้นมา ทำธุรกิจการค้าอะไรถ้ามีการยืมเงินมาเกี่ยวข้อง ถึงเวลาจ่ายเขาเป็นอันต้องเสียสัจจะเป็น เลื่อนวันออกไปไม่ตรงตามวัน จนกระทั่งไม่มีเงินจะให้เขา จากเป็นรักษาสัจจะเป็นก็กลายเป็นคนเสียสัจจะเป็นทั้งที่ไม่มีนิสัยเช่นนั้นเลย วันไหนนัดจ่ายเงินถึงวันนั้นจะขายของไม่ได้ ไม่พอจ่าย ข้าพเจ้าก็ต้องเสียชื่อเสียง จนกระทั่งบ้านที่ผ่อนไว้ไม่มีเงินผ่อนก็ถูกยึด ทรัพย์สินที่อยู่ในบ้าน ข้าพเจ้าก็บอกผู้มีพระคุณที่เขาเคยให้เงินกู้มาใช้ ไปเอาข้าวของในบ้านที่มีออกมาให้หมด

ไม่ได้มีนิสัยโกงคน แต่หาเงินให้เขาไม่ได้ แทบจะฆ่าตัวตาย แต่หลวงพ่ोजริฐเขียนในหนังสือธรรมะว่าหากใครฆ่าตัวตายจะต้องฆ่าตัวตายถึง ๕๐๐ ชาติ ก็เลยกลัว

เวลาเดือดร้อนเรื่องเงินเมื่อไร ก็ได้พ่อแม่น้องๆคอยช่วยเหลือ แต่เป็นระยะเวลาไม่กี่วัน จนเขาเอือมระอาแล้ว ยกเว้นพ่อแม่เท่านั้นที่มีจิตใจประเสริฐ ยังคงช่วยเหลืออยู่เสมอ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าได้ทำกรรมไว้กับพ่อแม่มาก ไม่มีเงินให้ท่านทั้งสองยังต้องมาเบียดเบียนท่านอีก

ปี พ.ศ.๒๕๔๖ บุตรชายของข้าพเจ้าได้บวชทดแทนบุญคุณพ่อแม่ ข้าพเจ้ารู้สึกปลาบปล้ำใจมาก บุตรชายบวชได้ ๑ วัน วันที่ ๒ ข้าพเจ้าและสามีได้มาปฏิบัติธรรมคนละ ๕ วัน ก็ได้สติกลับมาอีกครั้ง กลับจากปฏิบัติธรรม ข้าพเจ้าและสามีก็เอาสมบัติชิ้นสุดท้ายในการประกอบอาชีพที่หวงแหน แต่ต้องตั้งใจไปขายเพื่อเอาเงินมาลงทุน เขาให้เงินน้อยนิดเดียว น้ำตาคลอทั้งคู่ เสียใจมาก เสียดายมาก ถ้าคิดจะซื้อใหม่ก็อีกหลายเท่าตัว แล้วก็เอาเงินก้อนสุดท้ายที่น้อยนิดไปลงทุนธุรกิจเล็กๆน้อยๆ พอจะเริ่มดีขึ้นก็ไม่มีเวลาปฏิบัติธรรม ปฏิบัติบ้างไม่ปฏิบัติบ้าง พอลูกสึกจากพระ ยอดชายก็ตก จิตก็ตก ชีวิตก็เป็นเหมือนเดิมอีก สรุปลแล้ว ๑๐ กว่าปีที่ผ่านมาชีวิตมีแต่ลุ่มๆดอนๆ ประสบแต่ปัญหาขาดทุน ถ้าไม่ขาดทุนก็เป็นหนี้เขา รายจ่ายมากกว่ารายรับเป็นสิ่งที่แน่นอน แต่รายรับไม่แน่นอน ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะต้องใช้กรรมไปอีกนานเท่าไร

วันที่ ๑๔ ส.ค. ๒๕๔๗ ก่อนวันคล้ายวันเกิดหลวงพ่ोजรัญญ์ ๑ วัน ข้าพเจ้าอธิษฐานจิตถึงหลวงพ่อก่อนขอให้ข้าพเจ้าขายของดีด้วยเถิด เพราะไม่มีเงินไปถวายหลวง

พ่อเลยปีนี้ ถ้าหลวงพ่อไม่ช่วยคงไม่มีโอกาสได้ไปทำบุญแน่
เลยสวดอิติปิโสไปเรื่อยๆ เรียกหลวงพ่อช่วยลูกด้วยอยู่บ่อยๆ
ทั้งวัน จนถึงเวลาประมาณ ๕ โมงเย็น เป็นที่น่าอัศจรรย์
ชายของตีผิดปกติ ไม่น่าชายได้ก็ชายได้ ลูกค้าล้วนแล้ว
แต่ซื้อง่ายๆทั้งนั้น ข้าพเจ้าขายดีอยู่เจ้าเดียว ร้านอื่นบ่น
ว่าขายไม่ดี ข้าพเจ้าคิดว่าได้รับการแผ่เมตตาจากหลวงพ่อ
ทั้งวัน ปลื้มปีติมาก พอนับเงินเยอะพอสมควรก็เลยรีบ
เดินทางไปทำบุญทันที ข้าพเจ้าคิดว่าบุญบารมีของหลวง
พ่อสูงส่งยิ่งนัก แผ่อกมากกว้างใหญ่ไพศาล ลูกศิษย์ของ
ท่านคงได้รับการแผ่เมตตาโดยทั่วหน้ากัน ให้เห็นเป็น
อัศจรรย์ สังเกตได้จากก่อนวันและหลังวันมาทำบุญวันคล้าย
วันเกิดหลวงพ่อ ชายไม่ดีเท่านี้

วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๗ ข้าพเจ้าเดินทางจกรมจน
สติบอกลำดับถึงเหตุการณ์ เมื่อปีที่แล้ว ๒๕๔๖ ตอนบุตร
ชายมาบวช ก็เลยร้องอ้อ! เหตุนี้เองข้าพเจ้าทำกรรมฐานไม่
สม่ำเสมอ ธุระกิจจึงลุ่มๆดอนๆ ดีไม่ตลอดเลยต้องขาดทุน
อีก ข้าพเจ้าไปปฏิบัติธรรมครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๓ ตั้งใจปฏิบัติ
อย่างเต็มที่ และได้เดินทางจกรม ๒ ชั่วโมง นั่ง ๒ ชั่วโมง
ติดต่อกันรวดเดียว ๔ ชั่วโมง และยังปฏิบัติเช่นนี้ แต่ชั่วโมง
น้อยลงปฏิบัติทั้งวันจนครบ ๗ วัน ๗ คืน

ข้าพเจ้าออกจากวัดอัมพวันคราวนี้หลายคนชม
ข้าพเจ้าว่าเปลี่ยนแปลงไปมาก คือจากแววตาแข็งกร้าว เปลี่ยน
เป็นเมตตาอ่อนโยน น้ำเสียงหยาบ หัว ก็เปลี่ยนไปเป็น

น้ำเสียงที่น่าฟังกว่าเดิม และรู้จักตัวเองมากขึ้น มีสติมากขึ้น ใจเย็นมากขึ้น มีเหตุผลมากขึ้น

พอกลับบ้าน ไปดูแลกิจการ ก็เลยขอให้หลวงพ่อบุญคุณแม่เมตตาให้ข้าพเจ้าชายของได้ด้วยเถิด เพราะข้าพเจ้าอยากได้เงินค่าเดินทางไปเยี่ยมพ่อแม่ และน้องๆ ที่ต่างจังหวัด เพื่อจะนำของดีที่ได้จากการเจริญกรรมฐานที่หลวงพ่อบุญคุณแม่เมตตาไปเผยแพร่ต่ออีก จนชายของได้เงินค่าเดินทาง ข้าพเจ้า สามีน้องทั้ง ๓ คน ก็เดินทางไปต่างจังหวัดทันที

ข้าพเจ้ามีโอกาสตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ก็คราวนี้เอง เพราะท่านทั้งสองได้รับพร้อมกัน โดยพ่อที่ป่วยมานานหลายปี กรรมเก่าของท่านทำให้ท่านไม่อยากอนุโมทนาบุญ ไม่อยากอโหสิกรรม ไม่อยากอุทิศส่วนบุญส่วนกุศล ไม่อยากแม่เมตตา แต่พอข้าพเจ้าได้ไปปฏิบัติธรรม คราวนี้ ๗ วัน ๗ คืน และตั้งจิตอธิษฐานมานานแล้ว เพิ่งสัมฤทธิ์ผล แม่ของข้าพเจ้าก็กลับมาเดินจงกรม นั่งสมาธิ สวดมนต์อย่างมีสติอีกครั้ง และพ่อของข้าพเจ้าก็มีจิตใจในการอนุโมทนาบุญ ขออโหสิกรรม อุทิศส่วนบุญส่วนกุศล แม่เมตตาได้ด้วยตนเอง เป็นที่น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก

ตอนนี้ข้าพเจ้ารู้แล้วว่า ข้าพเจ้าดำเนินชีวิตมาด้วยความประมาท ขาดสติเลยทำให้ตัดสินใจในการทำธุรกิจผิดพลาด ขาดทุน ต้องมาเริ่มต้นใหม่ที่จุดศูนย์อีกครั้งหนึ่ง ต่อนี้ไปข้าพเจ้าจะพยายามฝึกสังขารร่างกายปฏิบัติธรรมทุกวันพร้อมกับสามี เพื่อต่อสู้กับชะตาชีวิตของข้าพเจ้า ไม่

ให้ประวัติศาสตร์ชีวิตของข้าพเจ้าซ้ำรอยเดิม

เมื่อก่อนข้าพเจ้าคิดน้อยใจที่หลวงพ่ไม่ยิ้ม แต่หลังจากปฏิบัติธรรมสม่ำเสมอทุกวัน สติบอกว่าหลวงพ่รักคนที่ทำกรรมฐาน เหมือนกับคนเป็นพ่อเป็นแม่สอนลูก ไม่ปฏิบัติตามที่ไม่อยากยิ้มหรือพูดกับลูก เพราะท่านมีคุณธรรมไม่ต่ำกว่าลูก ลูกไม่รักตัวเอง ชีวิตจึงเป็นเช่นนี้

ลูกขอกราบขมาลาโทษ ขอหลวงพ่พระเดชพระคุณพระธรรมสิงหบุราจารย์ จงได้โปรดโอหสิกรรมให้แก่ลูกด้วยเถิด ในการคิดอกุศลกับท่าน ต่อจากนี้ไปลูกได้ของดีจากหลวงพ่แล้ว จะคิดเงินก็ไหลนอง จะคิดทองก็ไหลมาสมความมุ่งมาดปรารถนาทุกประการ ไม่ขาดสติต้องดำเนินชีวิตได้อย่างมีคุณภาพราบรื่นแน่นอน

ข้าพเจ้าขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลกนี้ และอานิสงส์ผลบุญที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญไปตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติ จงปกป้องคุ้มครองพระเดชพระคุณหลวงพ่พระธรรมสิงหบุราจารย์ จงมีอายุยืน มีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรง ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ ปราศจากภยันตรายต่างๆ ปราศจากภัยพิบัติทั้งปวง เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร และเป็นที่พักแก่ศิษยานุศิษย์ และได้มรรคผลนิพพานในชาติปัจจุบันนี้ด้วยเทอญ

ของจริงที่ได้พบ

ธดาภฤต มโนสุจริตธรรม

ดิฉันขอน้อมระลึกถึง
พระคุณของบิดามารดา หลวงตา
จรัญ จิตธมฺโม คุณแม่สิริ กรินชัย
รวมทั้งครูอุปัชฌาย์อาจารย์ทุก
ท่าน

ดิฉันอายุ ๒๖ ปี ปัจจุบัน
กำลังศึกษาระดับปริญญาโท
สาขาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยวาเซดะ
ประเทศญี่ปุ่น ครอบครัวของดิฉันนับถือศาสนาคริสต์ทั้ง
ครอบครัว ตัวของดิฉันเองก็เริ่มนับถือศาสนาคริสต์ตั้งแต
อายุ ๘ ปี ทำให้ไม่ค่อยจะมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ
ศาสนาพุทธทั้งทางด้านศาสนพิธีและการปฏิบัติธรรม มิ
หนำซ้ำบางครั้งยังเคยรู้สึกอคติต่อศาสนาพุทธอีกด้วย ตอน
ที่เรียนที่โรงเรียนก็มีวิชาพระพุทธศาสนา แต่ก็เป็นการสอน
หลักธรรมทั่วไป ได้แต่จำแล้วไปสอบ ไม่ได้เข้าใจลึกซึ้ง
ถึงหลักคำสอนใดๆ จนกระทั่งดิฉันเรียนอยู่มหาวิทยาลัย
ปี ๒ เกิดความรู้สึกขึ้นมาว่าเบื่อโลก มีแต่ความวุ่นวายใน
โลกใบนี้ อยากจะนั่งสมาธิ อยากจะไปอยู่ตามวัดให้จิตใจ

สงบ จึงได้คุยกับเพื่อนสนิทคนหนึ่ง ชื่อ คุณชญญา สุทธา
ธนาโชติ ว่าอยากนั่งสมาธิ เพื่อนของดิฉันจึงได้แนะนำว่า
ให้ไปปฏิบัติธรรมในหลักสูตรของคุณแม่สิริ กรินชัย ดิฉัน
ได้ไปตามคำแนะนำของเพื่อน โดยที่ก่อนไปนั้นดิฉันไม่รู้เลย
ว่าการนั่งสมาธิต้องทำอะไรบ้าง ปรากฏว่าเมื่อปฏิบัติจน
ครบ ๗ วันแล้ว ก็รู้ได้ทันทีว่าเราพบของจริงแล้ว นี่แหละ
คือทางที่เราจะต้องเดินไปตลอดชีวิต ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้อง
ปฏิบัติกรรมฐานไปจนกว่าจะตาย ไม่ขอกลับไปเป็นแบบเดิม
อีกแล้ว คืออยู่แบบไร้สติ ประมาทในชีวิต ความรู้สึกใน
ตอนนั้นเหมือนกับว่าเราได้เกิดใหม่แล้ว หลังจากนั้น ดิฉัน
ได้ไปเข้ากรรมฐานของหลักสูตรคุณแม่สิริ กรินชัย ทุกๆ
ปีตลอดมา แต่ไม่ได้ปฏิบัติในชีวิตประจำวันทุกวัน แต่จะ
กำหนดอิริยาบถย่อยกับสวดมนต์เป็นประจำ การเรียนก็ดี
ขึ้นเรื่อยๆ

จนกระทั่งประมาณเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ ดิฉัน
ได้อ่านหนังสือเรื่องสัตว์โลกย่อมนั่งไปตามกรรม และเริ่ม
สวดมนต์บทพาหุงมหากา และอิติปิโสเท่าอายุบวกหนึ่ง และ
เริ่มรู้สึกสนใจอ่านหนังสือของหลวงตาจรัญมากขึ้น อยาก
จะไปทำบุญ อยากจะไปสัมผัสที่วัดอัมพวัน

ดิฉันไปเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวันเป็นเวลา ๗ วัน
การไปเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวันครั้งนี้ ดิฉันตั้งใจที่จะเดิน
๓ ชั่วโมง นั่ง ๓ ชั่วโมงให้ได้ ในวันแรกๆของการปฏิบัติ
ดิฉันได้เดิน ๒ ชั่วโมง นั่ง ๒ ชั่วโมงก่อน ก็รู้สึกว่ามี

เวทนา มาก แสบจะทนไม่ได้ แต่ก็นึกถึงพระพุทธเจ้าที่ตั้ง
สัจจะไว้ตอนก่อนจะตรัสรู้ว่าจะไม่ลุกขึ้นจนกว่าจะสำเร็จ
และดิฉันก็นึกถึงคำพูดของหลวงตาว่า **ของดีนั้นอยู่เลยตาย
ไปนิดเดียว** ทำให้ดิฉันอดทนต่อไปจนหมดเวลา

ในการปฏิบัติที่วัดอัมพวันทำให้ดิฉันได้กำหนด
เวทนาได้ถูกต้อง เข้าใจสภาวะจิต มีความคล่องแคล่วใน
การกำหนด ทำให้มีสติเท่าทันทุกเหตุการณ์ มีความอดทน
สูงขึ้นกว่าเดิมมาก มีความเข้าใจในเรื่องทุกข์เวทนา มาก
ขึ้นเรื่อยๆ พอเกิดเวทนาที่รุนแรง ขณะนั่งสมาธิทำให้
ดิฉันรู้สึกสงสารสัตว์ทั้งหลายที่ได้รับความทุกข์ขึ้นมา เพราะ
เข้าใจถึงความเจ็บปวด ทำให้ตอนแผ่เมตตาจะแผ่ด้วยใจที่
สงสารและปรารถนาดี

ในการปฏิบัติช่วงหนึ่ง ดิฉันเดิน ๓ ชั่วโมง นั่ง ๓
ชั่วโมง รู้สึกว่าเวทนาเบาบางลงมาก ไม่รู้ว่าอาการปวด
สุดๆนั้นมันหายไปไหน แต่วันนี้มีครูใหญ่แบบอื่นมาให้บท
ทดสอบ คือขณะที่นั่งสมาธิอยู่เพื่อนร่วมห้อง ก็มาตั้งวงคุย
กันอย่างสนุกสนาน ดิฉันก็พยายามกำหนดเสียงหนอ แต่
ก็เอาไม่อยู่ ใจมันคอยจะไหลไปตามเรื่องราวที่เขาคุยกัน จน
รู้สึกมีนงว่าจะกำหนดอย่างไรดีหนอ ก็พยายามกำหนด
เสียงหนอ บางครั้งก็รู้สึกรำคาญที่เขามาคุยกัน ก็กำหนด
ที่ลิ้นปี่ว่ารำคาญหนอๆ ไม่ชอบหนอๆ กำหนดไปเรื่อยๆ
ก็จะรู้ว่ามันเป็นแค่อารมณ์ที่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป และที่พิเศษ
สุดก็คือ เราจะไม่เก็บกักความโกรธไว้ พอกำหนดโกรธ

จนดับก็ไม่คิดแค้นอีก ดิฉันจึงเห็นว่าการปฏิบัตินั้นมีประโยชน์มาก ทั้งจิตเมตตา พรหมวิหารก็อยู่ในนั้น การให้อภัย ความอดทน ปัญญาต่างๆก็รวมอยู่ในการปฏิบัติทั้งสิ้น

หลังจากออกจากกรรมฐาน ดิฉันก็ได้ปฏิบัติต่อบ้าน โดยปฏิบัติวันละ ๑ ชั่วโมงบ้าง ๒ ชั่วโมงบ้างแล้ว แต่สถานการณ์ในวันนั้นๆ และสวตมนต์ทุกวันโดยสวดบทพาหุฆมहाกาเป็นหลัก บางวันก็สวดบทชินบัญชร ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก ธัมจักร เพิ่มบ้างแล้วแต่เวลาที่อำนวย บางวันไม่มีโอกาสหนึ่งสวดก็จะสวดระหว่างอยู่บนรถบ้าง นอกจากนี้ข้าพเจ้าก็ได้ทำสังฆทานทุกวัน ขณะนี้ข้าพเจ้าทำสังฆทานติดกันมาได้เป็นเวลาประมาณ ๒ เดือนกว่าแล้ว พบอุปสรรคมากมาย ทั้งจากภายในและภายนอก แต่ก็ใช้ขันติและความมุ่งมั่นฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆมาได้

สุดท้ายนี้ขอให้อานิสงส์อันใดที่จะบังเกิดกับดิฉัน จงบังเกิดกับผู้ให้กำเนิด หลวงตาจรัญ ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ ทุกๆท่าน กัลยาณมิตรทุกๆท่านด้วย ขอเป็นกำลังใจให้กับผู้ปฏิบัติธรรม และที่สนใจในธรรมทุกๆท่านด้วย

สวดพระพุทธคุณ ธรรมคุณ พาหุงมหากา

สันติ กิยะแพทย์

ผมเป็นลูกศิษย์หลวงพ่ोजรัญ ๑๐ กว่าปีมาแล้ว บ้านเดิมผมอยู่จังหวัดสมุทรสาคร และย้ายมาอยู่กรุงเทพฯ ปัจจุบันผมอายุ ๓๘ ปี ตอนที่ผมยังเป็นเด็ก ทางบ้านลำบากมาก พ่อมีคติความ

เรื่องที่ดินอยู่หลายปี แต่แล้วพ่อก็แพ้คดีหมดทั้งที่ดิน หมดทั้งเงิน และสุดท้ายก็ได้เข้าไปทำงานในกรุงเทพฯ ไปแต่ตัวไม่มีอะไรติดตัวเลย ตอนที่อยู่บ้านก็รับจ้างเขาทาสีบ้าน ทาเป็นบ้างไม่เป็นบ้าง ทาได้ไม่เก่งนัก หลังๆก็เริ่มรับจ้างทาสีมากขึ้น ค่อยๆเก็บเงินทำงานไป พอมีเงินเก็บพอสมควรก็รับเหมาทาสีเอง ทำอย่างนี้อยู่หลายปี อยู่มาวันหนึ่งเพื่อนบ้านผมเขาชวนไปวัดอัมพวัน และก็ได้ออกกราบหลวงพ่อบ้านศาลาสุธรรมภาวนา เห็นหลวงพ่อนั่งเทศน์ ผมยังไม่เคยเห็นพระสอนผู้คนอย่างหลวงพ่อก็เลย ผมไปมาหลายวัดแล้วพอเห็นเจ้าอาวาสลงมาก็ยังไม่เห็นสอนอะไรเลย ผู้คนก็นั่งกันเต็ม หลวงพ่อบอกสอนดีมาก ให้สวดมนต์ ให้คิดธรรม และสอนการปฏิบัติธรรม ผู้คนก็มากขึ้นด้วยความศรัทธาในคำสั่งสอน

ผมนายสันติรู้จักหลวงพ่อเจริญ วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี ตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๓๕ ช่วงนั้นทำงานไม่ค่อยมาก พอมาสวดมนต์และปฏิบัติธรรมงานก็มากขึ้น ผมมาฟังเทศน์หลวงพ่อแล้วปฏิบัติธรรมในปี ๒๕๓๘ เป็นครั้งแรก การทำความดีนี้ยากมากก็พยายามทำ เวหนมันเกิดเราก็พยายามกำหนดปวดหนอ ค่อยๆภาวนาหายใจยาวๆ ให้จิตอยู่ตรงที่ปวด ถ้าจิตที่กำหนดปวดจะหาย จิตจะเป็นสมาธิ แล้วจะไม่ปวด การกำหนดจิตตอนที่เรากออกไปภาวนาก็ให้เรากำหนดรู้หนอที่ลั้นปี ให้จิตกับกายอยู่ด้วยกัน แล้วเราต้องมีความอดทนสูง การทำงานที่ว่ายากแล้วยังสู้กรรมฐานไม่ได้เลย ถ้าเราสู้ได้เราทำอะไรต้องสำเร็จ ทำอะไรก็แล้วแต่เราต้องช่วยตัวเองดีที่สุด ผมต้องช่วยตัวเองมาโดยตลอดถึงจะเอาดีได้

ตอนปี ๒๕๓๙ ผมก็ไปปฏิบัติธรรมที่วัดช่วงปีใหม่ หลวงพ่อเทศน์นี่เศรษฐกิจจะดีการงานก็มาก เป็นอย่างหลวงพ่อเทศน์ไว้ พอหลวงพ่อเทศน์เสร็จก็สวดมนต์ให้ทุกปี พร้อมแจกของขวัญให้ แล้วปีนี้เป็นปีพิเศษที่หลวงพ่อพรมน้ำมนต์ให้ทุกคน หลวงพ่อบอกให้รวย ผมยังจำได้ดี ช่วงนั้นผมเข้ากรรมฐานพอดี พอกลับบ้านไปรับงานเป็นอย่างที่หลวงพ่อพูดไว้ วาจาของหลวงพ่อศักดิ์สิทธิ์จริงๆ งานมากจริงๆ น่าแปลกมาก งานเดินเงินก็ตามมา ผมก็สวดมนต์ตามที่หลวงพ่อบอก มีปัญหาเรื่องงานน้อยมาก ตอนที่ยังไม่ไปปฏิบัติธรรมงานก็ส่งยากมาก พอได้ปฏิบัติธรรม ทุกอย่างเปลี่ยนไป การทำงานก็ทำด้วยความมั่นใจ

ปี ๒๕๔๐ ผมก็ไปปฏิบัติธรรมที่วัดหลวงพ่อก่อนก็จะเทศน์
ทุกปี พอปีนี้ หลวงพ่อเทศน์ว่าฉันจะสัญญาเศรษฐกิจ ทุกอย่าง
จะไม่ดี ไฟก็จะไหม้ เครื่องบินก็จะตก หลวงพ่อสอนไม่ให้
ประมาท วันที่หลวงพ่อก่อนมีการอัดเทปไว้ ผมยังมีอยู่
พอกลับจากวัดผมมาบอกไม่มีใครเชื่อ ต่างบอกว่าเป็นไป
ไม่ได้ อยู่ต่อมาธนาคารก็ล้ม ชาวยากหมากแพงทุกอย่าง
เป็นอย่างที่หลวงพ่อก่อนไว้ หลวงพ่อท่านเห็นหนอตลอด
ช่วงนั้น

ผมมีงานทำตลอดแต่ไม่มากนัก พอมีเวลาบ้างผม
ก็ขออนุญาตหลวงพ่อก่อนท่านทาสีโบสถ์วัดอัมพวัน ท่านก็ให้
ทา หลวงพ่อก่อนต้อนรับดีมาก อาหารกินอย่างสมบูรณ์
อะไรขาดท่านก็ให้คนเอามาให้ พองานเสร็จหลวงพ่อก่อนให้
พระเลี่ยมทองผม พร้อมพระรุ่นที่หลวงพ่อก่อนสร้างไว้หลายองค์
ผมได้ดีเพราะหลวงพ่อก่อนช่วยแผ่เมตตาตลอด หลวงพ่อก่อน
บอกว่าคนอื่นไม่มีงาน แต่ของเรามีตลอด เป็นอย่างที่หลวง
พ่อก่อนพูดไว้ตอนปี ๒๕๔๐ เพื่อนร่วมงานเขาไม่มีงานทำ ผม
ก็ทำงานส่งลูกค้าเจ้าเดียว เพราะคนอื่นเขาไม่ได้เงิน แต่
ของผมได้เงินน่าแปลกมาก ผมก็ไปถามหลวงพ่อก่อนว่า บริษัท
นี้จะไปรอดไหม หลวงพ่อก่อนบอกว่าไปรอด บริษัท ลิฟวิ่ง
แลนดี้ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด หลวงพ่อก่อนบอกว่าบ้านไหนมี
ลูกดีคนเดียวไปรอดแน่ พ่อแม่ก็พึ่งได้

ในปี ๒๕๔๐ ผมรับเหมาก่อสร้างบ้านเป็นงานที่ใหญ่
ขึ้นและก็ทำได้ดี เอาอิฐ หิน ปูน ทราย เหล็ก มาทำ
เป็นบ้าน ผมไม่ได้เรียนด้านนี้มาแต่อาศัยประสบการณ์และ

เอากรรมฐานเข้าช่วย การปฏิบัติธรรมตอนเราภาวนามัน
เกิดเวทนาเราต้องกำหนดให้ละเอียด เอามาประยุกต์ในการ
ทำงาน ให้เราทำงานละเอียด งานก็มีเข้ามามากมาโดย
ไม่ได้ขาด เวลาที่ผมไปกราบหลวงพ่от่านก็จะถามว่า งาน
มากไหม ท่านเป็นห่วงตลอดเวลา ผมก็ตอบว่างานมาก
ครับหลวงพ่อกับคนเราหมั่นทำความดีเหมือนเกลือรักษาความ
เค็ม ทำงานด้วยความตั้งใจจะต้องสำเร็จ

บางครั้งไปกราบหลวงพ่อกับจิตผมคิดว่าอยากได้ถุงใส่
เงิน ไม่รู้มาก่อนว่าหลวงพ่от่านมี ท่านหยิบมาให้ ตอน
นั้นงานที่รับอยู่มีคณงานเป็นร้อยคน บริษัทที่รับงานมีอยู่
๒ บริษัท คือบริษัท ท็อปไลฟ์ ลิฟวิ่ง จำกัด ทำกันมา
๑๐ ปีแล้ว อีกบริษัท คือ บริษัท มั่นคงเคหะการ จำกัด
(มหาชน) ทุกวันนี้จิตคิดถึงหลวงพ่อตลอดไม่เคยลืม หลวง
พ่อกเคยสอนผมให้ทำกรรมฐานสวดมนต์ ก่อนไปทำงานตอน
เช้าผมก็สวดมนต์ กราบพระธรรมสิงหบุราจารย์ที่คอย
ช่วยอยู่ตลอดเวลา

ขอให้ทุกคนปฏิบัติธรรมสวดมนต์ทุกวัน ทุกอย่างจะ
ดีมีความสุข ตอนนี้ผมก็มีบริษัทเป็นของตัวเองแล้ว หลวง
พ่от่านตั้งชื่อให้บริษัท สันติวิริยะ จำกัด ผมมีลูก ๒
คน ก็ตั้งใจเรียนดี ไปกราบหลวงพ่อกอยู่เสมอ ขอคุณ
พระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์ทั้งหลาย ขอให้หลวงพ่อกแข็งแรง
สุขภาพดีตลอดไป

จากประสบการณ์ของข้าพเจ้า

สุวดา แสงงาม

เรื่องราวของข้าพเจ้า เหมือนฝันร้ายที่ผ่านเข้ามาในชีวิต เป็นฝันร้ายที่ยาวนานที่สุด และมันได้ซึมซับฝังลึกลงไปໃใจของข้าพเจ้าเป็นเวลานานโดยไม่รู้ตัว ข้าพเจ้ามีพี่น้อง ๓ คน พี่ชาย ๒ คน ข้าพเจ้าเป็นคนสุดท้าย

ท้อง ครอบครัวเรามีฐานะปานกลาง คุณพ่อเป็นข้าราชการ มีตำแหน่งเป็นผู้บริหาร ส่วนคุณแม่เป็นแม่บ้าน จะด้วยเหตุใดก็ไม่ทราบได้ คุณพ่อกับคุณแม่ทะเลาะกันแทบจะทุกวัน และจะรุนแรงมากหากวันไหนคุณแม่พ่อตีผมหล้ากลับมา

คุณพ่อจะมีคนรู้จักเยอะ เวลาถึงงานชาวบ้านต้องเชิญไปเป็นเกียรติ คุณแม่ก็ต้องไปด้วย ต่างคนก็ต่างตีผม พอกลับถึงบ้านก็มาพูดกันเรื่องในงานแล้วก็ตำหนิกันเสียงดังขึ้นเรื่อยๆ (ความรู้สึกตอนนั้นอายุประมาณ ๑๓-๑๔) ข้าพเจ้าจะตกใจทุกครั้ง กลัวและอายชาวบ้านเป็นที่สุด พอตั้งขึ้นเรื่อยๆก็เริ่มมีเสียงตบ ตี เตะประตูล เสียงวิ่ง เสียงร้องไห้คน

ช่วย กระจกกลางฤดู มันติดตาข้าพเจ้ามาจนถึงทุกวันนี้ !

บางครั้งคุณแม่ก็หนีออกนอกบ้าน เพราะไม่อยากจะทะเลาะด้วย เดินหนีเข้าไปสวนหลังบ้านตอนกลางคืนมืดๆ หลบตามขอนไม้ คุณแม่เคยเล่าให้ฟังว่า “คืนวันหนึ่งพอทะเลาะกัน แม่ก็เดินออกจากบ้านไปเรื่อยๆ แล้วไปนอนอยู่ในป่าช้าที่วัด ไปหาพี่ชาย(ลูกชายคนกลางเผาที่วัดนั้น)ผีไม่มีหรอก แม่ไปนอนป่าช้ามาไม่เห็นมาหลอกเลย” แม่เพิ่งจะมาเล่าให้ฟังเร็วๆนี้เอง ปกติท่านจะไม่ชอบเล่าอะไรที่ทำให้ลูกไม่สบายใจ แต่เกริ่นกันเรื่องผีก็เลยเล่าออกมา รู้สึกสงสารท่านมาก ข้าพเจ้าจะรักคุณพ่อคุณแม่มาก แม้ว่าคุณพ่อกับคุณแม่จะทะเลาะกันบ่อย แต่ท่านทั้งสองไม่เคยทำร้ายลูก หรือด่าแบบหยาบคายไม่มีเลย

เหตุการณ์ร้ายแรงที่สุดสำหรับชีวิตในตอนนั้นก็เกิดขึ้น คุณพ่อคุณแม่ทะเลาะกันรุนแรงมาก แม่โดนทำร้ายร่างกาย บอบช้ำเขียวช้ำไปทั้งหน้าและตามร่างกาย คุณแม่จึงหนีไปอยู่กับคุณน้า วันนั้นก็อยู่บ้านกันสองคนกับพี่ชาย แต่พี่ชายไม่ออกจากห้องเลย คุณพ่อกลับมาบ้านก็ตอนเช้า เช้าวันนั้นพอทานข้าวเรียบร้อยก็เหลือบไปมองห้องพี่ชายข้างบนบ้าน หน้าต่างเป็นกระจก มองเห็นเชือกตึงๆ เหมือนแขวนอะไรอยู่ในห้องพี่ชาย ก็เลยเอาเก้าอี้ไปปีนดูเห็นภาพพี่ชายแขวนคอตายอยู่ในห้อง จึงร้องตะโกนเรียกคุณพ่อ ตอนนั้นคุณพ่อกำลังจะออกไปทำงาน คุณพ่อรีบวิ่งเอามือมาจับห้อง แล้วก็ร้องไห้โฮ วิ่งเข้าไปกอดศพพี่ชายที่ขึ้นอืด รำให้

ปานจะขาดใจ(ข้าพเจ้าเพิ่งจะเคยเห็นคุณพ่อแสดงความรักต่อพี่ชายเป็นครั้งแรก) สภาพคุณแม่ที่มาดูศพลูกก็ต้องมีคนหิ้วปีกทั้ง ๒ ข้าง เป็นภาพที่หดหู่ สะท้อนใจมาก พอมาเจอหน้าคุณพ่อ คุณพ่อก็โทษคุณแม่เป็นเหตุให้ลูกต้องตาย ต่างคนต่างโทษกัน ทะเลาะกันทั้งน้ำตา ภาพเหตุการณ์ในวันนั้นข้าพเจ้าได้ทราบถึงความรักที่คุณพ่อกับคุณแม่มีให้ลูก แม้ปกติอาจจะไม่ค่อยได้พูดหรือสนใจ แต่เมื่อสูญเสียลูกท่านทั้งสองร้องไห้ใจจะขาด เหมือนจะตายตามลูกไปเลยทีเดียว ข้าพเจ้านึกได้ทันทีว่าต่อไปนี้จะไม่ฆ่าตัวตายเด็ดขาด แม้แต่คิดก็ตาม เหตุการณ์วันนั้นทำให้ข้าพเจ้าไม่กล้าที่จะทำร้ายตัวเอง ตั้งใจเรียนกลัวว่าท่านจะเสียใจมาก แต่เป็นการกดดันตัวเอง เครียดกับตัวเองจนติดเป็นนิสัย

พอพี่ชายคนกลางเสียชีวิต คุณพ่อหันมาสนใจข้าพเจ้ามากขึ้น ทำห้องนอนให้ใหม่ ติดผ้าเปดานใหม่ ปล่อยให้ผมมีช่องทางที่จะแขวนคอฆ่าตัวตายได้เลย พอจบ ม. ๓ คุณพ่อส่งให้ไปเรียนที่ต่างจังหวัดอยู่กับเพื่อนของพ่อเอง แต่สภาพครอบครัวของข้าพเจ้าก็ยิ่งเหมือนเดิม แต่ก่อนจะมีคุณพ่อกับคุณแม่ทะเลาะกัน แต่ช่วงหลังมีพี่ชายคนโตเข้าไปร่วมอีกคนหนึ่ง คุณพ่อจะว่าคุณแม่ตามใจพี่ชายเกินไป ให้เงินใช้เยอะไป ในช่วงนั้นข้าพเจ้าคิดว่าคุณแม่เสียใจมากและอยากแก้ตัวใหม่ ท่านจะให้ทุกอย่างที่ลูกต้องการ จนบางครั้งอาจจะดูเหมือนว่าตามใจพี่ชายมากเกินไป เมื่อคุณพ่อเข้ามาทำร้ายคุณแม่ พี่ชายก็จะช่วยคุณแม่ และเข้าทำร้าย

คุณพ่อ โกรธคุณพ่อ คุณพ่อได้รับบาดเจ็บหลายครั้ง มีครั้งหนึ่งกระดูกหัวเข่าแตกต้องเข้าเฝือกเป็นเดือนๆ ช่วงนั้นพี่ชายก็เงี้ยวอยู่แต่ในห้องนอน ไม่กล้าเดินไปซื้อของที่ร้านค้า ไม่กล้าไปในที่ที่มีคนเยอะ เสพยาเสพติด ทำร้ายจิตใจคุณแม่หลายครั้ง ครอบครัวเรามีสภาพชีวิตอยู่แบบนั้นหลายปี

เหตุการณ์ทำให้ข้าพเจ้าเกิดปัญหาขึ้น เมื่อมีความรักในวัยเรียน เขาเป็นเพื่อนของข้าพเจ้าเอง เขาเป็นคนร่าเริง หัวเราะเก่ง เรียนเก่ง พุดจาตลก ซึ่งมันทำให้ชีวิตของข้าพเจ้าดูสดชื่น แจ่มใสมากขึ้น คิดว่าเขาคงมองว่าข้าพเจ้าเป็นคนเรียบร้อย พุดจาดี มีเมตตา ข้าพเจ้าเองก็คิดว่าตัวเองเป็นแบบนี้ แต่เวลาที่โมโหหรือโกรธข้าพเจ้าจะเป็นคนรุนแรง เอาแต่ใจตัวเอง โมโหร้าย ระวังอารมณ์ตัวเองไม่อยู่ มันตรงกันข้ามกับที่เขารู้จักเราหมดเลย ก็เลยเป็นนิยายรักแสนเศร้าไปนิสสัยโมโหร้าย ข้าพเจ้าไม่เคยรู้ตัวมาก่อน ต้องการที่จะให้คนอื่นเข้าใจตัวเองฝ่ายเดียว เขาบอกเลิก เหตุการณ์ครั้งนั้นเป็นฐานความคิดของข้าพเจ้าในเรื่องความรัก ข้าพเจ้าจะไม่ยอมเอาความรู้สึกตัวเองไปผูกพันกับใครจนเกิดความรักเด็ดขาด มันทรมาณมากถ้าหากรักนั้นไม่สมหวัง นี่เป็นความทุกข์ในรูปแบบใหม่ที่ข้าพเจ้าสะสมไว้ในจิตตัวเอง

เกิดเหตุการณ์วิกฤติอีกครั้งเมื่อข้าพเจ้าเรียนจบ คุณพ่อแยกทางกับคุณแม่ คุณพ่อลาออกจากราชการ ไปสร้างครอบครัวใหม่กับผู้หญิงคนใหม่ คุณแม่กับพี่ชายอยู่บ้าน ไม่

มีรายได้ ไม่มีอาชีพ พี่ชายก็อยู่แต่ในห้อง บางครั้งก็บังคับให้คุณแม่ไปหยิบยืมเงินมาให้ คุณแม่ตีแม่เหล้าเกือบทุกวัน เคยตีแม่ติดต่อกัน ๘-๑๐ วันโดยที่ไม่ทานข้าวเลย ข้าพเจ้าส่งเงินให้คุณแม่ บางครั้งพี่ชายก็แอบไปเบิกเงินก่อน พี่ชายเกเรมาก

ข้าพเจ้ามีความทุกข์มาก และไม่สามารถแก้ไขอะไรได้เลย คุณเหมือนปัญหาหมั่นเกิดขึ้นใหม่เรื่อยๆ งานตัวเองก็เริ่มมีปัญหา ทำงานผิดพลาด เกิดความเครียดในที่ทำงาน จนต้องหางานใหม่ ช่วงที่ว่างระหว่างรองานข้าพเจ้าเริ่มสนใจศึกษาธรรมะมาตลอด เราคิดว่าเรารู้ดี รู้ชั่ว แต่พอเกิดปัญหาเราเอาธรรมะมาใช้ไม่เป็นเลย แต่ก็เริ่มสนใจมากขึ้น ชอบฟังเทศธรรมะ ซื่อหนังสือธรรมะเยาะเยยะ ฟังก็มาก อ่านก็มาก แต่ปัญหามันก็แก้ไขไม่ได้สักที และความทุกข์ก็ประเดประดังรุมเร้าเข้ามา

จนวันหนึ่งมีเหตุให้ต้องพาคุณแม่ไปอยู่ด้วยกัน เพราะไม่ยอมให้คุณแม่ตีแม่เหล้าอีก ทั้งคุณพ่อก็พาผู้หญิงคนใหม่ไปอยู่บ้านด้วย(มีบุตรด้วยกันแล้ว) ข้าพเจ้าตัดสินใจพาคุณแม่มาอยู่ที่กรุงเทพฯถึงแม้ว่าจะมีความกังวลเรื่องค่าใช้จ่ายเรื่องสุขภาพของคุณแม่ แต่ช่วงนั้นได้อ่านหนังสือสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมและติดมาก ซึ่งเนื้อหาของหนังสือมีทั้งความรู้เรื่องพระพุทธศาสนา ความบันเทิงและวิธีปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน

ข้าพเจ้าเคยไปที่วัดอัมพวันมาแล้ว ๓ ครั้ง แต่ไม่เคย

กลับไปทำที่บ้านเลย แต่เหตุการณ์วิกฤติครั้งนี้เป็นกังวลเรื่องแม่มาก เริ่มหยิบหนังสือสวดมนต์ของหลวงพ่ोजรัญมาสวดมนต์ทุกคืน สวดอิติปิโส พาหุงมหากา แล้วต่อด้วยอิติปิโส ๑ ห้องเท่าอายุ +๑ สวดทุกอย่างคืนและก้ออิฐฐานจิตเสมอว่าขอให้ลูกมีทางออก ขอให้คุณแม่อยู่ได้ ขอให้คุณแม่มีงานทำ และในที่สุดคุณแม่ก็ได้งาน คุณแม่มีความสุขในการทำงาน ทำให้รู้สึกศรัทธาในพระเดชพระคุณหลวงพ่อกมาก เพราะคำสอนที่สอนว่า “พ่อแม่มีปัญหาแก้ที่ลูก ลูกมีปัญหาแก้ที่พ่อแม่” ให้ฝ่ายที่จะแก้สวดมนต์เป็นประจำ หรือปฏิบัติกรรมฐานเป็นประจำ แล้วแม่เมตตาให้กับเจ้ากรรมนายเวร ฟังดูแทบไม่น่าเชื่อ แต่ข้าพเจ้าเชื่อ เพราะประจักษ์แก่ตัวเองแล้ว

คุณแม่กับข้าพเจ้าสวดมนต์ทุกคืน ข้าพเจ้าได้เริ่มสวดตอนเช้าด้วยเพิ่มอาราธนาศีล ๕ ด้วย และก็สวดพาหุงมหากา ทำอย่างนี้ก่อนนอนทุกคืน ทุกเช้า จนในที่สุดข้าพเจ้าไม่ต้องดูหนังสือสวดมนต์ แปลกใจตัวเองที่สามารถสวดบทพาหุงมหากาได้ ทั้งๆที่แต่ก่อนจะความจำไม่ดี สมาริสั้น ขี้หลงขี้ลืม แต่พอตั้งใจจะจำบทสวดพาหุงมหากา วันเดียวก็สามารถจำได้เลย และมีความจำดีขึ้นมาก สามารถจำเบอร์โทรศัพท์หน่วยงานที่เคยติดต่องานได้เกือบหมด แคนึกก็จำได้ไม่ต้องเปิดสมุดโทรศัพท์บ่อยๆ ทำงานเร็วขึ้นและถ้าจะตั้งใจจำอะไรจะจำได้เลย จะติดตามตัวเองสามารถนึกออกแปลกใจมาก ห้องนอนที่พักสะอาด ทานข้าวเสร็จจัดต้องล้าง

เลย เราไม่หนักขี้เกียจเหมือนแต่ก่อน มีความรู้สึกภูมิใจตัวเองมาก ศรัทธาตัวเองมากขึ้น

คำสอนของพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญเป็นจริงทุกประการ สวดมนต์ทำกรรมฐาน ทำให้เรียนหนังสือเก่ง ทำให้มีความจำดี คนทำกรรมฐานได้จะขยันไม่พัก จะไม่เตี้ยอยู่ที่กินสะอาด ที่ถ่ายสะดวก ปลอดภัย แต่ก่อนจะอยู่ที่ทำงานดึกทุกวัน ทำงานยังไม่เสร็จ บางวันอยู่ที่ทำงานถึง ๔ ทุ่มแต่ปัจจุบันกลับตรงเวลาทุกวัน บางที่งานเสร็จก่อนเวลาต้องเข้าไปเสวนาธรรมที่เว็บหลวงพ่ोजรัญทุกวัน ความศรัทธาต่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญเริ่มมีมากขึ้น ชื่อหนังสือและเทปของพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญมาฟังเกือบจะครบทุกเล่มทุกม้วน เยอะมากและจะตั้งใจอ่านทุกตัวอักษรเลยก็ว่าได้ และได้เริ่มปฏิบัติเดินจงกรมและนั่งสมาธิ ก่อนนอนและตอนเช้าทุกวัน โดยเดิน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง และก็สวดมนต์ตามปกติ ซาบซึ้งกับแนวทางการปฏิบัติของพระพุทธรเจ้ามาก บางครั้งนั่งนึกน้ำตาไหล พระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญมีความเมตตา คำสอนของพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญช่างประเสริฐ ทำให้ลูกได้เห็นความจริงของชีวิต ให้ลูกได้สัมผัสกับความสุขที่ไม่เคยได้จากที่ไหนเลย

จากประสบการณ์ของตัวเอง อยากยืนยันด้วยชีวิตที่มีอยู่ การปฏิบัติธรรมสามารถสร้างความสันติสุขสงบ ร่มเย็นให้กับชีวิตของเราได้ ท่านปฏิบัติตามแนวทางของพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญให้จริง สวดมนต์ให้จริง ทำทุกอย่าง

สวดมนต์ไม่ได้ก็อ่านตามหนังสือไปเรื่อยๆ ให้คล่องในอักขระ และพอตั้งใจจำจะจำได้ง่าย พอสวดทุกๆ วันจิตจะเริ่มมีสมาธิ สติ มีความจำดี เริ่มเห็นความเปลี่ยนแปลงของตัวเองในทางที่ดีขึ้น จะเริ่มศรัทธาในการปฏิบัติในคำสอน พอศรัทธาลึกซึ้งก็就会有ความเพียรในการปฏิบัติ เพียรมาก รู้มาก เข้าใจมาก ก็จะมีเพียรไปเรื่อยๆ ทำให้เราพัฒนาศักยภาพของตัวเองให้ดีขึ้นเรื่อยๆ

จากประสบการณ์ของข้าพเจ้า จะปฏิบัติธรรมให้เจริญในธรรมเราต้องมีความกตัญญูต่อคุณพ่อคุณแม่ เรื่องราวที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่โทษใคร ไม่เคยโกรธคุณพ่อ รักท่านมาก ความไม่เข้าใจกันระหว่างคุณพ่อคุณแม่ ปัญหาทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นกรรมที่เราได้กระทำร่วมกันมา ทุกคนต้องชดใช้กรรมตามที่ตัวเองได้กระทำไว้ อย่าเอามาเป็นทุกข์ ถูกต้องที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อสอนทุกอย่าง พ่อแม่ทะเลาะกัน เราเป็นลูกอย่าไปเข้าข้างไหนว่าท่านไม่ดีเป็นบาปเป็นกรรมเปล่าๆ

ปัจจุบันคุณแม่มีสภาพจิตใจดีขึ้นมาก สวดมนต์ทุกวัน ปฏิบัติธรรมทุกวัน พี่ชายหลังจากบวชได้ ๑ พรรษาก็ลาสิกขา และก็แต่งงานมีอาชีพการงานช่วยเหลือครอบครัวตัวเอง เลิกดื่มเหล้าได้ คุณพ่อยังใช้ชีวิตอยู่กับภรรยาใหม่ ข้าพเจ้าและครอบครัวได้ไปทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้พี่ชายที่วัดอัมพวัน โอกาสนั้นพ่อก็ได้เข้ากรรมฐานที่วัด ๗ วัน ซึ่งวันนั้นเป็นเรื่องที่แปลกที่ครูบาอาจารย์ที่สอนกรรมฐานท่านพูด

เรื่องการทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้คนที่ฆ่าตัวตาย ซึ่งทำให้คุณพ่ออยากปฏิบัติกรรมฐานมากขึ้น พอกลับจากวัดคุณพ่อท่านศรัทธาหลวงพ่อกว้าง และเลิกดื่มเหล้าเบียร์อย่างเด็ดขาด ท่านสามารถนอนหลับได้โดยไม่ต้องพึ่งของมีนเมา ทุกวันนี้คุณพ่อและครอบครัวของข้าพเจ้าหันมาสนใจธรรมะมากขึ้น ข้าพเจ้าจะชักชวนให้ท่านไปปฏิบัติธรรม และคอยให้กำลังใจในการปฏิบัติอยู่เรื่อย ๆ ข้าพเจ้าคิดว่าชีวิตนี้ขอมอบให้เพื่อธรรม เป็นเรื่องหลัก เพราะรู้ว่าทุกชีวิตได้ลดน้อยลง และมีความสุขในการดำเนินชีวิตมากขึ้น

ขอบุญกุศลคุณความดีที่ข้าพเจ้าได้เคยกระทำในทุกภพทุกชาติ คุณความดีที่คุณพ่อเคยสร้างให้กับสังคม ขอबारมีพระเดชพระคุณหลวงพ่อกว้าง และท่านผู้มีเมตตาทุกท่าน ช่วยส่งผลให้คุณพ่อของลูกมีจิตใจที่สว่างและได้เห็นในธรรมด้วยเทอญ ส่วนบุญกุศลใดๆที่เกิดจากการเผยแพร่ประสบการณ์ในครั้งนี้ ขออุทิศส่วนกุศลให้กับ **นายปฤษฎางค์แสงงาม** พี่ชายของข้าพเจ้าที่ได้ล่วงลับไปแล้ว

ธรรมย่อมให้ผลแก่ผู้ปฏิบัติจริง

กิตติภพ พักวงษา

ปัจจุบันข้าพเจ้าอายุ ๖๖ ปี เคยได้รับทราบชื่อเสียงของหลวงพ่ोजรัญ จิตธมโม วัดอัมพวันมานานกว่า ๑๐ ปี ทราบว่าหลวงพ่อก็คือพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ และสอนให้พุทธศาสนิกชนและศาสนิกอื่นปฏิบัติ

กรรมฐานตามแนวสติปัฏฐาน ๔ และผู้ที่ได้ไปปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวันก็ได้รับผลดีจากการปฏิบัติเป็นอย่างดี

ข้าพเจ้าเพิ่งจะได้ไปเข้าปฏิบัติกรรมฐานเมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๕๔๖ นี้เอง ก่อนหน้านั้นก็ปฏิบัติตามหนังสือที่บ้านสืบเนื่องมาจากคุณชินวัณก์ รัตนเสถียร และคุณชวลิต ทรงสถาพร ได้แนะนำ พร้อมกับให้หนังสือการปฏิบัติกรรมฐานและการสวดมนต์ของหลวงพ่ोजรัญ แห่งวัดอัมพวัน เมื่อราวปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้าพเจ้าสวดพาหุงมหากายามาโดยตลอด ซึ่งก็ได้รับผลดีเป็นที่น่าพอใจยิ่ง จึงขอขอบคุณท่านทั้งสองมา ณ โอกาสนี้ด้วย ที่เป็นผู้เปิดทางให้ข้าพเจ้าได้พบกับความมหัศจรรย์ของพระพุทธรูปคุณและทางสายเอก

ก่อนอื่นข้าพเจ้าขอเรียนว่าข้าพเจ้ามีศรัทธาใน

พระเดชพระคุณหลวงพ่อบอก ประกอบกับทางวัดวางระเบียบไว้ดีมาก ผู้เข้าไปจะมีความสุขสงบ ตามคติกรรมฐานที่ว่า กินน้อย นอนน้อย พุดน้อย และทำความเพียรให้มาก การปฏิบัติกรรมฐานตามแนวทางที่หลวงปู่สอนส่งผลให้ข้าพเจ้าและภรรยาที่สลับสับเปลี่ยนกันมาเข้าวัดปฏิบัติ ได้รับอานิสงส์ตามสมควรแก่การปฏิบัติ ทำให้เราทั้งสองมีสติสัมปชัญญะดีขึ้น รู้จักคิดไตร่ตรอง รู้จักตัวเองมากขึ้น และอานิสงส์ยังส่งผลถึงลูกชายคนหนึ่งของข้าพเจ้าอีกด้วย

ตามปกติลูกชายจะมีความประพฤติไม่เรียบร้อย แต่ข้าพเจ้าจำได้ว่าหลวงปู่สอนไว้ อย่าไปใช้โทสะ ให้พุดดีๆ แล้วอย่าลืมแผ่เมตตาให้กับลูกทุกครั้ง ให้กับเจ้ากรรมนายเวร ซึ่งข้าพเจ้าก็ปฏิบัติตามนั้น เป็นที่น่าแปลกใจเป็นอย่างยิ่งที่พฤติกรรมของลูกชายเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ใจ ข้าพเจ้าขอเล่าประสบการณ์บางอย่างของข้าพเจ้าให้ท่านฟังดังนี้

ครั้งแรกข้าพเจ้าไปเข้าปฏิบัติกรรมฐานปลายเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๖ ปกติข้าพเจ้าเป็นคนเจ้าโทสะและพยายาบท มีทิฐิสูง มักมองโลกในแง่ลบเสมอ หลังจากที่ได้ผ่านการปฏิบัติที่วัดอัมพวันแล้ว ตัวอุปกิเลสดังกล่าวลดลง มีเมตตามากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ครั้งแรกที่ไม่ปฏิบัติกรรมฐานได้ถูกทดสอบอารมณ์โทสะด้วยเสียงโทรศัพท์มือถือของผู้ปฏิบัติท่านหนึ่งดังขึ้น ในขณะที่ทุกคนกำลังเดิน

จงกรมอยู่ จนข้าพเจ้าต้องยืนนิ่งเพื่อสงบใจชั่วขณะ และ
คิดปลอบใจตัวเองว่า ช่างเถอะ เขาอาจไม่รู้หรืออาจลืมปิด
เครื่องก็ได้ เขาคงไม่ได้ตั้งใจ ก็สามารถคลายอารมณ์ไป
ได้ระดับหนึ่ง

ต่อมาอีกประมาณ ๑๐ นาที โทรศัพท์เครื่องเดิมก็
ดังขึ้นอีก คราวนี้เจ้าโทสะเกิดขึ้นรุนแรงกว่าเดิม อยากจะ
ตะโกนออกไปต่อว่าเขา แต่ก็ระงับอารมณ์ไว้ได้ ด้วยเกรง
ว่าจะเสียชื่อวัดอัมพวัน จากการกระทำของข้าพเจ้า แต่
ในใจก็ครุ่นคิดอยู่ตลอดเวลา เดินจงกรมเวลาผ่านไปเกือบ
ครึ่งชั่วโมงก็ยังไม່หายโกรธ ได้เวลาเปลี่ยนไปนั่งสมาธิต่อ
ไปอีกพักใหญ่ก็ยังไม່หายโกรธ จิตใจเร้าร้อนกระวนกระวาย
ตลอดเวลา ทันใดนั้นข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงของผู้หญิงพูดดัง
ขึ้นมาด้านหลัง เข้าใจว่าเป็นเสียงของแม่ครูชื่อศิษยา ซึ่ง
เป็นผู้สอนและควบคุมดูแลอยู่ในขณะนั้น พูดขึ้นว่า “นั่ง
ให้ตัวตรงๆหน่อยซิคะ” พร้อมกับเอามือดันหลังข้าพเจ้าให้
ตรง เท่านั้นเอง! ทำให้ข้าพเจ้าได้สติ ความร้อนรุ่มในจิต
ใจด้วยอำนาจโทสะหายไปทันที จิตกลับมีเมตตาต่อผู้เป็น
เจ้าของโทรศัพท์ขึ้นมาแทนที่ ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจมาก
ข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะเป็นเพราะบารมีหลวงพ่ोजรัญเข้ามาช่วย
เพราะอาการของข้าพเจ้าค่อนข้างสาหัสแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึก
ประทับใจมาจนทุกวันนี้

สำหรับเรื่องมหัศจรรย์อย่างนี้ หลายท่านที่เข้ามา
ปฏิบัติต่างก็มีประสบการณ์ต่างๆกันไป ก่อนออกพรรษาปี

๒๕๔๗ มีน้องผู้หญิงคนหนึ่งปฏิบัติอย่างเข้มแข็งมาหลายวัน ประสบปัญหาแก้ไม่ตก จนเกิดอาการท้ออยากจะทำลาศีลกลับบ้าน ได้อธิษฐานจิตต่อรูปพระเดชพระคุณหลวงพ่อดังอยู่ในเขตภาวนา ขอให้หลวงพ่อส่งครูที่สามารถแก้ปัญหาให้กับเธอได้ ก็เป็นที่น่าแปลกใจ รุ่งขึ้นเช้าวันเสาร์ก็มีครู(เจ้าหน้าที่)อีกคนหนึ่ง ซึ่งไม่ได้มาทำหน้าที่นานแล้ว มาดูแลความเรียบร้อย แล้วได้แนะนำโดยรวมให้ผู้ปฏิบัติ ฟังก่อนปฏิบัติตามปกติ บังเอิญไปตรงกับปัญหาของน้องคนนั้นเข้า ทำให้น้องคนนั้นแก้ปัญหาดกเหมือนเส้นผมบังภูเขา ทำให้น้องคนนั้นมีกำลังใจและมั่นใจยิ่งขึ้น

ส่วนภรรยาของข้าพเจ้า เมื่อเข้าไปปฏิบัติกรรมฐานครั้งแรก ก็ถูกทดสอบอารมณ์เช่นเดียวกัน ได้พบกับผู้ปฏิบัติธรรมหญิงท่านหนึ่ง ซึ่งเคยไม่ถูกกันและอาฆาตกันมาก่อน เมื่อประมาณ ๒๐ ปีมาแล้ว แต่บังเอิญต้องมาเจอกันในชั่วโมงปฏิบัติธรรม ก็แปลกดีนะ โลกมันกลม เมื่อเจอกันด้วยอำนาจแห่งความพยายามเคียดแค้นก็ปะทุขึ้นมาอีก จนแทบจะยับยั้งอารมณ์ไม่อยู่ ใจเธอ(ภรรยา)ก็นึกถึงหลวงพ่อนึกถึงการมาปฏิบัติธรรม พร้อมกับได้หารือกับผู้สูงอายุที่ทำงานอยู่ในวัดท่านหนึ่ง ซึ่งท่านก็เมตตาเตือนสติให้ภรรยาของข้าพเจ้าพยายามระงับอารมณ์ไว้ ให้ทำใจให้ได้ว่าที่เห็นสักแต่ว่าเห็น เห็นหนอๆ อย่าไปยึดเอามาเป็นอารมณ์ เสรีจแล้วให้แม่เมตตาให้เขาไป ซึ่งภรรยาข้าพเจ้าก็พยายามทำตามไปได้ตลอดรอดฝั่ง ได้ผลครับ

หนึ่ง เมื่อ ๕ ปีแล้ว ภรรยาของข้าพเจ้าป่วยเป็นมะเร็งที่ปากมดลูก แพทย์แจ้งว่าอยู่ในระดับ ๓ (ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ) และเป็นโรคไตด้วย ขาบวม ลองเอาน้ำกดไปตรงไหนก็ยุบเป็นหลุมเห็นได้ชัด บางวันก็มีน้ำในท้องจนท้องโตราวกับมีครรภ์ ต้องไปหาหมออีก แต่ภรรยาข้าพเจ้าคงจะมีบุญตามที่หลวงปู่เคยบอกกล่าวกับญาติโยมว่า หลวงปู่ไม่เคยเชิญชวนใครมาวัด ได้แต่อธิษฐานว่าใครมีบุญมาเอง ซึ่งต่อมาภรรยาของข้าพเจ้าได้เข้าไปกราบนมัสการหลวงปู่ เหมือนกับญาติโยมทั่วไป พร้อมกับถวายผ้าไตรจีวร เมื่อหลวงปู่รับประเคนแล้ว ท่านได้กล่าวว่า “ขอให้โรคร้าย ไข้เจ็บ ไม่ว่ามะเร็งหรือไต จงทุเลาและหายไปโดยเร็ว ขอให้มุ่งปฏิบัติเข้านะ” ทำให้ภรรยาของข้าพเจ้ามีความปลื้มปีติเห็นได้ชัดเจน หลวงปู่รู้ได้อย่างไร? บุคคลภายนอกที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน จะไม่มีวันเชื่อว่าภรรยาข้าพเจ้าเป็นคนไข้หนัก มีทั้งโรคมะเร็งและโรคไตรุนแรง ซึ่งปัจจุบันนี้ภรรยาของข้าพเจ้าร่างกายแข็งแรง มีจิตใจร่าเริงแจ่มใส

การปฏิบัติกรรมฐานให้ได้ผลนั้น เบื้องต้นผู้ปฏิบัติต้องมีศรัทธาในพระรัตนตรัย เชื่อมั่นในตัวหลวงปู่ เชื่อในคำสอนและแนวทางต่างๆที่หลวงปู่กำหนดวางไว้ให้เราปฏิบัติตาม ต้องเป็นผู้มีศีล มีสัจจะ มีความเพียรพยายาม มีความตั้งใจ โดยไม่ย่อท้อ แม้ว่าจะเจ็บปวดเพียงใดก็ตาม หลวงปู่สอนว่า ความเจ็บปวดหรือทุกข์เวทนาที่เกิดขึ้นนั้นคือครูมาสอน ถ้าไม่มีทุกข์เวทณาก็เท่ากับไม่มีครูมาสอน

ข้าพเจ้าเองในช่วงเข้ามาปฏิบัติใหม่ๆ ก็ได้รับความเจ็บปวด และทุกขเวทนาเป็นที่สุด เจ็บปวดจนน้ำตาร่วงก็หลายครั้ง ขณะนั่งสมาธิ บริเวณขาและก้นจะร้อนเหมือนนั่งบนกองไฟ โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงที่ใกล้หมดเวลาตามที่กำหนด แต่เมื่ออดทนได้และผ่านไปโดยไม่เปลี่ยนอิริยาบถ จะทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีๆ และเกิดปัญญา รู้จักคิด รู้จักพิจารณาตัวเอง อย่างที่หลวงพ่อบอกว่า อยากสบายต้องผ่านความลำบาก อยากลำบากก็ทำตามสบาย เป็นต้น

หลังจากข้าพเจ้าและภรรยา ปฏิบัติกรรมฐานที่วัด อัมพวันแล้ว รู้สึกได้ชัดเจนว่า ครอบครัวยังมีความสุขสงบมากขึ้นกว่าเดิม มีความเข้าใจซึ่งกันและกัน เห็นอกเห็นใจกัน มีเมตตาและรู้จักให้อภัยผู้อื่น ทำให้หน้าตาดีสง่า ราบรื่น เป็นการสร้างบุญกุศลให้กับตนเองและครอบครัว ยิ่งกว่าบุญอย่างอื่น เหมือนที่หลวงพ่อบอกว่า ญาติโยมไว้ใจจริง ๆ ดีกว่าไปสะเดาะเคราะห์หรืออ้อนวอนต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ภายนอก การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานตามแนวทางสติปัฏฐาน ๔ ที่หลวงพ่อนำมาถ่ายทอด เป็นการพัฒนาสติตัวเองให้รู้ปัจจุบัน ในขณะที่กำลังทำ กำลังพูด กำลังคิด การปฏิบัติกรรมฐานผู้ปฏิบัติย่อมได้รับแต่สิ่งที่ดีงามเสมอ เมื่อเราสร้างบุญด้วยตัวเราเอง สิ่งที่เป็นมงคลต่างๆก็จะมาหาเราโดยที่เราไม่สามารถจะอธิบายหรือถ่ายทอดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ตรงตามบทสวดพระธรรมคุณที่ว่า “ .... พระธรรม เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติ จะพึงเห็นได้ด้วยตัวเอง เป็นสิ่งที่ผู้รู้ ก็รู้ได้เฉพาะตน.... ”

ชีวิตดีเพราะมีการปฏิบัติธรรม

สุชานันท์ เหมะ

ดิฉันชื่อนางสุชานันท์
เหมะ ปัจจุบันรับราชการอยู่ที่
ศาลาว่าการกรุงเทพมหานคร
ดิฉันเป็นคนจังหวัดปทุมธานี ชีวิต
ของดิฉัน ต้องต่อสู้ดิ้นรน ลำบาก
ช่วยเหลือครอบครัวมาตลอด
บ้านดิฉันปลูกติดกับแม่น้ำ จึงต้อง

ใช้เรือเป็นยานพาหนะตลอดเวลา และในสมัยนั้นล้มไม่มี
เวลาถ่ายอุจจาระต้องเข้าไปในสวน ขุดหลุมหรือไม่ก็ลงเรือ
ในวันเกิดเหตุ นั้น ดิฉันจำได้ว่าเวลาประมาณบ่าย ๓ โมง
กว่าๆ พี่สาวและลูกชายของลุง ได้ลงเรือจ้างเพื่อไปทำธุระ
ดังกล่าว ดิฉันร้องให้ขอตามไปด้วย ทั้งสองก็พายเรือไป
ไม่ไกลจากบ้านเท่าใดถึงต้นหว้า เป็นต้นไม้สูงใหญ่แผ่กิ่งก้าน
สาขาใหญ่ขึ้นอยู่ริมน้ำพอดี พี่สาวก็เสือกหัวเรือเข้าไปใต้
ต้นหว้าที่เป็นพุ่มนั้น แล้วก็ทำธุระกัน ระหว่างนั้นดิฉันก็
เดินไปนั่งอยู่ท้ายเรือ ขณะกำลังนั่งเพลินอารมณ์อยู่นั้น ได้มี
เสียงดังเหมือนคนเขยาดันไม้เสียงดังกราวใหญ่ ดิฉันหัน
มาดูเหมือนพี่สาวกับลูกลุงกระโดดออกมาจากพุ่มไม้แล้วกระโดด

น้ำว่ายหนักัน ดิฉันหันมามองที่ในเรือเห็นมีงูตัวสีขาว สีเหลือง สีแดง สีเขียว สีดำ ตัวไม่ใหญ่ตกลงมาจากต้นไม้กำลังเลื้อยไปมาในลำเรือเต็มไปหมด ดิฉันตกใจมาก ดิฉันวิ่ง แล้วก็กระโดดลงไปในน้ำ แต่ก็มีมือดำใหญ่มาจับที่ขาทั้งสองข้างไว้ ดิฉันดิ้นไปมาแต่ก็ไม่สามารถจะกระโดดน้ำได้ (ถ้ากระโดดน้ำดิฉันก็ตายไปแล้วเพราะยังว่ายน้ำไม่เป็น) ดิฉันสลัดขาออกสุดชีวิตพอหลุดมาได้ก็วิ่งไปมาในเรือจากหัวเรือไปท้ายเรือ ท้ายเรือมาหัวเรือ วนเวียนไม่รู้กี่เที่ยวแล้วก็ส่งเสียงร้องให้ดังลั่น แต่ก็แปลกที่ดิฉันวิ่งไปมาไม่เห็นเหยียบงูตายเลยหรืองูกัดเลย ดิฉันเหนื่อยมากก็หยุดยืนอยู่ที่กระชกกลางลำเรือ งูก็เอาตัวมาพันที่ขาทั้งสองข้างของดิฉัน ดิฉันขยะแขยงมาก ร้องให้ตลอดเวลาแล้วก็เดินไปมา แล้วสักครู่หนึ่งก็มีเสียงดังกราวใหญ่ เสียงดังมาจากต้นหว่า ดิฉันแหงนมองดูก็แทบช็อกเมื่อเห็นงูตัวใหญ่มากเลื้อยลงมาในเรือ งูมีลักษณะตัวเป็นสีน้ำเงินสีทองสีแดงสีเหลืองสลับกัน แสงแวบๆ มีหงอนสีแดงอยู่ที่หัวตาแดงแลบลิ้นไปมา มันเลื้อยลงมาช้าๆ ในเรือ ดิฉันวิ่งไปอยู่ท้ายเรือมันก็ตามมาอีก ดิฉันจำได้ว่าดิฉันร้องหวีดจนสุดเสียงแล้วไม่รู้ตัวอีกเลย มารู้อีกตัวอีกครั้งก็นอนอยู่ที่บ้าน ร้องออกมาว่างูมีหงอนๆ ดิฉันไม่สบายอยู่หลายวัน ไม่รู้ใครไปเอาน้ำมนต์จากพระมาให้กินแล้วก็ไปโรงเรียนได้

ดิฉันนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นแล้วเหมือนฝัน แต่จำได้อย่างแม่นยำและเป็นเรื่องจริงๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวเอง ในช่วง

เด็กนั้นบ้านดิฉันยากจนมาก ดิฉันจะตามยายไปวัดเสมอ เพราะได้กินขนม และเมื่อกินอิ่มแล้วก็จะไปนอนฟังเทศน์ ไกลๆยาย ฟังไปหลับบ้างตื่นบ้าง จำได้ว่าพระเทศน์บอก ต้องทำบุญต้องเป็นคนดีจะได้ไปสวรรค์เป็นนางฟ้า ใครทำ ความชั่วจะตกนรกเป็นเปรต ดิฉันกลัวมาก อยากรเป็น นางฟ้า เมื่อโตขึ้นก็ตั้งใจทำบุญตลอด และช่วยเหลือพ่อแม่ ทำงานตลอดมา

ดิฉันได้มาที่วัดอัมพวันในปี พ.ศ.๒๕๓๕ ตอนนั้น ดิฉันอยากนั่งสมาธิมาก เห็นในทีวีเขานั่งกันใจก็อยากมา เรียนรู้ว่าเป็นอย่างไร ประกอบกับดิฉันเกิดวันที่ ๕ ธันวาคม ด้วยอยากทำบุญวันเกิด เงินก็มีน้อย จึงอยากมาวัดมากกว่า และดิฉันได้พบเพื่อนใหม่ในรถที่กลับบ้านด้วยกันและคุยกัน ถูกคอ เพื่อนทำงานที่กรมการศาสนาเขารู้ว่าวัดไหนดี เพื่อน บอกว่าตอนนี้วัดอัมพวันสิงห์บุรีดี เพราะพวกพี่ๆที่กรมการ ศาสนามากันมาก ก็ตกลงนัดกันไปถึงวัดแล้วก็เข้าอบรม กรรมฐานแบบไม่รู้เรื่องอะไรเลย พอไปถึงวัดเพื่อนก็เอา จดหมายจากกรมการศาสนาไปให้เจ้าหน้าที่วัด แล้วก็ไป เปลี่ยนเสื้อผ้า และได้ไปที่ตึก ร.๕ ตอนนั้นมืดแล้วมีคนมา หาแล้วบอกว่าหลวงพ่ोजรัญให้ไปพบ เราก็ก่อนหน้าตางกัน ใหญ่ เพื่อนบอกว่าเรามาหลายครั้งไม่เคยเจอหลวงพ่อเลย หลวงพ่อท่านถามว่ามาจากไหนกัน เราก็บอกว่ามาจาก ปทุมธานีคะ ท่านก็พูดว่าคนดีมาที่วัดกลิ่นตัวจะหอม คน ไม่ดีกลิ่นตัวจะเหม็น เราก็มองหน้ากันอมยิ้ม ท่านก็คุยหลาย

อย่าง แล้วท่านก็ล้างในยามแล้วส่งพระให้เราคนละหนึ่งองค์ แล้วบอกว่าพระรุ่นรอยเงิน เก็บไว้ให้ดีนะ แล้วท่านก็ถามว่าจะกลับบ้านวันไหน เราก็บอกว่าวันอาทิตย์ค่ะ ท่านก็บอกว่าวันอาทิตย์อาตมาจะเข้าไปกรุงเทพฯพอดี เพราะมีกิจกรรมก็ต้องผ่านแถวรังสิต ลงรังสิตได้ไหม เราก็บอกว่าได้ค่ะ ท่านก็บอกว่าให้มารอหน้ากุฏิเวลา ๖ โมงเช้าวันอาทิตย์นะ

แม่ชีชู้ง้อเป็นคนสอน ขณะปฏิบัติกรรมฐานนั้น มันปวดอะไรอย่างนี้ ปวดน้ำตาไหล เมื่อยมาก นั่งไม่เป็นสุข เราท้อใจ โธ่ไม่น่ามาเลย ไม่เห็นสนุกอะไรเลย ทำไมดูในทีวีถึงดีล่ะ ในใจบ่นไปมา ถ้าเราเป็นอะไรไปทางบ้านเดือดร้อนแน่ คิดไปคิดมาเวลาหมดพอดี

ไปทานข้าว เพื่อบอกกินเยอะๆนะ ไม่งั้นหิวตาย เราก็กินไปสองชาม แล้วก็ไปกินนมและส้มอีก พอมานั่งตอนช่วงบ่ายโมง ขณะกำลังเดินเป็นแถวจะไปนั่งกรรมฐานที่ตึก ร.๕ นั้น แก๊สในท้องอัดมาแน่น ท้องเริ่มอืดเพื่อท้องเริ่มโครกครากทั้งสองคน ตาเริ่มลลาย เราเครียดมากสมาธิไม่เกิดเลย หมดกำลังใจ แต่ก็ทนเอา พอเลิกกรรมฐาน ๓ ทุ่ม เรากลับไปห้องก็เกิดอาการหิวโหยทันที เรากินสัมนม ขนมที่ซื้อมากันอย่างเอร็ดอร่อย แล้วนอนหลับไป มาตื่นตอนเหลืออีก ๑๕ นาทีหกโมง รีบลุกอย่างรวดเร็วอาบน้ำแต่งตัวแล้ววิ่งไปที่หน้ากุฏิหลวงพ่อก่อนนั่งคอยท่านจนถึงโมงครึ่ง พอตีมีเจ้าหน้าที่มาบอกว่า ท่านเปลี่ยนเวลา

ใหม่ไปตีห้าแล้ว ท่านให้คนไปตามเราสองคนที่ตีหก ร.๕ ก็ไม่เจอ นึกว่ากลับไปแล้ว หันหน้ามามองกันแล้วล้วงกระเป๋า ดึงออกมานับกันใหญ่ พอดิบพอดีเลยไปถึงบ้าน ไม่ขาดไม่เกินเลย เราก็พูดพร้อมกันว่า เจ้าประคุณอย่าให้รถเสียหรือเป็นอะไรเลย ขอให้ถึงบ้านโดยสวัสดิภาพ จะไปกินข้าวก็กินไม่ลง ในใจก็คิดว่าคงไม่มาอีกแล้วละ ไม่สนุกเลย ก็ยังดีที่รถไม่เป็นอะไรไปถึงบ้านก็บอกว่า แม่เอาบุญมาให้ซะแต่ใจไม่ดี ให้ไปอย่างนั้นแหละ

รุ่งเช้าไปทำงานวันนั้นเป็นวันห่วยออก นั่งรถมา มันอึดใจ มีความรู้สึกที่ว่าวันนี้เราต้องถูกห่วยแน่ๆ ดิฉันดีใจมากถูกห่วยได้หลายพัน ดิฉันกลับไปบ้านด้วยความดีใจ ก่อนนอนก็สวดมนต์หนังสือเล่มเล็กของหลวงพ่อพลางนึกในใจว่าขลังจริงๆ เราต้องไปใหม่ จะได้ถูกห่วยอีก ความโลภเข้าสิงในใจค่ะ

ต่อมาก็นัดกันอีก เพื่อนก็ไปไม่ได้ พอไปบ่อยๆ เข้าก็สุขใจ มีสมาธิขึ้น กลับไปทำงานก็สมองโปร่ง ทำอะไรก็ดีหมด หัวหน้าที่รัก ให้สองชั้นบ่อย เงินก็เริ่มดีขึ้น แต่ดิฉันเองก็ไม่ได้ทำอะไรเลยช่วยญาติพี่น้องตลอด ให้พ่อแม่ต่อเติมบ้าน ซื่อของใช้ในบ้านทุกอย่าง และต่อมาก็ได้พบสามีที่บนรถไฟ ดิฉันก็พาไปวัดอัมพวันไปนั่งสมาธิด้วยกัน และเขาก็ชอบทางนี้ด้วย เมื่อไปที่วัดเราได้ไปนั่งฟังหลวงพ่อเทศน์ หลวงพ่อพูดว่า “เกิดเป็นผู้หญิงอย่าตามใจตัว ถ้าเป็นผู้ชายไม่เกรงใจใครใช้ไม่ได้ รักคนที่เขารักเราดีกว่า เรา

เป็นผู้หญิงต้องให้ผู้ชายมารักเรา เราอย่าไปรักเขาอย่างเดียว เดี่ยวไม่สมหวังจะต้องฆ่าตัวตาย กระโดดตึกตาย ถ้าจะกระโดดตึกตายให้มาที่วัดอัมพวันนี่ก่อน จะได้มาเจออาตมา ให้จำไว้นะ” ดิฉันได้มีสติขึ้นมาทันที โช้เลยดิฉันคิดในใจ ก่อนที่ดิฉันจะมาพบกับสามีนั้น คนแถวๆบ้านเป็นเพื่อนกับพี่ชายของดิฉัน พี่ชายก็บอกว่าเขาชอบดิฉัน แต่ดิฉันก็ยังเฉยๆอยู่ แต่ก็มีใจบ้าง ก็ดูๆกันไป ประมาณ ๒ ปีก็ยังเฉยๆอยู่ เพราะดิฉันจะไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันบ่อยๆ ต่อมาพี่สาวของเขาเสียชีวิตลง ในคืนที่ ๓ ของงานศพ พี่สาวเขา ดิฉันนอนที่บ้านฝันว่าเขาพาผู้หญิงหนึ่งเรือผ่านหน้าบ้านดิฉัน ในฝันดิฉันก็เรียกเขา เขาก็มองดิฉันจนลับสายตาไป ตื่นขึ้นมาดิฉันก็นึกว่าเราฝันไปคงไม่มีอะไร อีก ๒ วันต่อมา ดิฉันไปเฝ้าศพพี่สาวเขาและดิฉันก็เห็นเขาอยู่กับผู้หญิงแอบหลบไปคุยกันหลังวัด ดิฉันก็เลยถึงบางอ้อว่า เขาเป็นคนจับปลาหลายมือ คนบ้านเดียวกันแท้ๆยังเป็นแบบนี้ ต่อไปดิฉันจะไม่สนใจใครเลย

เมื่อได้ฟังหลวงพ่อเทศน์ก็ดีใจว่าเราหาทางออกได้แล้ว เพราะสามีบอกดิฉันว่าเขารักดิฉัน เราเป็นเพื่อนกัน เวลาเจ็บไข้ะ เรามาทางเดียวกันได้คือทางธรรมะ ดิฉันก็ตกลงปลงใจแต่งงานกับเขา สามีของดิฉันเหล้าไม่กิน บุหรี่ไม่สูบ อบายมุขทุกอย่างไม่รับทั้งนั้น หายากค่ะ และเมื่อแต่งงานกันเราก็ไปปฏิบัติธรรมกันบ่อยๆที่วัด

ต่อมาแม่ของดิฉันท่านเดินไม่ได้ ดิฉันไปที่บ้านแม่

แล้วก็นิมนต์พระมาทำบุญสังฆทานที่บ้าน สร้างพระให้แม่ ก่อนที่จะเดินทางไกล แม่อารมณ์ดีมากหน้าตาแจ่มใส อยู่มาอีกประมาณ ๑๐ กว่าวัน คนชื่อเดียวกับแม่ของดิฉันอยู่บ้านใกล้ๆกันได้ตายลง พี่ชายดิฉันก็ฝันว่าแม่ตายอีก ดิฉันมั่นใจแน่นอนว่าแม่คงหมดอายุแน่ ก็เตรียมพร้อมทุกอย่าง โดยเฉพาะด้านการเงิน วันนั้นเป็นวันศุกร์ ปกติดิฉันกับสามีจะไปบ้านแม่วันเสาร์ แต่วันนั้นสังหรณ์ใจอย่างไรไม่ทราบ อยากกลับบ้าน กลับไปบ้านก็เห็นแม่นั่งอยู่ แม่ผิวสวยมาก หน้าตาผ่องใส หูของแม่ติดกันเหลืองนิดเดียว ก็คุยกับแม่ เพื่อนดิฉันไปที่บ้านก็เอาซองผ้าป่าไปให้ ดิฉันใส่เงินให้แม่โมทนา และเพื่อนก็เอาขนมให้แม่กิน แล้วก็เข้านอน ดิฉันก็เอาที่นอนใหม่มาปูให้แม่นอน แล้วถามว่านุ่มไหม แม่ก็พยักหน้า พอดีพ่อไปงานศพญาติที่วัด เราจึงอยู่กันสองคนก็นอนไปดูทีวีไป เมื่อพ่อกลับมาจากวัด ดิฉันก็เข้าไปนอน ขณะที่นอนนั้นดิฉันก็เห็นแต่หน้าแม่ตลอดเวลา พอตื่นมาประมาณตีสี่ก็ลุกขึ้นมาล้างหน้า แล้วเข้าไปนั่งสมาธิ พอตี ๕ กว่าๆ ดิฉันก็เตรียมตัวจะไปใส่บาตร ก็ได้ยินเสียงพ่อเรียกให้ดิฉันไปดูแม่ ดิฉันลุกขึ้นมาก็เข้าไปดูแม่ เอามืออังที่จมูก ไม่มีลมหายใจออกมาเลย ดิฉันก็จัดการทำการผายปอด เสียงลมดังครืดๆ ลมค้างอยู่ที่ปอด แล้วก็เงยบ ตัวแม่ยังอุ่นๆอยู่ดิฉันตั้งสติไว้แล้วบอกแม่พุทโธนะ ไม่มีอะไรเกิดขึ้น จับชีพจรแล้วไม่เต้นเลย ดิฉันก็บอกให้พ่อไปตามญาติๆมา และดิฉันก็ก้มกราบเท้าแม่เป็นครั้ง

สุดท้าย และขอโหสิกรรมด้วย

วันเกิดหลวงพ่อก็เมื่อปี ๒๕๔๖ ไปวัดกับเพื่อน ไปถึงก็หวังจะมาทิ้งขยะทางโลกให้หมด ตั้งใจเต็มทีเลยคะ พอไปถึงวันแรกก็ยุ่งงง วันที่สองดิฉันตั้งใจแน่วแน่ว่าวันนี้ต้องยื่นและนั่งให้อดทนที่สุดตามสัจจะ เดินสบายมาก สอบผ่านพอมานั่งอีก ๕ นาทีสุดท้ายดิฉันอดทนมาก มันเป็นเม็ดเล็ก ๆ เท่าเม็ดสาकुมันหนุนขึ้นมาตรงสะโพกกำลังจะแตกแล้ว เหงื่อดิฉันแตกเต็มตัว พระอาจารย์บอกหมดเวลา สឹมตาขึ้นมา เม็ดสาकुเม็ดนี้ค้างอยู่เป็นปีคะ ปวดเจ็บตรงสะโพกมาก เวลานั่งที่โรมันจะขึ้นมา แล้วนั่งนานเท่าใดก็ไม่หาย วันที่สี่พระครูปลัดคณาฐาท่านสอนเดินจงกรม ๖ ระยะเวลา เดินได้ดีสอบผ่าน เมื่อกลับบ้าน วันหนึ่งก็ปรึกษากับสามีเล่าเรื่องต่างๆให้ฟัง ปี ๒๕๔๗ ทั้งปี ดิฉันทำอะไรก็ไม่ได้ดีเลยซักอย่าง เพื่อนฝูงก็พาลหาเรื่องทะเลาะกับเรา ทั้งๆที่เราไม่รู้เรื่อง ทำงานก็ไม่ได้ มีแต่คนอิจฉาตลอดแล้วเขาก็ได้ดีด้วย ส่วนดิฉันนั้นเศร้าค่ะ

ดิฉันก็ฝันเห็นหลวงพ่อก็เหมือนไปบอกว่าจะต้องไปวัดอัมพวันจึงจะหาย ทีแรกจะไม่ไปในวันเกิดหลวงพ่อดีแต่ฝันก็เลยต้องไป ถึงวัดก็อบอุ่นใจ เหมือนไปบ้านเก่าเราและไปนั่งปฏิบัติ เม็ดสาकुก่อนนี้ยังเหมือนเดิมแต่ก็ทนได้จนหมดเวลา แต่ก็ไม่หาย และวันต่อมาพระครูปลัดขี้กัลงมาตอบข้อถามอีกเช่นเคย ก็เลยตัดสินใจเขียนข้อความปัญหาให้ท่านตอบแล้วขอโหสิกรรมด้วย พอพระครูปลัดขี้ พุด

ปัญหาของดิฉันและขอโหสิกรรมด้วย ตัวของดิฉันมีความ
รู้สึกว่ามันร้อน ๆ ทั้งตัว แล้วจิตใจ ร่างกายก็โปร่งสบาย เม็ด
สาคุที่สะโพกก็ค่อย ๆ เล็กลง แล้วหายไป ขณะที่นั่งนั้น ดิฉัน
มีสติตลอดเวลาที่นั่งปฏิบัติกรรมฐานและรู้สึกดีขึ้นทุกอย่างค่ะ

ชีวิตของดิฉันนั้นพูดได้เต็มปากว่า เป็นหนี้บุญคุณ
หลวงพ่ोजรัญ วัดอัมพวัน หลวงพ่อสุรศักดิ์ เขมรังสี
วัดมเหยงค์ ครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่ได้สั่งสอนศิษย์ให้มี
หุดาสว่างในทางธรรมมาได้ในขณะนี้

สุดท้ายนี้ขออำนวยการพรให้ท่านทั้งหลายจงประสบ
ความสุขทางธรรม เพื่อจะได้มาแก้ไขปัญหาชีวิตให้กับ
ครอบครัวและเพื่อนร่วมโลก ตามความสามารถของตน

พระผู้ให้

สมใจ ศรีรุ่งพุทธวงศ์

“เนื่องในวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๘ นี้ เป็นวันคล้ายวันเกิดของหลวงพ่อเวียนมาอีกครั้งหนึ่ง ลูกขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลโลก จงมาปกป้องคุ้มครองหลวงพ่อให้มีความสุขและชั้นร่ำห้าของหลวงพ่อแข็งแรงตลอดไปเกินร้อยปีเจ้าค่ะ”

ดิฉันชื่อสมใจ ศรีรุ่งพุทธวงศ์ เคยเขียนมาครั้งหนึ่งในกฎแห่งกรรมเล่มที่ ๑๒ แล้ว แต่ครั้งนี้ดิฉันเขียนมาเป็นกำลังใจ ให้ผู้ที่ตั้งใจปฏิบัติแล้วมีอุปสรรคในการปฏิบัติมาก คือเวทนา เพราะทำให้ท้อถอยและไม่อยากปฏิบัติต่อดิฉันขอผู้ปฏิบัติอย่าถอย ตั้งใจปฏิบัติไป สิ่งนี้หลวงพ่อดังใจให้แก่พวกเราที่เป็นเพื่อนร่วมโลกของท่าน และท่านให้

ความเมตตาไม่เลือกว่าจนหรือรวย แล้วแต่ใครจะมีบุญเอา
ไปได้

แต่คนที่มีกรรมเก่าอย่างดิฉันแล้ว เวทนານี้แสน
สาหัส ถ้าไม่มีหลวงพ่อดิฉันเคารพอย่างสูงสุด และเชื่อว่า
หลวงพ่อกำลังทำให้คนเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทำให้ดิฉัน
ไม่ถอยในการปฏิบัติที่ทรมาณที่สุด เพราะเวทนาตลอด ๗ วัน
และทุกๆระยะของการปฏิบัติ

ดิฉันเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อก่อนมาเกิน ๑๐ ปี เวลา
หลวงพ่อกเทศน์สอน ดิฉันรู้แต่ไม่เข้าใจที่หลวงพ่อกสอน แต่
ดิฉันไม่ถอย หลวงพ่อบอกว่าคนไม่มีบุญแต่ปางก่อนก็ยาก
เพราะไม่มีบุญมาหนุน ต้องสะสมบุญสร้างสมไปเรื่อยๆ

การไม่มีบุญ เวทนาเป็นตัวอย่างอุปสรรคของการปฏิบัติ
มาก ดิฉันคิดว่าดิฉันไม่มีบุญเก่า แต่ดิฉันมีบุญใหม่ที่ดิฉัน
ได้พบหลวงพ่อกได้เป็นลูกศิษย์ของท่าน ทำให้ดิฉันได้ปฏิบัติ
เวลาดิฉันท้อถอยก็มีกำลังใจขึ้นมาว่าหลวงพ่อกท่านสอนต้อง
เป็นของดี และจะเดินตามท่านถึงแม้ว่าจะทรมาณแค่ไหนก็
จะไม่ถอย

ที่ใช้คำว่าไม่ถอยนี้ได้จากหลวงพ่อกท่านเทศน์ว่าไม่สู้
แต่ไม่ถอย จะสร้างความดีตลอดไป และคุณชู้งอื่ก็บอกว่า
อย่างใช้คำว่าสู้ เพราะดิฉันขอให้คุณชู้งอื่สอบอารมณ์ให้ และ
บอกกับคุณชู้งอื่ว่าจะทรมาณแค่ไหนดิฉันก็สู้ คุณชู้งอื่บอก
ว่าอย่าใช้คำนี้ เพราะเราจะสู้มารในตัวของเราไม่ไหว คุณ

ชู้งอเป็นครุที่มีเมตตาสูงมาก ดิฉันยังคิดถึงความเมตตา
กรุณาของคุณชู้งอที่เมตตาทุกๆคนที่ขอให้สอบอารมณ์

เวลานี้ดิฉันมีความสุขตามอัธยาศัย ไม่รวยไม่จน
กำหนดจิตได้ระดับหนึ่ง มีความพอใจในสิ่งที่มีอยู่ ดิฉัน
คิดว่าถ้าไม่ได้มาปฏิบัติคงพอใจในสิ่งที่มีอยู่ได้ยาก เพราะ
คนเราความโลภเป็นเหตุให้เราไม่พอ เกิดทุกข์ เกิดโศก และ
หลง ตามมา ความสงบสุขก็มียาก ขอให้ท่านที่มาปฏิบัติ ถ้า
ท่านตั้งใจจริงอุปสรรคต้องมีแน่นอน อย่าถอย

